

Джуд Деверо

Фиона

ПЪРВА ГЛАВА

Южна Англия, август 1502 година

Фиона Чатауърт стоеше на самия ръб на стръмната крайбрежна скала и се взираше като замаяна в развълнуваното море на зелените ове-сени ниви. Долу в ниското се движеха дребни мъжки фигури, нарамили коси. Неколцина препускаха на коне, а друг водеше впряг волове.

Фиона изобщо не погледна към мъжете. Брадичката ѝ беше гордо изправена. Един силен порив на горещия летен вятър се опита да я събо-ри от скалата, но тя стъпи по-здраво на краката си и не се помръдна от мястото си. Щом онова, което ѝ се бе случило, и страшното, което те-първа предстоеше, не бяха успели да я извадят от равновесие, надали един обикновен тласък на вятъра беше в състояние да ѝ стори зло.

Зелените очи бяха сухи, но гърлото ѝ беше пресъхнало и я болеше ужасно. Вече не можеше да диша от насъбралия се в гърдите ѝ гняв, примесен с неизплакани сълзи. Едно мускулче потрепна бързо на бузата ѝ, когато пое дълбоко дъх и се опита да успокои лудо биещото си сърце.

Надигна се нов, още по-силен вятър и медноцветните коси, пуснати свободно на гърба, се разпиляха на всички страни. При това, без тя да го забележи, от шията ѝ се отдели последната перла и се изтърколи по за-мърсената червена коприна на роклята. Огърлицата, която беше сложи-ла за сватбата на приятелката си, беше скъсана, косата разпусната и в безредие, лицето ѝ цялото в прах и мръсотия – а ръцете брутално върза-ни на гърба.

Фиона вдигна глава към небето и когато ярката слънчева светлина обля лицето ѝ, дори не примигна. Откак се помнеше, хората твърдяха, че прилича на ангел. Но никога не беше изглеждала така крехка и не-земна, както в този момент, когато вятърът си играеше с тежката блестя-ща коса, загърнала в златна мантия раменете ѝ, а разкъсаната одежда ѝ придаваше вид на мъченица.

Мислите ѝ обаче бяха твърде далеч от ангелските – или поне от християнската прошка и смирение.

– Ще се боря до последен дъх – промърмори тя с поглед, насочен към небето. Очите ѝ потъмняха и придобиха цвета на смарагд, осветен от луната. – Още не се е родил мъжът, който ще ме подчини на волята си. Ще се боря, каквото и да ми струва.

– Да не би да молиш Бога за помощ? – прозвуча подигравателният

глас на мъжа, който я беше вързал.

Бавно, сякаш имаше на разположение цяла вечност, Фиона се обърна към мъчителя си и студенината в очите ѝ го накара да направи крачка назад. И той беше самохвалко като отвратителното чудовище, на което служеше – Панел Уолдънхем; но лакеят ставаше подъл страхливец, когато не можеше да се опре на господаря си.

Джон се покашля нервно, после смело пристъпи напред и я сграбчи за рамото.

– Ти май се смяташ за голяма лейди, но в момента аз съм ти господар.

Тя го погледна право в очите, без да издава нищо от болката, която усещаше; не напразно беше понесла достатъчно физически и душевни болки в краткия си живот.

– Ти никога няма да бъдеш господар – отговори спокойно тя.

В първия момент Джон разхлаби хватката си, но само след секунди преодоля смайването си и я блъсна с все сила. Фиона едва не загуби равновесие, но с почти нечовешка концентрация успя да се задържи изправена и да тръгне напред по права линия.

– Всеки мъж е господар на жените – заговори зад нея Джон. – Само дето тия като теб не искат да го проумеят. На тебе ти трябва силен мъж, който да се качи отгоре ти и да те язди, докато се умориш. Само така ще се научиш кой е господарят ти. Чувал съм много работи за онзи Майлс Аскот и ще ти кажа, че именно той е мъжът, способен да ти даде онова, от което се нуждаеш.

Като чу името Аскот, Фиона се препъна и падна на колене.

Джон се изсмя със злобно задоволство, сякаш беше казал нещо много умно. После спря и безсрамно загледа как Фиона мъчително се изправи на крака, защото ръцете ѝ бяха вързани на гърба, а стъпалата се бяха оплели в полите на роклята.

– Името Аскот разбунва кръвта ти, нали? – подигра се той и я дръпна да стане. После помилва бузата ѝ, мръсните връхчета на пръстите му се плъзнаха по нежната кожа с цвят на слонова кост, по кадифените устни. – Как може прекрасна жена като теб да бъде толкова опърничава? Бихме могли да се позабавляваме малко и лорд Панел няма да научи никога, че сме си поиграли в тревата. Какво значение има кой ще ти бъде първият? Младият Аскот и без това ще ти отнеме девствеността. Каква е разликата дали ще стане днес или утре?

Фиона събра останалата в устата ѝ слюнка и я изхрачи в лицето му. Когато мъжът вдигна ръка, за да я удари, болката заби хиляди остри

иглички в измъченото ѝ тяло, но тя избягна умело удара и хукна да бяга. С вързаните си ръце не можеше да напредва достатъчно бързо, затова Джон я настигна много скоро, сграбчи остатъците от полата ѝ, тя политна напред и падна по лице на скалата.

– Ти, коварна малка мръснице! – изрева разярено мъжът, обърна я по гръб и седна с разкрасени крака върху корема ѝ. – Ще си платиш за това. Опитах се да бъда добър с теб, но ти не го оцени. Заслужаваш си пердаха!

Ръцете на Фиона бяха притиснати под тялото ѝ и макар че събра всичките си сили, за да се овладее, болката извика сълзи в очите ѝ.

– Ти няма да посмееш да ме удариш – проговори с уверен глас тя. – Панел ще узнае за грубостта ти и ще ти даде да разбереш. Мъжете като теб никога не рискуват да изложат на опасност скъпоценната си кожа.

Джон сложи ръце на гърдите ѝ и притисна устни върху нейните, но Фиона не реагира ни най-малко на грубата му милувка. Разочарован, той се отдели от нея и се запъти с гневни крачки към конете.

Фиона седна на камъка и се опита да си възвърне спокойствието. Умееше да крие чувствата си, а сега трябваше да запази силата си за страшната опасност, която беше надвиснала над нея.

Аскот! Името гърмеше в главата ѝ. За всички ужаси в живота ѝ, за страховете и безсънните ѝ нощи беше виновно името Аскот. Един от Аскотови беше виновен, че зълва ѝ Лилиан загуби красотата си и едва не полудя. Друг Аскот беше опозорил големия ѝ брат и предизвикал изчезването на милия ѝ Брайън. Макар и непряко, трети Аскот беше виновен за положението, в което се намираше сега.

Фиона бе на сватбата на приятелката си и случайно чу как един скандално известен прелъстител, когото познаваше отдавна, Панел Уолдънхем, говореше за намерението си да предаде една мила малка певица на свой корумпиран сродник, за да бъде осъдена и изгорена на смърт като вещица. Когато Фиона се опита да спаси момичето, Панел я залови и реши да я предаде в ръцете на Майлс Аскот. Той възприе плана си като извънредно сполучлива шега, но може би нямаше да ѝ стори това зло, ако певицата не бе направила великодушен, но абсолютно безсмислен жест, съобщавайки, че е някаква роднина на един от Аскотови.

Панел върза Фиона, запуши устата ѝ с парцал, уви я в един мръсен стар килим и заповяда на лакея си Джон да я предаде на най-младия Аскот, който беше известен в цялата страна с разврата и безумията си. Фиона знаеше, че младежът е само двадесетгодишен, едва две години по-голям от нея, но е най-лошият от братята Аскот. Дори в манастирското

училище, където беше прекарала последните години, се разказваха страшни истории за любовните приключения на Майлс Аскот.

Приятелките ѝ твърдяха, че на шестнадесет години момъкът продал душата си на дявола и бил надарен с тайнствена власт над жените. Фиона се смееше на суеверието им, но не издаваше какво мисли в действителност. Беше убедена, че Майлс Аскот е същият като брат ѝ Едмънд, който се гавреше с младите жени и насила ги принуждаваше да му се покоряват. За срам и позор семето на този Аскот било много плодовито: носеха се слухове, че досега е създал поне сто незаконни деца.

Преди три години едно младо момиче на име Бриджит беше напуснало манастирското училище, за да работи като слугиня в замък на Аскотови. Красиво момиче с големи тъмни очи и изкусително поклащащи се бедра, Фиона беше много ядосана, защото половината от обитателките на манастира смятаха Бриджит за жертвено агънце, а другата половина ѝ завиждаха като на млада невеста. В деня преди тръгването си момичето остана два часа в килията на игуменката и на вечерната служба всички видяха, че очите му са зачервени от плач.

След единадесет месеца един пътуващ музикант разказа на младите момичета в манастира, че Бриджит е родила голямо, здраво момченце и му е дала името Джеймс Аскот. За никого не беше тайна, че бащата на детето е Майлс.

По примера на приятелките си Фиона беше прекарала много часове в молитви за душата на бедната грешница. Ала дълбоко в себе си не преставаше да прокллина всички мъже като брат си Едмънд и Майлс Аскот – зли мъже, които са убедени, че жената няма душа. Които не изпитват болка, когато бият жените и ги насилват или ги принуждават да вършат грехове.

Джон прекъсна мрачните ѝ мисли, като я сграбчи за китките и я изправи на крака.

– Стига толкова молитви – заговори грубо той. – Лагерът на Майлс Аскот е наблизо и е време да го запозная с... майката на поредното му копеле. – И той избухна в грозен смях.

Фиона направи крачка към него и се олюля. Мъжът се изсмя отново и тя се сети, че веселостта му е предизвикана от тромавите ѝ движения. Затова спря, вирна гордо брадичка и го удостои с унищожителен поглед.

– Вещица! – изкрещя разгневено мъжът. – Но ще почакаме и ще видим. Дано онзи Аскот успее да омагьоса ангела, какъвто си външно. Пък кой знае, може би ще открие, че и твоята душа е черна като

неговата...

Той се усмихна, сграбчи я за косата, извади от ножницата на колана си малка остра кама и я опря в гърлото ѝ. Когато Фиона изобщо не потърпна от допира на студения метал до кожата си, усмивката на мъжа се превърна в хилене.

– Знаеш ли, онези Аскотови често правят грешката да разговарят човешки с жените, вместо да ги използват за онова, за което са създадени. Аз обаче ще се погрижа младият Аскот да се нахвърли върху теб без много приказки.

Той прокара бавно камата по деколтето ѝ и разряза плата на две, за да оголи гърдите ѝ.

Без да диша, задържайки с желязна воля гнева си, Фиона не мръдна от мястото си. Очите ѝ останаха впити в неговите. Нямахше да му даде повод да забие камата в гърлото ѝ.

Джон дори не одраска кожата ѝ. Острата кама разряза твърдия корсет и освободи красиво закръглените гърди. Лицето му пламна, очите му засвяткаха похотливо.

– Ти си крила истински съкровища под строгите одежди, Фиона – пошепна дрезгаво той.

Фиона усети как тялото ѝ се скова и отвърна очи. Наистина, тя се обличаше в строги, затворени дрехи, стягаше гърдите си и подсилваше хълбоците. Лицето ѝ привличаше повече мъже, отколкото ѝ беше приятно, но не можеше да скрие красотата му. Само се пребраждаше с кърпа, за да не виждат разкошната ѝ коса.

Джон не се интересуваше много от лицето ѝ. Сега беше зает да разреже роклята ѝ до долу. Не беше виждал много голи жени и нито една от класата, към която принадлежеше Фиона Чатауърт, но веднага разбра, че има пред себе си съвършена красавица.

Гръбнакът на Фиона беше толкова твърд, че сякаш беше изкован от стомана. Когато дрехата падна от тялото ѝ и тя усети топлото августовско слънце върху голата си кожа, изпита горчиво унижение, най-страшното, на което я бяха подлагали досега.

От гърлото на мъжа се изтръгна дълбок, дрезгав стон и ресниците ѝ затрепераха.

– Проклет да е Панел! – изхриптя мъжът и посегна към нея.

Фиона се отдръпна настрана и се опита да запази достойнството си. Измери Джон с мрачен поглед и видя, че на устата му е избила пяна.

– Ако ме докоснеш, ще умреш – заговори твърдо тя. – Ако ме убиеш, Панел ще заповяда да ти отрежат главата. Ако не ме убиеш, ще се

погрижа господарят ти да узнае какво си ми сторил. Защо забравяш, че имам и брат, който ще побеснее от гняв? Нима не цениш живота си по-високо от краткото забавление с жена?

Мина доста време, преди Джон да изтрезнее и да отмести очи от тялото ѝ.

– Дано онзи Аскот те накара да виеш от болка – проговори злобно той и посегна към килима, който беше завързан за седлото на коня му. Развърза вързопата и разви килима на земята, без да я поглежда.

– Лягай тук – заповяда той, устремил поглед в красивите шарки. – И знай, че ако откажеш, ще забравя Панел, Аскот и дори гнева на брат ти.

Без да се противи, Фиона легна на килима и усети приятната му мекота. Джон коленичи до нея и дъхът ѝ се ускори.

Той я обърна грубо по корем, преряза въжетата, които стягаха китките ѝ, после хвърли отгоре ѝ единия край на килима и го уви на руло. Фиона престана да мисли. Цялото ѝ същество беше подчинено на примитивния инстинкт да си набави необходимия за дишане въздух.

Струваше ѝ се, че е лежала така цяла вечност, отметнала глава назад, за да поема по-добре въздуха, който се процеждаше през горния край на килима. Когато най-после мъжът я вдигна от земята и я понесе, тя се задъха от страх, а когато я хвърли на гърба на коня, дробовете ѝ едва не се пръснаха.

Думите на Джон едва проникнаха през дебелия тъкан:

– Следващият мъж, който ще застане пред теб, ще бъде Майлс Аскот. Мисли за това, докато пътуваме към лагера му. Той няма да бъде мил с теб, както бях аз.

Странно, но тези думи повдигнаха духа на Фиона, защото представата за Майлс Аскот, това олицетворение на зло, накара кръвта ѝ да закипи и тялото ѝ се изтръгна от летаргията. Когато усети равномерното препускане на коня, тя прокле цялото семейство Аскот, дома им, рицарите им – и се помоли горещо за невинните деца на най-младия брат, които носеха сета на страшния, развратен род.

Шатрата на Майлс Аскот беше разкошна: тъмносиня копринена тафта, обшита със злато, таванът изрисуван с герба на семейство Аскот, шанскартите със златни леопарди край входа. Стените бяха тапицирани със светлозелена коприна, стъгаемите столове бяха покрити с възглавнички от синьо кадифе и златен бродат, в средата имаше голяма маса, украсена с герба на семейството, а край далечната стена бяха наредени две легла, едното много по-дълго от другото, покрити с червени лисичи

кожи.

Четирима мъже стояха около масата, двама от тях в пищната униформа на рицарите от свитата на семейство Аскот. Вниманието на другите двама мъже беше съсредоточено върху току-що влезлия слуга.

– Той казва, че носи подарък за вас, милорд – говореше уплашено мъжът, вперил поглед в безмълвното момче пред себе си. – Може би е хитрост. Какво би могъл да ви предложи лорд Панел? Защо е толкова сигурен, че ще го приемете с удоволствие?

Майлс Аскот вдигна високо едната си тъмна вежда и това беше достатъчно, за да накара мъжа пред него да замълчи. Някои от мъжете, които бяха нови на служба при него, си въобразяваха, че могат да си позволяват волности, тъй като господарят им беше твърде млад.

– Мислите ли, че в килима е увит човек? – попита мъжът до Майлс.

Уплашеният слуга отметна глава назад, за да погледне грамадния сър Гай в лицето.

– Ако е дребен и слаб...

Сър Гай сведе поглед към Майлс и двамата сякаш си казаха нещо без думи.

– Кажете на човека да влезе и да донесе подаръка си – нареди сър Гай. – Ще го посрещнем с извадени мечове.

Слугата излезе навън и само след секунди се върна с изваден меч, като блъскаше пред себе си непознат мъж, нарамил килим. С безсрамна усмивка Джон хвърли вързопа си на покритата със скъпи килими земя и го ритна така, че да се развие точно пред краката на Майлс Аскот.

Когато всичко свърши, мъжете зяпнаха смаяно. Никога не бяха очаквали такава гледка: на килима лежеше гола жена със затворени очи, дълги гъсти мигли, зачервени бузи и разкошна медноруса коса, която падаше в безредие чак до бедрата. Гърдите ѝ бяха високи и твърди, хълбоците великолепно закръглени, талията тънка, краката дълги и стройни. А лицето ѝ беше такова, каквото мъжете можеха да очакват само на небето – със свършени черти, олицетворение на хармонията, и толкова нежно, че изглеждаше дошло от друг свят.

Джон се усмихна триумфално и се измъкна незабелязано от шатрата.

Фиона, която почти беше загубила съзнание от недостига на въздух, отвори бавно очи и видя над себе си четирима мъже с извадени мечове, опрени в земята. Двама от тях очевидно бяха васали и тя побърза да ги прогони от съзнанието си. Третият мъж беше истински великан, висок повече от шест стъпки, с посивели коси и огромен белег, който

минаваше през цялото му лице. Макар че изглеждаше властен и внушаваше страх, тя усети инстинктивно, че не той е водачът на рицарите.

До великана стоеше млад мъж с великолепно дрехи от тъмносив сатен, Фиона беше свикнала с красиви, силни мъже, но никога не беше срещала овладяната сила, която се излъчваше от младия рицар. Погледът ѝ се впи в лицето му. Другите мъже се наслаждаваха на голотата ѝ, но този мъж се обърна и тя не можа да проникне дори малко в същността на Майлс Аскот.

Той беше красив мъж, много, много красив. Тъмносиви очи под гъсти, съвършено извити вежди, тънък нос с леко издути ноздри и пълна, чувствена уста.

„Пази се!“ – беше първата мисъл на Фиона. Този мъж беше страшен както за мъжете, така и за жените.

Тя отмести поглед от него, а в следващата секунда вече беше скочила на крака. Сграбчи една от лисичите кожи, с които беше покрито леглото вляво от нея, а с дясната си ръка посегна към бойната брадва, оставена на масата. Хвърли кожата на раменете си, за да закрие гърдите и слабините си, и стисна здраво брадвата.

Великанът направи крачка към нея и тя вдигна оръжието.

– Знам как да си служа с нея – предупреди тя и погледна безстрашно едрия мъж.

Другите двама рицари също направиха крачка към нея и Фиона се отдръпна назад, докато очите ѝ се местеха от единия към другия. Когато коленете ѝ докоснаха ръба на леглото, тя разбра, че няма накъде повече да отстъпва. Един от двамата рицари се усмихна и бе удостоен със злобно изфучаване.

– Излезте от шатрата!

Думите бяха произнесени със спокоен, тих глас, но изразяваха абсолютен авторитет и всички погледнаха смаяно към Майлс Аскот.

Великанът огледа още веднъж Фиона, после кимна на двамата рицари и тримата мъже излязоха заднешком от шатрата.

Фиона стисна до болка дръжката на брадвата. Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, очите ѝ засвяткаха гневно.

– Ще ви убия – проговори през здраво стиснатите си зъби тя. – Не се заблуждавайте само защото съм жена. Имам достатъчно сила, за да насека на парченца всеки мъж, който посегне към мен. Жадувам да видя как земята ще попие кръвта на един Аскот.

Майлс не се помръдна от мястото си, само очите му не се отделиха от лицето ѝ нито за миг. След малко вдигна мечата си и Фиона спря да

диша. Трябваше да бъде готова за битката, която неминуемо щеше да последва. Съвсем бавно мъжът положи меча си върху масата и се обърна така, че да застане в профил. Със същата спокойна бавност той свали обкованата с бисери кама, която носеше на колана си, и я постави до меча.

После се обърна с безизразно лице към нея и направи крачка напред, без да издава за какво мислеше в момента.

Фиона вдигна тежката брадва и се приготви за удар. Щеше да се бори до последната капка кръв, защото предпочиташе смъртта пред позора, с който щеше да я покрие този зъл мъж.

Майлс приседна на едно ниско столче, само на няколко стъпки от нея. Той не казваше нито дума, само я наблюдаваше неотстъпно.

Така значи! Той отказваше да повярва, че жената може да бъде равностоен противник, а се разоръжаваше и сядаше най-спокойно, докато тя размахваше над главата си смъртоносно оръжие, Фиона се хвърли светкавично върху него и насочи острието на бравдата към шията му.

Майлс вдигна ръка и без усилия улови бравдата, сякаш беше лека като сламка. После я погледна право в очите. В първите секунди Фиона беше вцепенена, хипнотизирана от погледа му. Младият мъж очевидно търсеше нещо в лицето ѝ и двамата поведоха безмълвен диалог.

Фиона напрегна всичките си сили и изтръгна бравдата от ръцете му. Гласъкът беше толкова силен, че едва не падна, и трябваше да се залови за ръба на масата.

– Проклет да сте, Майлс Аскот! – проговори задъхано тя. – Господ и всичките му ангели сигурно проклинат деня, когато са създали рода Аскот. Моля се и вие, и всичките ви роднини да горите във вечния адски огън!

Гласът ѝ се надигна до крясък и тя чу как мъжете навън се раздвижиха.

Ала Майлс продължи да седи неподвижно и да я наблюдава мълчаливо. Фиона усети как кръвта ѝ закипя. Когато забеляза, че ръцете ѝ затрепериха неудържимо, тя разбра, че трябва веднага да се овладее. Къде остана хладната съдържаност, която години наред беше възпитавала у себе си?

Щом този мъж съумяваше да остане спокоен, значи тя също не биваше да се гневи. Вслуша се внимателно и ако беше разгадала правилно шумовете пред шатрата, мъжете отвън се отдалечиха. Може би щеше да измами младежа със спокойствието си, да се втурне покрай него и да избяга от лагера му, за да се върне при брат си.

Устремила поглед в лицето на Майлс, тя направи няколко крачки назад, за да опише дъга в посока изхода на шатрата. Мъжът се обърна бавно на столчето, за да проследи движенията ѝ. Чу се цвилене на кон и младата жена се помоли конят да е близо до шатрата, за да може да го възседне.

Макар че през цялото време гледаше Майлс, тя все пак не видя движението му. Само преди миг седеше напълно отпуснат на столчето, а в следващия момент, когато ръката ѝ докосна платнището на шатрата, беше до нея и пръстите му стискаха китката ѝ. Тя замахна с брадвата и я насочи към дясното му рамо, но той успя да улови и дясната ѝ ръка и я задържа неподвижна.

Фиона замръзна на мястото си. В очите ѝ святкаше луд гняв. Мъжът беше толкова близо, че усети дъха му върху челото си. Той я погледна и сякаш очакваше нещо, но след минута в очите му блесна объркано учудване.

Фиона го гледаше с очи, по-твърди от диаманти.

– И какво ще направите сега? – попита с омраза тя. – Първо ще ме набиете, а после ще ме вземете насила, нали? Или ще ви достави повече удоволствие, ако направите и двете едновременно? Аз съм още девствена и съм чувала, че първия път боли най-много. Без съмнение болката, която ще ми причините, ще ви зарадва от все сърце.

При тези думи очите му се разшириха от учудване и това беше първото непосредствено впечатление, което Фиона видя на лицето му. Сивите му очи я пронизаха с такава сила, че тя извърна глава.

– Мога да понеса всичко, което ще сторите с мен – продължи спокойно тя, – но ако очаквате да ви моля за пощада, трябва да ви съобщя, че напразно се надявате.

Ръката му пусна нейната и се вдигна към лицето ѝ. Помилва леко брадичката и я обърна, за да го погледне отново в лицето.

Фиона се скова цялата при това интимно докосване. Веднага намрази ръката му върху кожата си.

– Коя сте вие? – попита шепнешком Майлс.

Младата жена изправи гърба си и от очите ѝ лумна дива омраза.

– Аз съм ваш враг. Името ми е Фиона Чатауърт.

Тъмна сянка пробяга по лицето му и отлетя много бързо. След дълга пауза той свали ръката си от бузата ѝ, направи крачка назад и пусна и другата ѝ ръка.

– Можете да запазите брадвата, ако се чувствате по-сигурна с нея, но аз няма да ви пусна да си отидете.

Очевидно смяташе, че разговорът им е завършен, защото ѝ обърна гръб и отиде към средата на шатрата, Фиона светкавично вдигна платнището, за да излезе навън, но Майлс и този път беше по-бърз от нея. Пръстите му стиснаха китката ѝ.

– Няма да ви пусна да си отидете – повтори той и в гласа му имаше ледена решителност. Погледът му се плъзгаше по голите ѝ крака. – Не сте облечена и не бива да бягате в този вид. Останете с мен и аз ще изпратя някого от мъжете да ви купи дрехи.

Фиона издърпа ръката си. Слънцето тъкмо залязваше и здрачът правеше мъжката фигура още по-тъмна и заплашителна.

– Не искам да ми купувате дрехи. Няма да взема нищо от семейство Аскот. Брат ми ще...

Погледът му потъмня и тя замлъкна насред думата.

– Не споменавайте пред мен името на брат си. Той уби сестра ми. – Ръката му се склочи още по-здраво около китката ѝ. – Настоявам да ме последвате в шатрата. Мъжете ще се върнат скоро и не е прилично да ви гледат в този вид.

– Какво значение има? – изфуча разярено Фиона. – Нали хората като вас имат навика да хвърлят пленниците си на рицарите, след като са ги използвали до насита?

Тя не беше сигурна, но за миг повярва, че по студеното лице на Майлс се е плъзнала усмивка.

– Чуйте, Фиона... – започна той и изведнъж млъкна. – Елате с мен в шатрата. Там ще продължим този интересен разговор. – Огледа високите дървета, които хвърляха синкави сенки върху тялото на младата жена, и отново се намръщи. – Гай! – изрева той с толкова гръмък глас, че Фиона се сгърчи, сякаш я беше ударил.

Великанът излезе от сянката. Хвърли небрежен поглед към Фиона и се обърна с усмивка младия си господар.

– Изпрати някого в селото и му кажи да купи прилични женски дрехи – нареди спокойно Майлс. – Дай му достатъчно пари. – Тонът, с който разговаряше с този мъж, се различаваше значително от този, с който говореше на нея.

– Нека и аз отида в селото с него – намеси се бързо Фиона. – Ще говоря с брат си и той ще ви бъде благодарен, че сте ме освободили, без да ми сторите зло. Това ще означава край на враждата между Аскот и Чатауърт.

Майлс се обърна към нея и очите му станаха корави и студени.

– Не ме молете, Фиона.

Без да помисли, тя размахна брадвата над главата си и се прицели в главата му. С бързо движение, плод на дълги и упорити упражнения, младият мъж изтръгна оръжието от ръката ѝ, запрати брадвата настрана и я привлече в прегръдката си.

Фиона нямаше намерение да играе по свирката му. Тъй като знаеше, че много мъже изпитват удоволствие от съпротивата и сълзите на жените, тя се скова в прегръдката му и отново изпита омраза към докосването на дрехите му до голата ѝ кожа. Голият ѝ крак беше притиснат между неговите и това я ядоса още повече.

Майлс я занесе в шатрата и я положи внимателно върху койката.

– Защо си направихте труда да ми купувате дрехи? – изсъска гневно тя. – Не е ли по-добре да ме изнасилите тук, на кожата, като животно, каквото без съмнение сте?

Майлс ѝ обърна гръб и наля две чаши вино от сребърната гарафа на масата.

– Фиона – проговори бавно той, – ако не престанете да ме предизвиквате, сигурно ще се поддам на чара ви и ще ви любя. – След малко се обърна, отиде при нея и седна на ниското столче до леглото. – Виждам, че сте имали тежък ден. Сигурно сте гладна и жадна. Пийнете малко вино. – Усмихна се и ѝ подаде пълната чаша.

Фиона я блъсна настрана, виното се разплиска и изцапа скъпоценните килими, които покриваха пода на шатрата. Майлс погледна равнодушно грозното червено петно и отпи голяма глътка вино.

– Какво да правя сега с вас, Фиона?

ВТОРА ГЛАВА

Фиона седеше на койката, скрила грижливо голотата си, така че само едното рамо и главата ѝ бяха свободни. Не смееше да погледне към Майлс Аскот. Никога нямаше да се унижи да разговаря с него, особено след като беше възприел аргументите ѝ като молба.

След няколко минути Майлс стана и излезе от шатрата. Фиона напрегна слух и го чу да иска от слугата си ведро с гореща вода.

Не можеше да се възползва от отсъствието му. Първо трябваше да помисли над положението си. Най-добре беше да поспи, за да възстанови силите си, а след това щеше да избяга. Пък и трябваше да почака да ѝ донесат дрехите, защото наистина не можеше да се добере до дома на брат си в този вид.

Майлс не позволи на слугата да влезе в шатрата, а внесе водата сам и я остави до постелката.

– Водата е за вас, Фиона. Мисля, че ще ви е приятно да се измиете.

Фиона скръсти ръце пред гърдите си и извърна глава настрана.

– Няма да взема нищо от вас.

– Не бива така – рече тихо той и в гласа му за първи път прозвуча обида. Приседна до нея, взе ръцете ѝ и търпеливо изчака, докато тя го погледна с искрящи от гняв очи. – Няма да ви сторя нищо лошо – продължи меко той. – Никога в живота си не съм се отнасял грубо с жена и нямам намерение да започна с вас. Не мога да ви пусна да избягате съвсем гола. Представяте ли си как ще се качите на някой от конете ми и ще препуснете през полето? Няма да мине и час и ще ви нападнат разбойници.

– Защо искате да ви смятам за по-добър, отколкото сте в действителност? – Ръцете на мъжа потрепнаха, очите му станаха меки и добри. – Ще ме върнете ли на брат ми?

Погледът на Майлс я прониза като остър нож.

– Ще... ще си помисля.

Фиона блъсна ръцете му и отново извърна глава.

– Какво друго бих могла да очаквам от един Аскот? Махнете се от мен!

Майлс стана от леглото.

– Водата ще изстине.

Фиона го изгледа с подигравателна усмивка.

– Защо да се мия? Заради вас ли? Винаги ли искате от жените си да са чисти и да ухаят на сапун? Ако е така, трябва да знаете, че аз никога няма да се мия! Ще стана толкова мръсна, че да заприличам на черна робиня, косата ми ще се напълни с въшки и когато се докосвате до мен, чистичките ви дрехи ще се покриват с мазни петна.

Майлс я погледна, онемял от учудване, после заговори спокойно:

– Шатрата ми е обкръжена от всички страни с въоръжени мъже. Няма да ви преча да се измиете, ще изляза навън. Ако се опитате да избягате, хората ми ще ви върнат. – После се обърна рязко и я остави сама.

Майлс беше сигурен, че сър Гай го очаква пред шатрата, и не сбърка. Той кимна и великанът го последва към сянката на дърветата.

– Изпратих двама мъже да купят дрехи – съобщи сър Гай. Когато бащата на Майлс почина, момчето беше само на девет години и на смъртното си легло старият Аскот помоли семейството да предаде малкия син под опеката на сър Гай с аргумента, че и без това се чувствал чужденец в собственото си семейство. Оттогава Майлс се доверяваше за всичко на стария рицар и знаеше, че може напълно да разчита на него.

– Коя е тя? – осведоми се любопитно сър Гай и се облегна на един огромен стар дъб.

– Фиона Чатауърт.

Сър Гай го погледна отстрана, но не каза нищо. Лунната светлина рисуваше странни шарки по дълбокия белег, който прорязваше лицето му.

– Така си и мислех. Напълно в стила на лорд Панел. Само той може да прояви чувството си за хумор, като изпрати една Чатауърт на един Аскот. – Той помълча малко, после изгледа изпитателно Майлс. – Ще я върнем ли на брат й?

Майлс се отдалечи на няколко крачки и попита през рамо:

– Какво знаеш за брат й Едмънд Чатауърт?

Сър Гай се изплю презрително на земята и заговори с нарастващ гняв:

– В сравнение с Чатауърт Панел е истински светец. Онзи обичаше да измъчва жените. Говореха, че ги връзвал за леглото и ги изнасилвал. В нощта, когато бил убит – Бог да благослови смелия мъж, който го е направил! – една млада жена си прерязала вените в стаята му.

Сър Гай видя как Майлс стисна ръце в юмруци и веднага съжали за думите си. Майлс обичаше жените повече от всичко на света. Сър Гай се беше намесвал многократно, за да отърве от побеснелия си

възпитаник мъжете, които бяха посмели да сторят зло на жена. Още като момче Майлс нападаше възрастни мъже и когато имаше пристъп на ярост, Гай едва смогваше да го удържи. Миналата година например рицарят се намеси едва в последния момент и Майлс уби на място мъжа, който беше залепил плесница на жена си. Кралят беше толкова ядосан, че едва не осъди младия Аскот за това убийство.

– Брат й Роджър не е като Едмънд – побърза да обясни сър Гай.

Майлс се обърна рязко и очите му засвяткаха от гняв.

– Роджър Чатауърт изнасили сестра ми и е виновен за самоубийството й! Забрави ли това?

Гай знаеше, че когато момчето се гневи, е най-добре да си мълчи. Така постъпи и сега. По-добре беше да промени темата.

– Какво ще правиш с девойката?

Майлс отново му обърна гръб и с отсъстващ вид помилва кората на близкото дърво.

– Знаеш ли, че тази млада дама мрази името Аскот? Ние нямаме вина за враждата между семействата Аскот и Чатауърт и въпреки това тя ни мрази с цялото си сърце. – Той се обърна към Гай и се опита да се усмихне. – А мен мрази повече от всички. Когато я докосвам, потреперва от отвращение. Бърза да се изтрие с кърпата, сякаш съм я омърсил.

Сър Гай избухна в луд смях и цялото му тяло се разтресе. Ето какво било! Ако това изобщо беше възможно, жените обичаха Майлс повече, отколкото той тях. Още като момче беше постоянно обсаден от тъпни жени и това беше една от основните причини, поради които го изпрати-ха в дома на сър Гай, където нямаше жени. Братята му се страхуваха, че момчето няма да израсне като истински мъж. Ала Гай разбра още от самото начало, че мъжествеността на младия Майлс Аскот е вън от всякакво съмнение. Той просто обичаше жените и те го обичаха. Това чувство му беше вродено, както любовта към конете или към оръжията. Понякога прекалената мекота на Майлс по отношение на нежния пол създаваше сериозни неприятности, например след ожесточените битки, когато младият пълководец заплашваше със смъртно наказание войниците, осмелили се да изнасят жена; но иначе момчето си беше съвсем наред. Сър Гай беше свикнал да живее със слабостта му към жените и добродушно се шегуваше с възпитаника си.

Никога, никога досега той не беше чул за жена, която не проявява готовност да пожертва живота си за Майлс Аскот. Млади, стари, жени в разцвета на годините си, дори момичета – всички го харесваха и се влюбваха в него. А Фиона Чатауърт се гнусеше от него и се чувстваше

омърсена!

Сър Гай се опита да погледне на този факт в перспектива. Вероятно Майлс трябваше да приеме срещата с това момиче като първото си поражение. Старият рицар протегна ръка и потупа възпитаника си по рамото.

– Всички губим понякога, момчето ми. Може би това момиче мрази всички мъже. Като знам какъв беше брат й...

Майлс блъсна ръката му.

– Тя е наранена! И раната, й е много дълбока! Пострадала е не само физически, макар че тялото й е покрито със синини и белези от удари. Ранена е душата й и тя е издигнала около нея дебела стена от омраза и гняв.

Сър Гай изпита чувството, че е застанал на ръба на дълбока пропаст.

– Това момиче е високопоставена дама – отговори тихо той. – Не можеш да го задържиш като пленница. Кралят вече наказва жестоко брат ти Рейн и ти не бива да го предизвикваш още повече. Трябва веднага да върнеш лейди Фиона на брат й Роджър.

– Наистина ли искаш да я изпратя в дом, където измъчват жените? Там се е научила да мрази, никъде другаде. Ако наистина я върна на брат й, дали ще промени мнението си за семейство Аскот? Ще разбере ли, че ние не сме зли като братята й?

– Не говори така! Не можеш да я задържиш насила! – извика ужасено сър Гай.

Майлс го погледна замислено.

– Ще мине доста време, преди да узнаят къде е. Може би ще успее да й докажа...

– А как ще реагират братята ти? – прекъсна го недоволено сър Гай. – Те чакат в Аскот Касъл. Гевин скоро ще узнае, че Фиона Чатауърт е пленница в лагера ти и ще побеснее от гняв. – Той понижи глас: – Момичето ще говори само добри неща за Аскотови, ако го върнеш неопетнено.

Очите на Майлс засвяткаха от гняв.

– Не е вярно. Фиона ще твърди, че ме е принудила да я върна на Роджър, като е размахала брадвата над главата ми. – Той направи опит да се усмихне. – Решението е взето. Ще я задържа, за да имам време да й докажа, че мъжете от семейство Аскот нямат нищо общо с хора като братята й. А сега трябва да се върна в шатрата, за да измия мръсната си малка пленница – заключи с искрена нежност той и погледна

съчувствено опекуна си. – Хайде, Гай, не ме гледай така мрачно. Само след няколко дни всичко ще бъде наред.

Сър Гай тръгна безмълвно към лагера. Не посмя да възрази на Майлс, но дълбоко в себе си беше уверен, че жена като Фиона Чатауърт не може да бъде завладяна само за няколко дни.

Щом се увери, че Майлс се е отдалечил от шатрата, Фиона изтича до отсрещната стена и вдигна тежкото платно. Видя мъжки крака, обути в ботуши, и изтича до другата стена, но и там беше същото. Нямаше нито една дупка между постове, през която би могла да се измъкне. Тези хора като че ли се държаха за ръце, за да се защитават от нападението на една слаба жена!

Тя се почеса по главата и сякаш едва сега осъзна колко е мръсна. В този миг Майлс влезе в шатрата с две ведра гореща вода, от които се вдигаше пара. Гърбът ѝ веднага се скова и тя скръсти ръце на гърдите си. Той приседна до нея на леглото, но тя не го погледна.

Едва когато младежът взе ръката ѝ и започна да я търка с топла насапунисана кърпа, тя се обърна рязко и го погледна. В очите ѝ блесна учудване, но бързо угасна и отстъпи място на ледено равнодушие. Майлс я улови под брадичката и започна да изтрива лицето ѝ.

– Ще се почувствате много по-добре, когато сте чиста – проговори меко той.

Фиона блъсна ръката му.

– Не желая да ме докосвате. Махнете се оттук!

Без да обръща внимание на протестите ѝ, Майлс я улови отново под брадичката и продължи да я мие.

– Вие сте прекрасна жена, Фиона, и трябва да се гордеете с външността си.

Фиона го погледна и си помисли, че ако досега не се беше отворила от него, в този миг щеше да го намрази с цялата си душа. Този мъж очевидно беше свикнал жените да разтварят краката си и да го приемат с готовност. Мислеше си, че е достатъчно да улови жената за брадичката, и тя почва да пшпка от удоволствие. Беше много красив, това трябваше да му се признае, а гласът му беше сладък и омайващ; но много по-красиви мъже от него, с дългогодишен опит с жените, не бяха постигнали нищо в опитите си да прелъстят Фиона Чатауърт.

Тя погледна дълбоко в очите му и нежният ѝ поглед го накара да се разтопи от наслада. Когато на лицето му изгря самодоволна усмивка, тя

се усмихна сладко в отговор – и заби зъбите си в дланта му.

Майлс беше толкова изненадан, че минаха секунди, преди да реагира. Стисна я за брадичката и пръстите му се впиха така дълбоко в челюстните ѝ мускули, че тя се принуди да отвори уста. Все още слиян от поведението ѝ, той се приведе над ръката си и огледа дълбоките белези от зъбите ѝ. Когато отново вдигна очи към лицето ѝ, видя триумфа в очите ѝ и потръпна.

– Вие за глупачка ли ме смятате? – попита иронично тя. – Да не мислите, че не проумявам играта ви? Надявате се да укротите тигрицата и когато ме докарате дотам, че да ям от ръката ви като послушно кученце, ще ме върнете на брат ми с още едно ваше копеле под сърцето ми. Това ще бъде голямо постижение за вас, нали? Както за цялото семейство Аскот, така и за великия мъжкар Майлс!

Погледът му улови нейния и вече не го пусна.

– Вие сте умна жена, Фиона. Може би искам да ви докажа, че не всички мъже са диви зверове.

– И как ще го направите? Като ме държите в плен? Като ме принуждавате да понасям докосванията ви? Нали виждате, че не потрепервам от желание, когато се приближавате към мен? Вие просто не искате да признаете поражението си, не е ли така? Панел обича насилието, обича да измъчва жените, но вие очевидно не сте като него. Какво ви привлича в жените? Ловът може би? А щом завладеете желаната жена, какво правите с нея? Сигурно я захвърляте на боклука като стара дреха?

Тя видя, че му поставя въпроси, на които нямаше отговор, и при мисълта, че посестримите ѝ бяха готови да хукнат подире му и да изменят на собствения си пол, всичко в нея се преобърна.

– Защо поне веднъж не направите нещо почтено? Върнете ме на брат ми!

– Не! – изкрещя в лицето ѝ Майлс и изведнъж очите му се разшириха от изненада. Някоя жена не беше предизвиквала гнева му. – Обърнете се, Фиона. Искам да ви измия косата.

Фиона го погледна пренебрежително.

– Ами ако откажа? Сигурно ще ме набиете.

– Изкушен съм да прибягна и до това средство – отговори грубо Майлс, сграбчи я за рамото, обърна я и я притисна да легне така, че дългите ѝ коси увиснаха през ръба на леглото.

Докато Майлс насапунисваше дългата ѝ коса, а после внимателно я изплакна с хладка вода, Фиона не помръдваше. Разбираше, че е отишла твърде далеч с предизвикателствата си, но не съжаляваше. Поведението

му беше възмутително. Този мъж беше толкова уверен в себе си, толкова самонадеян. Непременно трябваше да открие слабото му място. Вече беше видяла, че хората му изпълняваха всяка заповед с готовност и дори не помисляха да възразяват. Сигурно и жените му се покоряваха само след едно махване...

Вероятно беше сгрещила, като се опита да предизвика гнева му. Може би той щеше да я освободи, ако се престореше, че се е влюбила истински в него. Ако се облегнеше на гърдите му и избухнеше в плач, вероятно щеше да постигне онова, което искаше; ала независимо от погнусата, която изпитваше при представата, че ще се наложи да се докосне до него доброволно, тя просто не беше в състояние да си заповяда да се държи покорно и да се обърне с молба към който и да било мъж.

Майлс среса косата ѝ с красив гребен от слонова кост, а когато свърши, излезе от шатрата и се върна почти веднага с прекрасна рокля от брокат, смес от коприна и вълна. Донесе и бельо от най-фина батиста.

– Довършете банята си или не, както желаете – проговори меко той.
– Предлагам ви да облечете дрехите, които съм ви донесъл.

Фиона се изми бързо и на няколко пъти се сгърчи от болка, когато докосваше с кърпата още едно окървавено и подуто място, което не беше забелязала досега. Зарадва се на дрехите. Те щяха да улеснят бягството ѝ.

Майлс се върна в шатрата, понесъл голяма сребърна табла с ядене, и запали няколко свещи.

– Донесох ви по малко от всичко, защото не познавам вкуса ви.

Фиона не си даде труд да му отговори.

– Харесва ли ви роклята? – Погледът му беше прикован в лицето ѝ и тя се извърна настрана. Роклята беше много скъпа, обшита със златни конци. Повечето жени щяха да се разтопят от благодарност и възхищение, но Фиона очевидно не се интересуваше дали е облечена в коприна или в груб лен.

– Яденето ще изстине. Седнете на масата да вечеряме заедно.

Фиона го погледна унищожително.

– Нямам желание да се храня с вас на собствената ви маса.

Майлс понечи да отговори, но бързо затвори уста.

– Ако сте гладна, яденето чака.

Фиона седна на леглото, притиснала колене, със скръстени ръце, съсредоточила цялото си внимание върху големия, богато украсен свещник на масата. Непременно трябваше да намери възможност за бягство.

Тя се постара да не обръща внимание на апетитната миризма на храната, изчака Майлс да се навечеря, легна на тясната постеля и принуди тялото си да се отпусне. Трябваше да събере всичките си сили за бягството. Преживяното през деня беше толкова изтощително, че много скоро тя потъна в дълбок сън.

Събуди се посред нощ и веднага напрегна всичките си мускули, сякаш усещаше опасност, която обаче не можеше да си представи ясно в полусънното си състояние. Само след минута главата ѝ се проясни и тя раздвижи леко глава, за да погледне към Майлс, който спеше на леглото до отсрещната стена.

Като дете, израснало в изпълнено с ужаси домакинство, тя беше овладяла изкуството да се движи безшумно. Първо уви около хълбоците си широката пола, за да не шумоли, после тръгна на пръсти към задната стена на шатрата. Без съмнение, отвън стояха стражи, но вероятно не охраняваха шатрата и отзад.

Минаха няколко минути, преди да вдигне достатъчно високо платнището, за да успее да се промуши. Тя си прилепи до земята и запълзя бавно, сантиметър по сантиметър. Един страж мина покрай шатрата, но тя се скри в тревата зад ниските храсти и се сля със сянката им. Когато стражът ѝ обърна гръб, тя се втурна към гората и се скри в най-дълбокия мрак под дърветата. Благодарение на дългия си, болезнен опит, който я научи да се измъква незабелязано от брат си Едмънд и пианите му приятели, тя умееше да се движи безшумно при всякакви обстоятелства. Роджър често ѝ се надсмиваше за това и твърдеше, че от сестричката му ще излезе първокласен разузнавач.

Щом навлезе в гората, тя въздъхна дълбоко и съсредоточи волята си върху лудо биешото си сърце. Трябваше да се успокои. Нямахше нищо страшно, че се е озовала нощем сама в гората, и друг път ѝ се беше случвало. С леки, енергични крачки тя тръгна напред между големите дървета, без да вдига почти никакъв шум.

Когато слънцето изгря, Фиона беше вървяла почти два часа и крачеше доста по-бавно. Вече повече от денонощие не беше хапнала дори парче хляб и силите ѝ отслабваха. Краката ѝ се влачеха по земята, полиите ѝ се захващаха за бодливите храсталаци, в косата ѝ се заплитаха клончета.

Вървя още един час и се разтрепери. Седна на едно паднало дърво и се опита да се овладее. Трябваше да приеме, че липсата на храна и преживяното вчера са изтощили силите ѝ. При мисълта за почивка очите ѝ натежаха и тя осъзна, че ако не поспи малко, няма да може да

продължи пътя си.

Без да съзнава какво прави, тя се сви на кълбо под едно дърво и веднага заспа. Хилядите мравки, които лазеха наоколо, не ѝ пречеха. Не за първи път прекарваше дните си в гората. Направи опит да се покрие с нападките листа, но не можа да довърши тази важна работа, тъй като силите ѝ измениха.

Събуди се от силен удар в ребрата. Едър, недодялан мъж, облечен с мръсни дрипи, беше застанал пред нея и се хилеше злобно. Предните му зъби липсваха. Зад него стояха още двама мъже, също така мръсни и занемарени.

– Нали ви казах, че не е мъртва – ухили се още по-широко първият, сграбчи Фиона за рамото и я изправи на крака.

– Каква красива лейди – промърмори вторият, протегна ръка и погали бузата ѝ. Фиона се дръпна назад, но ръката му закачи роклята ѝ, разкъса я и разголи рамото.

– Аз съм пръв! – изхриптя задавено третият мъж.

– Ама това е истинска лейди – рече тромавият и стисна по-силно рамото на Фиона.

– Аз съм Фиона Чатауърт и ако ми сторите зло, брат ми, граф Бейхам, ще заповяда да ви отсекаат главите.

– Имаше някога един граф, който ме прогони от фермата ми – отвърна злобно вторият мъж. – Жена ми и дъщеря ми умряха от студ. Замръзнаха, разбираш ли! – Той се ухили грозно и впи жаден поглед в голо-то ѝ рамо. Тя се опита да се отдръпне, но гърбът ѝ се опря в стъблото.

Едрият мъж вдигна ръка към гърлото ѝ.

– Обичам жените да ме молят.

– Повечето мъже обичат женските молби – отговори хладно тя и мъжът примигна изненадано.

– Тя е коварна змия, Бил – изсъска третият. – Дай я на мен!

Изведнъж на лицето му се изписа безкрайно смайване. В гърлото му се надигна странен бълбукащ звук, той се олюля и се строполи в краката на Фиона. Тя се отдръпна настрана, за да избегне падащото тяло, и изобщо не обърна внимание на стрелата, която стърчеше от гърба му. Докато другите двама мъже зяпаха с отворени уста мъртвия си другар, Фиона събра полите си и хукна да бяга между дърветата.

Майлс излезе насреща ѝ, сграбчи я за рамото и като видя лицето му, тя спря да диша. Чертите му бяха разкривени от гняв, устните опънати в тънка линия, очите черни като най-дълбоката нощ, веждите събрани, а ноздрите издути като на разярен кон.

– Стойте тук! – заповяда кратко той.

Тя се подчини, без да разсъждава, и в този миг разбра защо Майлс Аскот е получил рицарските шпори на бойното поле още преди да навърши осемнадесет години. Мъжете, срещу които се готвеше да излезе, бяха въоръжени. Единият размаха над главата си тежък боздуган с железни шипове и се прицели право в главата му. Майлс се наведе светкавично, измъкна меча си и нападна третия мъж.

Само след секунди на тревата се търкаляха още два трупа, а пулсът на убиеца изобщо не беше ускорен, Фиона го гледаше като замаяна и не можеше да повярва, че същият този момък беше измил косата ѝ, без да я оскубе нито веднъж.

Тя се овладя бързо и се укори за глупостта си. Сега не беше време да разсъждава за качествата на своя враг. Трябваше да избяга по-далече от бойното поле. Знаеше, че не може да тича по-бързо от Майлс, но се надяваше да го надхитри. Когато стигна до най-близкия ниско увиснал клон, тя се хвана с две ръце за коравото стъбло и се изтегли нагоре. Наситани се удобно в короната на дървото и се огледа на всички страни.

Само след минута Майлс застана под дървото. Кадифеният жакет беше целият на червени петна, от меча в ръката му също капеше кръв. Той мятеше глава насам-натам като раздразнена мечка, после спря и се вслуша внимателно.

Фиона спря да диша. Беше уверена, че не издава и най-малкия шум.

Изведнъж Майлс вдигна глава точно под петите ѝ и проговори студено:

– Слезте от дървото, Фиона.

Веднъж, когато беше само на тринадесет години, ѝ се бе случило нещо подобно. Тогава скочи от дървото право върху отвратителния мъж, който я преследваше, събори го на земята и избяга, преди той да е успял да си поеме дъх. Без да помисли, тя реагира по същия начин. Скочи от дървото точно върху Майлс Аскот.

Той обаче не се помръдна, дори не трепна. Остана прав като свещ и я притисна силно до гърдите си.

– Тези мъже можеха да ви убият – проговори дрезгаво той. Очевидно не беше усетил, че тя иска да го събори на земята. – Как минахте покрай стражите ми?

– Веднага ме пуснете! – нареди сърдито тя и се опита да го отблъсне от себе си. Ръцете му бяха от желязо и той я задържа без усилия.

– Защо не ме послушахте, когато ви казах да ме почакате?

При този идиотски въпрос Фиона престана да се съпротивлява.

– Може би трябваше да стоя и да чакам, докато някой от онези негодници ме изнасили? Каква е разликата между тях и вас?

В очите му блесна гняв.

– Проклетата да сте, Фиона! Как смееете да ме сравнявате с тази измет? Какво зло съм ви сторил?

– Е, намерихте я, значи – прозвуча дълбок мъжки глас откъм дърветата и Фиона се обърна стресната. Сър Гай ѝ кимна развеселено. – Името ми е Гай Линекър, милейди.

Фиона отблъсна с две ръце Майлс и кимна тържествено.

– Не смятате ли, че достатъчно дълго ме притискахте? – изпухтя сърдито тя и го погледна унищожително.

Младият мъж я пусна толкова внезапно, че тя политна назад и едва не падна. Тази бърза промяна в положението ѝ беше твърде много за изтощения организъм, Фиона сложи ръка на челото си и когато пред очите ѝ се спусна черен облак, протегна ръка, за да намери опора.

Този път я улови сър Гай и побърза да я вдигне на ръце.

– Не ме докосвайте – прошепна сърдито тя, разкъсала за момент мъглата, която обхващаше съзнанието ѝ.

Майлс я взе бързо от ръцете на сър Гай и проговори доволно:

– Е, сега поне знам, че не съм единственият, когото не може да понася. – Фиона отвори очи и Майлс я измери с критичен поглед: – Помните ли откога не сте хапвали нищо?

– Колкото и отдавна да е, пак не е достатъчно, за да ви се покоря – отговори остро тя и в очите ѝ блеснаха светкавици.

Тогава Майлс избухна в смях, който идваше дълбоко от гърдите му, и Фиона го погледна с безкрайно учудване. Досега се беше усмихвал само с крайчеца на устните си. Преди да е разбрала какво става, той се приведе към нея, склони глава и я целуна звучно по устата.

– Вие сте неповторима, Фиона.

Младата жена изтри устата си с опакото на ръката, толкова силно, че едва не я разрани.

– Веднага ме пуснете! Имам крака и мога да вървя.

– За да се опитате да ми избягате, нали? Не, няма да ви пусна. Още утре ще заповядам да изковат красива верижка и ще ви вържа за мен. – С тези думи той я отнесе при коня си, сложи я на седлото, метна се зад нея и малката група рицари препусна обратно към лагера.

ТРЕТА ГЛАВА

Фиона се изненада много, като видя, че палатките са вдигнати и товарните животни са готови за път. Понечи да попита Майлс къде възнамерява да я отведе, но се сдържа. Седеше гордо изправена на седлото, за да не се докосва до него, и отказваше да разговаря.

Той поведе коня далече от чакащите мъже към една полянка в гората. Сър Гай остана на мястото, където беше лагерът. На полянката имаше наредена маса, отрупана с чинии и купи, от които се издигаше пара. Дребният възрастен мъж, който нареждаше приборите, се оттегли покорно още при първия знак на Майлс.

Младият мъж слезе от коня и подаде ръка на Фиона; но тя не му обърна внимание и скочи леко на земята. Направи го много внимателно, за да не падне втори път в безсъзнание.

– Готвачът ми е приготвил нещо за хапване – рече с усмивка Майлс, взе ръката ѝ и я поведе към масата.

Фиона издърпа ръката си и разгледа изкусно приготвените ястия. Мънички задушени пъдпъдъци върху легло от ориз, залети със сметанов сос. На друго плато бяха подредени пресни стриди, твърдо сварени яйца в шафранов сос, парченца солена шунка, прясно опечен хляб, риби, пълнени с орехи и лук, печени ябълки, тортички с крем и пудинг с боровинки. Учудването ѝ беше безкрайно и тя забрави за миг съдържаността си, когато се обърна към него с думите:

– Винаги ли пътувате с толкова богати запаси от храна?

Майлс я хвана отново за ръката и когато тя побърза да се освободи, отново ѝ се зави свят и едва не падна.

– Това ядене е приготвено за вас, Фиона – рече той и ѝ помогна да седне. – Няма да ви позволя да гладувате.

– И какво ще сторите, за да ми попречите? – попита уморено тя. – Ще сложите краката ми в нагорещени въглища? Или имате свои собствени методи да принуждавате жените да ви дадат онова, което желаете от тях?

По лицето на Майлс пробяга тъмна сянка, веждите му се сключиха. Той я сграбчи за раменете и я изправи на крака.

– Наистина имам свой собствен метод да наказвам.

Фиона никога не беше виждала този израз на лицето му: в очите му почти не остана сиво, защото запламтяха като два малки сини огъня.

Той се приведе към нея, докосна тила ѝ с устни и не обърна внимание на реакцията ѝ, когато тя се скова и се опита да се откъсне от него.

– Имате ли представа колко сте привлекателна, Фиона? – прошепна той съвсем близо до тила ѝ. Устните му се плъзнаха нагоре почти без да докосват кожата, само я облъхваха с топлина, докато дясната ръка милваше разголеното ѝ рамо. Пръстите му се мушнаха бавно под разкъсания плат и погалиха горната част на гърдата ѝ, зъбите му нежно се впиха в крайчеца на ушенцето ѝ. – Много искам да ви прегърна, Фиона – прошепна той толкова тихо, че младата жена повече усети думите, отколкото ги чу. – Много искам да разтопя ледената ви броня. Искам да докосвам и милвам всяка пора на кожата ви. Искам да ви гледам и да направя така, че и вие да ме гледате със същия копнеж, който пламти в моето сърце.

Фиона остана неподвижна, без да се противи на милувките, и както винаги не изпита нищо при това интимно докосване. Поведението му не я отблъскваше, тъй като дъхът му беше свеж и той не ѝ причиняваше болка; но тя не усети нито топлина, нито надигащо се желание, за каквито ѝ бяха разказвали кискащите се момичета в манастирското училище.

– Ако ви обещавам да се храня, ще престанете ли да ми досаждате? – попита хладно тя.

Майлс се дръпна настрана и впи изпитателен поглед в лицето ѝ. Фиона се напрегна още повече, защото знаеше от опит, че сега ще я засипе с обидни думи и ругатни. Всички мъже досега бяха реагирали с обиди, когато откриваха, че тя не се е поддала на настойчивите им милувки.

Ала Майлс само се усмихна нежно, помилва още веднъж бузата ѝ и ѝ предложи ръка, за да я настани на трапезата. Тя не обърна внимание на учтивостта му и седна сама, като бързо извърна глава, защото не искаше мъжът да забележи учудването ѝ.

Той я обслужи сам, сложи най-хубавите късчета на красива сребърна чиния и се усмихна, като я видя как се нахвърли на храната.

– Сега сигурно се радвате, че сте ме спасили от гладна смърт? – попита подигравателно тя. – Брат ми ще ви бъде много благодарен, ако ме върнете в добро състояние.

– Няма да ви върна – отговори съвсем тихо Майлс.

Фиона събра всичките си сили, за да скрие страха си, и продължи да се храни.

– Ако ме върнете, Роджър ще плати всеки откуп, който поискате.

– Няма да взема нито стотинка от убица на сестра ми – отговори задавено Майлс.

Фиона хвърли на масата пьдпъдъка, който ядеше.

– За втори път чувам тези думи. Аз не знам нищо за вашата сестра!

Майлс вдигна лице към нея и очите му бяха корави като стомана.

– Роджър Чатауърт се опита да отнеме жената на брат ми Стивън, обещана му лично от краля, и когато Стивън излезе на двубой, за да запази годеницата си, брат ви го нападна в гръб.

– Не! – изплака Фиона и скочи от столчето си.

– Стивън победи Чатауърт на турнир, но отказа да го убие; за да му отмъсти, Роджър отвлече сестра ми, а по-късно и съпругата на Стивън. Той изнасили сестра ми и тя скочи от прозореца, защото не можа да понесе безчестието си.

– Не, не, не! – изкрещя Фиона и притисна ръце към ушите си.

Майлс скочи от стола си, хвана ръцете ѝ и ги задържа здраво.

– Вашият брат Брайън беше влюбен в сестра ми и когато тя се самоуби, той освободи снаха ми и лично отнесе трупа на сестра ми в нашия замък.

– Вие лъжете! Вие сте зъл! Пуснете ме веднага!

Майлс я привлече по-близо до себе си и я притисна до гърдите си.

– Не е приятно да чуеш, че човек, когото обичаш, е сторил толкова много злини.

Фиона имаше богат опит и притежаваше неизчерпаем запас от хватки, с които се освобождаваше от натрапчивите мъже, а Майлс не познаваше нито една жена, която да се противи на прегръдката му. Тя вдигна коляно, заби го между краката му и той я пусна веднага.

– Проклет да сте, Фиона! – изпъшка той и се облегна на масата.

– Проклет да сте, Аскот! – отговори със същите думи тя, грабна една гарафа вино от масата и я хвърли по главата му, после се обърна да избяга.

Майлс се приведе, за да избегне удара, и със същото движение улови ръката ѝ.

– Няма да ми избягате – проговори през зъби той и отново я привлече към себе си. – Ще ви накарам да разберете, че хората от семейство Аскот нямат никаква вина за тази вражда. Ще го направя дори ако трябва да умра.

– Представата за вашата смърт е първата ми приятна мисъл от дни насам.

За секунда Майлс затвори очи, сякаш безмълвно се молеше за

помощ. Когато отново погледна към нея, беше възвърнал самообладанието си.

– Когато се нахраните, тръгваме на път. Отиваме в Шотландия.

– Какво...! – започна тя, но той сложи пръст на устните ѝ.

– Да, ангеле мой. – Гласът му преливаше от сарказъм. – Ще прекараме известно време при брат ми и жена му. Искам да се запознаете със семейството ми.

– Знам повече от достатъчно за семейството ви. Всички сте...

Този път Майлс я целуна и ако не реагира, Фиона поне не се възпротиви на интимността му.

Много часове яздиха с бавно, но постоянно темпо. Десетките мулета, натоварени с мебели, дрехи, храна, оръжия и брони, не допускаха по-бързо пътуване.

Фиона имаше свой кон, но той беше привързан за седлото на Майлс с дебело въже. Той се опитваше да поведе разговор, но тя се бе обвила в упорито мълчание. Мисълта ѝ беше заета с онова, което бе чула за деянията на брат си. Всъщност, по-точно беше да се каже, че се опитваше да не мисли за Роджър.

През последните две години връзките ѝ със семейството се ограничаваха в кореспонденция с Роджър и с клюките, които носеха пътуващите музиканти. Разбира се, те знаеха, че имат насреща си жена от семейство Чатауърт, и не смееха да ѝ разказват за злинните, сторени от близките ѝ.

Грамадното семейство Аскот обаче беше друга тема. Певците го възпяваха в баладите си, носеха се какви ли не слухове. Най-големият брат Гевин захвърли красивата Лилиан Валенс и в отчаянието си тя се омъжи за Едмънд Чатауърт. Фиона помнеше как помоли Роджър да осуети този брак, защото бедната жена не заслужаваше да се обвърже с негодник като Едмънд. Брат ѝ отговори, че не е в състояние да се бори с главата на семейството. След няколко месеца Гевин Аскот се ожени за невероятно богатата наследница на семейство Рейвдаун, а след убийството на Едмънд ревнивата му съпруга изсипа врящо масло върху лицето на бедната Лилиан Чатауърт. Фиона изпрати сърцераздирателно писмо на брат си, в което го молеше да приеме в дома си нещастната вдовица, и Роджър се отзова на молбата ѝ.

Само след година Роджър ѝ писа, че шотландската наследница Алисия Макарън помолила настойника си да се омъжи за него, Роджър Чатауърт, но Стивън Аскот принудил бедното момиче да стане негова съпруга. Роджър извикал Стивън на двубой, за да защити честта на

младата Макарън, но по време на турнира Стивън се престорил, че с бил нападнат коварно в гръб, и опетнил доброто име на Роджър и славата му на опитен воин.

Фиона не беше съвсем сигурна защо Брайън напусна родния си дом; Роджър упорито отказваше да говори за случилото се. Но тя беше абсолютно сигурна, че за всичко са виновни Аскотови. Брайън беше добър и чувствителен. Сигурно не можеше да понася повече страданията, които семейството му трябваше да търпи заради враждата си с Аскотови. Каквато и да беше причината, поради която Брайън си беше отишъл, тя нямаше нищо общо с лъжите, които Майлс ѝ беше наговорил днес. Тя се съмняваше дали Роджър изобщо знае, че Аскотови са имали сестра.

По време на дългата езда Фиона не преставаше да подръпва роклята си, разкъсана на рамото. Когато Майлс заповяда на хората си да спрат, тя се огледа уплашено и установи, че вече се е стъмнило. Беше толкова потънала в мислите си, че не забелязваше какво става наоколо.

Спряха в двора на една гостилница – голяма тухлена сграда, стара и очевидно добра. Гостилничарят ги очакваше пред вратата и кръглото му, зачервено лице изразяваше радост от пристигането на толкова много високопоставени гости.

Майлс застана до нея.

– Фиона... – Той ѝ протегна ръце. – Не ставайте смешна в очите на хората, като откажете помощта ми – продължи той, намигна ѝ и сведе поглед към крака, който беше готов да го изрита.

Фиона помисли малко и му разреши да я свали от коня. Ала когато стъпи на земята, побърза да се отдели от него. Двама от рицарите на Майлс влязоха първи в двора на гостилницата, а господарят им предложи ръка на Фиона.

– Имам нещо за вас. – Той я погледна пронизващо и ѝ подаде прекрасна златна брошка във формата на пеликан, скрил човка под протегнатото си крило и обграден с искрящи диаманти. Очите на Фиона останаха празни.

– Не я искам.

Лицето на мъжа помръкна. Без да каже нито дума, той закрепил брошката на рамото ѝ, за да не личи, че роклята е скъсана.

– Да влезем вътре, Фиона. – Гласът му беше безизразен.

Очевидно в гостилницата бяха предупредени за пристигането им, защото слугите тичаха забързано насам натам, а в кухнята кипеше трескава работа. Фиона се държеше настрана, докато Майлс разговаряше

със сър Гай, а гостилничарят чакаше заповедите им.

Намираха се в голямо помещение, пълно с маси и столове. В камината гореше буен огън. За първи път Фиона огледа малко по-внимателно рицарите на Майлс. Бяха около дузина и се държаха забележително кротко. Сега обикаляха залата, отваряха всички врати и внимателно претърсваха за невидими опасности. Дали Майлс Аскот имаше безброй врагове и трябваше постоянно да бъде нащрек – или това беше обикновена проява на предпазливост?

Една красива млада слугиня направи реверанс пред Майлс и той ѝ благодари с типичната си лека усмивка, Фиона проследи любопитно как слугинята се изчерви и се опита да се представи в колкото се може благоприятна светлина.

– Да, милорд – отговори с готовност тя и отново се поклони. – Надявам се, че ще ви хареса яденето, което съм сготвила.

– Разбира се – отговори уверено Майлс, сякаш вече беше опитал всичките ѝ ястия.

Момичето се изчерви чак до корените на косите и побърза да се оттегли в кухнята.

– Гладна ли сте, Фиона? – попита Майлс и се обърна отново към нея.

– Не изпитвам глад за онова, което вие внушавате на другите жени – отговори остро тя и посочи към гърба на момичето.

– Ако знаете колко ми се иска да чуя поне малко ревност в думите ви. Но аз съм търпелив човек – засмя се Майлс и я бутна към масата, преди да е успяла да му отговори, както заслужаваше.

Двамата седнаха на малка маса, отделно от хората му, но в същото помещение. Носеха им най-разнообразни, вкусно приготвени ястия, но Фиона хапна съвсем малко.

– Очевидно не страдате от вълчи глад.

– Ако вие бяхте пленник, щяхте ли да ядете с удоволствие храната, поднесена ви от надзирателя на затвора?

– Вероятно нямаше да загубя и секунда в ядене, а щях да мисля единствено как да убия похитителя си и да избягам – отговори искрено той.

Фиона го изгледа унищожително, но той ѝ се усмихна и се съсредоточи върху яденето си.

Някъде по средата на дългата, мълчалива вечеря Майлс хвана ръката на една от слугините, която бе внесла плато с прясна съомга. Фиона вдигна изненадано глава и забеляза, че ръцете на момичета са целите

изподраскани, а някои рани са доста дълбоки.

– Къде си се наранила? – попита съчувствено Майлс.

– Брах къпини, милорд – отговори плахо тя. Очевидно не беше свикнала високопоставени господа да проявяват съчувствие към състоянието ѝ.

– Гостилничарю! – извика сърдито Майлс. – Погрижете се ръцете на момичето да бъдат превързани и не го пускайте в кухнята, преди да се е излекувало.

– Не бива така, милорд – възпротиви се мъжът. – Тя е само една слугиня. Тази вечер ѝ позволих да сервира, защото другото момиче се разболя от шарка.

Сър Гай, който седеше начело на дългата маса, се изправи бавно и застрашителният му вид накара гостилничаря да отстъпи страхливо към гъгла на залата.

– Ела с мен, дете – промърмори сърдито той.

– Аз... много ви благодаря, милорд. – Младата слугиня направи реверанс и избяга навън.

Фиона си отрязва парче френско сирене.

– Защо се намеси сър Гай – защото се застъпихте за момичето или за да накара гостилничаря да ви послуша?

Майлс я погледна объркано, после в погледа му проблеснаха весели искрици. Улови ръката ѝ и целуна нежната длан.

– Гай няма особено желание да влиза в спорове за обикновени слугини.

– А вие?

Той се усмихна и вдигна рамене.

– Аз избягвам всяка караница, стига това да е възможно. Бих се определил като мирен и кротък човек.

– Ала бяхте готов да се скарате с този тлъст, гостоприемен човечец само защото една безполезна кухненска слугиня си е разкървавила ръцете. – Това беше преценка, не обвинение.

– Аз не я смятам за безполезна. – Той побърза да смени темата. – Но вие вероятно сте уморена. Искате ли да се оттеглите в покоите си?

Всички рицари на Майлс ѝ пожелаха лека нощ и тя им кимна кратко, после тръгна след Майлс и гостилничаря по витата стълба. Отведоха ги в просторна стая, в която имаше само едно легло.

– Така значи! Чакахте тази нощ в гостилницата, за да ме завлечете насила в леглото си – проговори ядно тя, когато останаха сами. – Сигурно стените на шатрата са ви се сторили твърде тънки, за да заглушат

виковете ми.

– Стига глупости, Фиона – отговори с усмивка Майлс и взе ръката ѝ. – Готов съм да спя на пейката под прозореца, а вие ще се разположите удобно в леглото. Не можех да ви оставя в отделна стая, защото знам, че ще направите опит да избягате.

– Искате да кажете, че ще се опитам да се изплъзна от затвора си.

– Добре, щом така предпочитате. А сега елате при мен. Искам да говоря с вас. – Той отиде до пейката под прозореца, седна я и дръпна да седне до него. Когато понечи да я притисне до гърдите си, тя се възпротиви енергично.

– Отпуснете се, Фиона. Ще сложа ръцете си на талията ви и няма да се движа, но няма да ви пусна преди да се успокоите и да говорите с мен.

– Мога да говоря и изправена... по-далече от вас.

– Но аз не мога да се отделя от вас – отговори той с много чувство. – Искам да ви милвам и да излекувам раните ви.

– Не съм ранена. – Тя блъсна ръцете му, но не успя да се изтръгне от прегръдката му. Той беше силен мъж, едър, с широки рамене, а издупеният му гръден кош запълваше хлътнатината на гърба ѝ.

– Вие сте ранена, Фиона – много по-лошо, отколкото съзнавате.

– Ах, да, сега разбирам. Сигурно ми липсва нещо, щом не се просъзрявам от умиление, когато ме доближите.

Майлс се изсмя тихо и целуна тила ѝ.

– Вероятно заслужавам този отговор. Стойте мирно, или ще продължа да ви целувам. – Внезапната ѝ неподвижност го ядоса. – Искам да ми кажете какво ви харесва. Яденето не ви интересува, не поглеждате към красивите рокли. Златото и диамантите не карат очите ви да блесят. Мъжете не заслужават дори един благосклонен поглед. Коя е вашата слабост?

– Моята слабост ли? – попита замислено тя и се опита да намери отговор. Майлс милваше косата на слепоочието ѝ и против волята си тя започна да се отпуска. Последните два дни бяха пълни с отвратителни събития и бяха изтощили силата ѝ. Майлс беше протегнал дългите си крака на пейката и тя седеше между тях. – А коя е вашата слабост, Аскот?

– Жените – промърмори той, без да се колебае нито миг. – Разкажете ми живота си.

Мускулите на шията ѝ се отпуснаха и бавно, съвсем бавно тя се облегна с цялата си тежест на гърдите му. Испита странно чувство за

сигурност. Беше прекрасно да те прегръщат две силни мъжки ръце и да знаеш, че човекът до теб няма да ти стори зло.

– Живеея с двамата си братя, обичам ги и те ме обичат. Семейството ми е богато и трябва само да си харесам рокля или скъпоценност, и брат ми Роджър се втурва да изпълни желанието ми.

– Значи Роджър... – Майлс произнесе с мъка това име. – ... е добър с вас?

– Той е моят закрилник. – Тя се усмихна и затвори очи. Мъжът масажираше скованите мускули на шията ѝ. – Роджър винаги е защитавал мен и Брайън.

– От какво е трябвало да ви пази?

От Едмънд, понечи да отговори Фиона, но бързо затвори уста. Отвори очи и изправи гръб.

– От мъжете! – изфуча тя. – Мъжете отдавна ме преследват с жадни погледи, но Роджър умееше да ги държи далече от мен.

Майлс улови ръцете ѝ.

– Самата вие владееете много коварни хватки и очевидно знаете как да държите мъжете настрана. Вече разбрах, че сте се обвили в стоманена ризница. В същото време усещам, че по природа сте страстна жена. Защо се стараете да сдържате страстта си? Защо я убивате? Нали Роджър винаги е бил близо до вас, за да ви защитава?

Фиона го погледна сърдито и се прокле за доверчивостта си. След малко Майлс въздъхна дълбоко и я освободи от прегръдката си. Тя скочи на крака и се отдалечи към другия ъгъл на стаята.

– Време е да спим – заключи уморено той, стана и ѝ обърна гръб.

Фиона не вярваше, че той ще удържи на думата си и няма да я изнасили, но и не възнамеряваше да стори нищо, което да го подразни. Затова се пъхна в леглото напълно облечена, като свали само меките кожени обувки.

Майлс духна свещта и дълго стоя пред осветения от луната прозорец.

Когато стаята утихна, Фиона се обърна безшумно по гръб и го загледа. Тялото ѝ беше сковано от страх, но не смееше да се помръдне. Проследи примирено събличането му и когато той застана отново пред прозореца, този път гол, дъхът ѝ се ускори. Майлс постоя малко, после вдигна тънката завивка, хвърлена на пейката, и се излегна на коравото дърво. Пейката беше къса и неудобна и той изруга полугласно, когато дългите му крака се удариха в отсрещната стена.

Мина почти час, преди Фиона да проумее, че Майлс Аскот няма

намерение да я изнасили. Все пак тя си каза, че не може да му има доверие и че той вероятно ще се нахвърли върху нея, когато заспи. Затова само задряма и при най-малкия шум скачаше уплашено. Когато Майлс се обръщаше в неудобното си легло, тя се будеше и се надигаше на лакти, но като чуваше равномерното му дишане, бързо се отпускате и задрямваше – до следващия шум.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Спахте ли добре? – попита на следващата сутрин Майлс, докато се обличаше. Тесният черен клин подчертаваше силните бедра. Богато извезаният жакет стягаше стройната му талия.

– Никога не спя добре в близост до врага си – отвърна раздражено тя.

Мъжът се изсмя гърлено, бутна настрана ръцете ѝ, сплете косата ѝ на плитки и ги завърза на тила с кадифена панделка. Когато свърши, залепи гореща целувка на тила ѝ. Фиона отскочи ужасено, грабна една кърпа и започна да трие целунатото място.

Майлс се засмя отново и ѝ подаде ръка.

– Знам, че не можете да се лишите от компанията ми, но хората ми ни чакат долу.

Без да му подаде ръка, тя излезе от стаята. Беше ранна сутрин и слънцето едва се показваше на хоризонта. Майлс обясни кратко, че ще закусят по-нататък по пътя, но първо ще поаязят няколко часа, докато е хладно.

Двамата застанаха един до друг на тясната веранда на гостилницата, заобиколени от сър Гай и останалите рицари. В двора вече чакаха натоварените мулета и конете.

– Готово ли е всичко? – попита Майлс. – Платихте ли на гостилничаря?

Преди сър Гай да успее да отговори, едно малко момиченце, не повече от четиригодишно, изскочи от гостилницата и се втурна надолу по стълбата. Трябваше да завие, за да не се удари в краката на Майлс, загуби равновесие и полетя по стъпалата. Само след секунда Майлс беше до него и го грабна в прегръдката си, без да се гнуси от дрипавата му рокличка.

– Няма нищо, малката ми – зашепна успокоително той и се изправи. Момиченцето се вкопчи в раменете му и захълца.

Сър Гай и рицарите бяха свикнали с тези сцени и не се учудиха особено. Лицата им изразяваха търпение и малко досада. Знаеха, че трябва да изчакат, докато господарят им успокои детето. Фиона не гледаше към Майлс. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху детето. Тя протегна ръка и помилва косата на плачещото момиченце.

То се отдели от рамото на Майлс и я погледна с премрежени от

съзри очи. После изплака задавено, вдигна ръце и се хвърли на шията ѝ.

Никой не можеше да каже кой е по-учуден: Майлс, сър Гай или рицарите. Майлс зяпна Фиона с отворена уста и в очите му блесна наранена гордост.

– Тихо, не плачи – заговори Фиона с безкрайна нежност и Майлс се учуди още повече. Никога не беше чувал този сладък глас. – Ако прес-танеш да плачеш, сър Гай ще ти позволи да го яхнеш като конче.

Майлс се покашля, за да скрие смеха си, и се извърна настрана. Раменете му се разтресоха. Грозният белег и великанската фигура на сър Гай отблъскваха повечето хора, особено жените. Никой досега не се беше осмелявал да го предложи като конче за малки деца.

– Ще станеш ей толкова голяма – продължи успокоително Фиона. – Ще се изкачиш чак до небето и ще си откъснеш една звезда.

Момиченцето подсмръкна, отдръпна се малко и погледна изпитателно Фиона.

– А щом откъснеш звездата, ще я подариш на сър Майлс като награда за новата рокличка, която ще ти купи.

Погледите на рицарите се преместиха към господаря им, за да проследят реакцията му – и никой не се осмели да се засмее на възмутеното му изражение.

Детето подсмръкна отново и се изви настрана, за да може да вижда лорд Майлс. Усмихна му се, но когато се обърна към сър Гай, отново се вкопчи в раменете на Фиона.

– Не бива да се страхуваш от него – усмихна се тя. – Той много обича децата, нали, сър Гай?

Грамадният мъж я удостои с корав, пренебрежителен поглед.

– Аз наистина обичам децата с цялото си сърце, милейди, но те не ми обръщат внимание.

– Сега ще видим. Хайде, миличка, качи се на раменете на сър Гай и си откъсни една звезда от небето.

Детето се поколеба, но после отиде при сър Гай и му позволи да го сложи на раменете си. Хвана се с две ръце за главата му и се усмихна щастливо.

– Аз съм най-високото дете на света! – извика възхитено то, когато сър Гай се заразхожда в кръг.

– Никога не ви бях виждал да се усмихвате – проговори тихо Майлс, който беше застанал редом с Фиона.

Усмивката ѝ веднага угасна.

– Когато се върна у дома, ще ви обезщета за рокличката на детето –

проговори сковано тя и му обърна гръб.

Майлс улови ръката ѝ и я отведе настрана.

– Малката е само едно просяче.

– Така ли? – попита небрежно тя. – А аз си помислих, че е някое от вашите.

– От моите? – повтори смутено той. – Да не мислите, че ще оставя децата си да се скитат в дрипи, без надзор, без грижи?

Тя се обърна към него с гневно святкащи очи.

– А откъде можете да знаете, след като имате деца по цяла Англия? Или ги записвате в специален списък? Знаете ли къде се намират?

Лицето на Майлс отразяваше смесица от противоречиви чувства: недоверие, лек гняв, насмешка.

– Как мислите, Фиона, колко деца съм създал досега?

Тя вирна надменно крехката си брадичка.

– Нямам представа колко незаконни деца сте създали, нито ме е грижа.

Майлс стисна до болка ръката ѝ и я принуди да го погледне.

– Даже собствените ми братя обичат да преувеличават броя на децата ми. Как бих могъл да очаквам страничен човек като вас да знае истината? Имам трима сина: Кристофър, Филип и Джеймс. Скоро ще се роди четвъртото ми дете. Надявам се, че този път ще бъде дъщеря.

– Надявате се... – изфуча разярено тя. – Защо не помислите за майките? Защо злоупотребявате с тях и после ги захвърляте? А какво ще кажете за децата? Защо не помислихте, че ще растат с позора на незаконородени? Че всички ще им се подиграват и ще ги отблъскват само защото един недостоен мъж е искал да се забавлява!

Майлс стисна отново ръката ѝ и в очите му заблестя гняв.

– Аз не злоупотребявам с жените – проговори ледено той. – Всички жени, които ме дариха с деца, дойдоха доброволно при мен. Искам да знаете, че всички мои деца живеят при мен и за тях се грижат опитни бавачки.

– Бавачки! – Фиона се опита да се изтръгне от ръката му, но не успя. – Значи изхвърляте майките на децата на улицата? Или им давате по малко пари като на Бриджит и ги изпращате да си вървят по пътя?

– Бриджит? – Майлс я погледна изпитателно и гневът му отлетя. – Сигурно говорите за Бриджит, която ми роди Джеймс? – Без да изчака отговора ѝ, той продължи: – Ще ви кажа цялата истина за нея. Брат ми Гевин изпрати човек в манастира „Света Катерина“, за да му намерят слугиня. Искаше кратко момиче, което да не предизвиква мъжете му и

да не дава повод за караници. От момента, когато влезе в домакинството ни, тази Бриджит започна да ме преследва.

Фиона го блъсна с все сила по гърдите.

– Вие сте лъжец!

Майлс улови и другата ѝ ръка.

– Веднъж ми каза, че е слушала много интересни неща за мен, затова се държи като дете, на което са забранили да играе с огъня. Една нощ я заварих в леглото си.

– И я взехте.

– Точно така. Любих я и тази нощ, и още много нощи. Когато ми каза, че е забременяла от мен, понесох много неприятности от братята си.

– А после я изхвърлихте на улицата. Отнехте детето от майка му и я изхвърлихте на улицата!

Майлс отговори с типичната си лека усмивка:

– Истината е, че тя ме изхвърли. Бях наказан да прекарам четири месеца извън замъка и през това време тя се влюби във втория градинар на Гевин. Когато се върнах, говорих с двамата, казах им, че много искам детето ми да отрасне при мен, за да го възпитам като рицар. Бриджит веднага се съгласи да ми го даде.

– Колко пари им дадохте? С пари ли се опитахте да утешите майката, която е трябвало да се откаже от детето си?

Майлс пусна ръцете ѝ и очите му отново заискриха от гняв.

– Познавахте ли добре Бриджит? Съмнявам се, защото иначе щяхте да знаете, че тя се интересуваше повече от забавленията си, отколкото от малкия Джеймс. Омъжи се за градинаря, но той скоро се разочарова от нея, а по-късно ме помоли да го обезщетя за онова, което трябвало да изтърпи. Не му дадох нищо. Джеймс е мой.

Фиона помълча малко, после попита тихо:

– А какво правят майките на другите ви деца?

Майлс се отдръпна крачка назад.

– Влюбих се в малката сестра на един от рицарите на Гсвин още когато бях момче. Кристофър се роди, когато двамата с Маргарет бяхме само шестнадесетгодишни. Исках да се ожена за нея, но брат ѝ ме прати по дяволите. Не знаех нищо за Кит, узнах, че имам син едва когато Маргарет почина от едра шарка около месец след раждането му.

Той я погледна и се усмихна дяволито.

– Майката на Филип беше танцьорка, екзотично същество, което споделяше леглото ми в продължение на две много... бурни седмици.

След девет месеца ми изпрати Филип по някакъв непознат човек. Оттогава не съм чувал нищо за нея.

Фиона го слушаше с нарастващ интерес.

– А детето, което ще се роди?

Майлс сведе глава и ако беше жена, сигурно щеше да се изчерви от срам. Учудването ѝ стана още по-голямо.

– Боя се, че това дете ще създаде доста проблеми. Майката е моя далечна братовчедка. Съпротивлявах се с всички сили на изкушението, но тя... – Той сви рамене. – Баща ѝ побесня от гняв. Заплаши, че ще ми изпрати детето да го отгледам, но не съм съвсем сигурен, че ще го направи.

Фиона можа само да поклати невярващо глава.

– Сигурно имате и много други деца. – Гласът ѝ преливаше от сарказъм.

Майлс смръщи чело.

– Не вярвам. Опитвам се да не губя от поглед жените си и особено децата, които ми раждат.

– Все едно, че събирате кокоши яйца – отговори тя и очите ѝ се разшириха от изненада.

Майлс склони глава и я изгледа накриво.

– Първо ме обвинявате, че оставям децата си да растат в дрипи и съм ги разхвърлил по цялата страна като отпадъци. Сега пък ме ругаете, че се грижа за тях и ги държа при себе си. Аз не съм аскет и няма да бъда, но се отнасям сериозно към децата, които съм създал. Обичам всички и се грижа за тях, колкото мога. Искам да имам поне петдесет.

– Започнал сте добре, продължавайте все така – отговори подигравателно тя и се запъти към конете.

Майлс остана на мястото си, загледан след нея. Фиона се държеше настрана от мъжете, тялото ѝ беше гордо изправено, стойката скована. Тя не приличаше по нищо на двете му снахи, които бяха свикнали с авторитета си и се отнасяха непринудено към хората, които работеха за тях. Фиона Чатауърт се сковаваше веднага щом някой мъж направеше крачка към нея. Вчера, когато един от ездачите случайно я докосна, тя реагира толкова необуздано, така задърпа юздите на коня си, че подплаши животното и то се вдигна на задните си крака. Тя успя да овладее непокорния кон, но случилото се остана в паметта на Майлс и не му даваше мира. Никоя жена – разбира се, това важеше и за мъжете – не биваше да се плаши толкова от съприкосновението с друг човек.

Сър Гай се върна при мъжете сам, без детето, и щом откри Майлс,

веднага отиде при него.

– Късно е. Трябва да тръгваме. – Той погледна изпитателно Майлс и добави: – Разбира се, ако не сте размислили и не смятате да върнете дамата на брат й.

Майлс наблюдаваше неотстъпно Фиона, която разговаряше с майката на момиченцето. Едва след малко обърна глава към сър Гай.

– Искам да изпратиш двама мъже в северните ми владения. Кажим им да доведат Кит.

– Синът ви? – погледна го изумено сър Гай.

– Точно така. Нека дойде и бавачката му. Всъщност не! Да го доведат сам, но с добра свита. Лейди Фиона ще се занимава с него.

– Съзнавате ли какъв риск поемате? – попита сър Гай.

– Лейди Фиона обича децата и аз искам да споделя един от синовете си с нея. Ако не мога да трогна сърцето й като мъж, ще опитам по друг начин.

– И какво ще правите, след като я укротите? Когато бях момче, близо до нас живееше котка, която беше твърдо убедена, че е единствена господарка на хамбара. Щом някой се осмелеше да отиде там, тя започваше да хапе и да драска. Реших да я опитомя. Минаха седмици, преди да спечеля доверието й и да се зарадвам, че яде от ръката ми. След това обаче котката започна да ме следва навсякъде. Непрекъснато се препъвях в нея и накрая започна да ми досажда. След няколко месеца започнах да я ритам всеки път, щом я видях, и я мразех, че вече не е дивото животно, което ме беше възхитило, а се е превърнала в най-обикновена котка.

Майлс отново бе втренчил замислен поглед във Фиона.

– Може би обичам лова – проговори тихо той. – А може да съм като брат си Рейн, който не може да понася несправедливостта. Засега знам само че Фиона Чатауърт ме е омагьосала. Може би наистина желая да я видя как яде от ръката ми, но ако някой ден го направи, то ще стане, защото аз ще бъда неин роб. – Той се обърна към сър Гай и се усмихна. – Фиона ще хареса Кит, а синът ми само ще спечели от познанството с нея. Освен това не съм го виждал отдавна и ми се иска да прекарам известно време с него. Изпрати човек да го доведе.

Сър Гай кимна в знак на съгласие и го остави сам.

След минути рицарите възседнаха конете си и потеглиха на път. Майлс не се опитваше да говори с Фиона, а яздеше мълчаливо редом с нея. Тя отново показва признаци на изтощение и към обед той бе започнал да се колебае дали все пак да не я върне на брат й.

Само половин час по-късно обаче Фиона се съживи. Докато Майлс изпитваше съчувствие към нея, тя беше успяла да претрие въжето, което я свързваше с коня му. Когато го откъсна, тя пришпори кобилата си, хвана здраво отпуснатата юзда, подплаши конете на двамата рицари, които язدهа пред нея, и се възползва от настаналата бъркотия, за да спечели няколко скъпоценни секунди за бягството си. Имаше почти половин миля преднина по обраслата с бурени пътека, когато Майлс събра рицарите около себе си, за да започне преследването.

– Аз ще я върна – извика през рамо той и нареди на сър Гай да продължи напред.

Майлс знаеше, че конят на Фиона не е особено бърз, но тя успя да изтиска от него всичко, на което беше способен. Той я настигна скоро и почти я докосваше, когато коланът на седлото поддаде и той се свлече отстрана на коня.

– Проклетата да е! – изохка той, защото знаеше много добре кой е разхлабил седлото му. В същото време се засмя одобрително. Тази жена притежаваше неизчерпаемо богатство от идеи.

За съжаление Фиона Чатауърт не беше взела предвид, че Майлс Аскот е израсъл заедно с трима по-големи братя. Той беше свикнал с грубичките им номера и знаеше как да се справи с едно разхлабено седло. Без да се бави, той премести тежестта си към шията на коня и се залови с две ръце за предните му крака. Седлото увисна зад него на гърба на животното.

Загуби известно време, защото конят беше много недоволен от тази промяна на позицията му, но Майлс успя да го укроти и отново препусна напред. Фиона насочи кобилата си право през полето с жито, защото едва видимата пътека беше изчезнала. Беше много изненадана, че Майлс я следва по петите. Той я улови напред нивата с жито, сграбчи я за талията и двамата започнаха да се борят ожесточено, докато Майлс, който беше лишен от стремената, започна да пада. Когато се плъзна от гърба на коня, ръката му остана вкопчена в талията на Фиона.

При общото им падане Майлс се извъртя така, че да посрещне с тялото си силата на удара в земята и да ѝ послужи като подложка. При това прегърна гърба ѝ, за да го предпази от конските копита. Двата коня се отдалечиха на няколко крачки и спряха задъхани.

– Веднага ме пуснете – нареди Фиона, щом успя да си поеме дъх. Никак не ѝ беше приятно, че легеше върху Майлс.

Ръцете му я стиснаха още по-здраво.

– Кога разхлабихте колана на седлото ми? – Когато тя не отговори,

той притисна с все сила гърдите ѝ и ребрата ѝ започнаха да пукат.

– По време на обета – изохка тя.

Майлс сложи ръка на тила ѝ и вдигна главата ѝ на рамото си.

– Вие сте невероятно дръзка жена, Фиона. Как успяхте да се промъкнете през веригата от постове? По кое време се измъкнахте от лагера онази нощ?

Вратът му беше запотен, сърцето му биеше под нейното. Бързата езда беше прогонила умората ѝ и тя се радваше на опита за бягство, макар да беше неуспешен.

– Устроихме си чудесно състезание – продължи развеселено той. – Знаете ли, братята ми често ми погаждаха този номер. Вземаха ме със себе си на езда и разхлабваха седлото ми. Затова сега знам как да се държа в такива ситуации. Разбира се, давах ми винаги бавен кон, за да не си счупя врата при падането. – Той се премести така, че да може да вижда лицето ѝ. – Щяхте ли да се зарадвате, ако бях паднал?

– И още как – отговори с усмивка тя. Лицата им бяха съвсем близо.

Майлс се засмя, целуна я бързо, избута я настрана и скочи на крака. Когато я видя да изтрива устните си с опакото на ръката, смръщи чело.

– Да вървим. Наблизо има гостилница, където ще нощуваме. – Този път не ѝ предложи ръка, за да се качи на коня.

Когато се върнаха при свитата на Майлс, сър Гай хвърли към Фиона кратък поглед, изпълнен с възхищение, и тя предположи, че след днешната случка той ще бъде постоянно нашрек. Сигурно нямаше да ѝ даде втора възможност да разхлаби седлото на Майлс.

Едва когато продължиха пътя си, Фиона забеляза, че Майлс е ранен в ръката и кърви. Разбра, че това се е случило, когато е подложил ръката си под копитата на коня, за да предпази гърба ѝ. Сър Гай прегледа раната и я превърза, докато Фиона ги наблюдаваше мълчаливо. Струваше ѝ се повече от странно, че този мъж, един Аскот, е предпазил една Чатауърт от нараняване. Майлс веднага забеляза погледа ѝ и го изтъкува правилно.

– Ако сега благоволите да ми се усмихнете, Фиона, ще оздравея много по-бързо.

– Надявам се кръвта ви да е отровена и да изгубите ръката си – отговори остро тя и пришпори коня си.

Двамата продължиха пътя си в мълчание, докато стигнаха пред гостилницата. Майлс беше изпратил един от хората си да предупреди за пристигането им и гостилничарят вече ги чакаше. Този път поднесоха вечерята на Майлс и Фиона в отделна стая.

– Разкажете ми за семейството си – помоли Майлс.

– Не – отговори кратко тя и посегна с купата, в която имаше супа от охлюви с чеснов сос.

– Тогава аз ще ви разкажа за моето. Имам трима големи братя и...

– Познавам ги. И братята ви, и вие самият сте известни в цялата страна.

Майлс вдигна високо едната си вежда.

– Тогава ми разкажете какво знаете за тях.

– С удоволствие. – Фиона се зае с пилешкия пастет. – Брат ви Гевин е най-големият. Щял да се ожени за Лилиан Валенс, но я изоставил и взел богатата наследница Джудит Рейвдаун, жена със зъл характер. Дватамата с брат ви обединили силите си и успели да докарат до лудост Лилиан, която се омъжила за брат ми Едмънд.

– Познавате ли снаха си?

Фиона беше втренчила поглед в чинията си.

– Някога не беше това, което е сега...

– Тя е една отвратителна мръсница. Не познавам по-проклетата жена от нея. Тя се отказа от брат ми, не той от нея. А сега ми разкажете какво знаете за Стивън.

– Той е принудил шотландската наследница, която пожелала да се омъжи за брат ми, да стане негова съпруга.

– Аха. А Рейн?

– Не знам почти нищо за него. Говори се, че е велик воин и е спечелил много турнири.

Очите на Майлс се впиха пронизващо в нейните.

– След като брат ви изнасили сестра ми и тя се самоуби, Рейн поведе един отряд кралски войници срещу замъка на Роджър Чатауърт. Искаше да му отмъсти за поруганата чест на сестра си. Затова кралят го обяви за предател и сега брат ми живее сред банда престъпници в една далечна гора. – Той помълча малко и попита: – А какво знаете за мен?

– Всички казват, че сте развратник и сте прелъстили десетки млади, невинни момичета.

– Чувствам се поласкан, че оценяват толкова високо мъжествеността ми, но слуховете преувеличават. А сега ще ви разкажа истината за семейството си. След смъртта на баща ни Гевин стана глава на семейството и трябваше да отгледа и възпита тримата си по-малки братя и да управлява семейното имущество, макар че беше само на шестнадесет години. Влюби се в Лилиан Валенс и я помоли да се омъжи за него, но тя отказа. Затова той взе Джудит Рейвдаун и мина доста време, преди да

разбере, че обича истински жена си и че тя заслужава напълно любовта му. Лириан се опита да залее Джудит с врящо масло, но не се справи както трябва и се обезобрази сама.

– Вие сте един проклет лъжец! – изсъска Фиона.

– Не, Фиона, аз никога не лъжа. Стивън е най-добрият от четиримата братя и е много привързан към Гевин. А Рейн... – Той спря за миг и се усмихна. – Рейн вярва, че трябва да носи върху могъщите си рамене целия товар на световната несправедливост. Той е много добър човек, но е упорит като магаре.

– А вие? – попита делово Фиона.

Майлс не бързаше да отговори.

– Аз съм сам. Братята ми са винаги сигурни в онова, което искат. Гевин обича земята, Стивън е истински кръстоносец и шотландците му го обожават, Рейн иска да промени света, а аз...

Тя го погледна и сякаш му каза нещо с очите си. Тя също беше живяла съвсем сама. Едмънд беше зъл и не се интересуваше от нея, Роджър постоянно се гневеше и често отсъстваше от дома си. Животът ѝ беше минал в бягство от Едмънд и пияните му приятели и в опити да защитава Брайън.

Майлс взе ръката ѝ и този път тя не се отдръпна.

– Разбирам, че и двамата сме станали възрастни много рано. Помните ли как свърши детството ви?

– Как да не помня – отговори безизразно тя и се отдръпна назад.

Двамата продължиха да ядат мълчаливо.

– Вашият дом беше ли... щастлив? – попита почти плахо тя.

– О, да – усмихна се с копнеж Майлс. – След смъртта на татко се разделихме, възпитаваха ни настойници, но въпреки това прекарвахме много време заедно. Знаете ли, никак не е лесно да си най-младият син в едно семейство. Големите братя не те зачитат за нищо и постоянно те подмятат насам-натам. А вие бяхте ли щастливи?

– Не. Бях много заета да бягам от преследванията на Едмънд и нямах време да размишлявам за щастието. А сега бих желала да се оттегля.

Майлс я придружи до общата им стая и тя видя, че този път му бяха приготвили истинско легло до отсрещната стена.

– Днес няма да спя на пейката – засмя се весело той, но Фиона не реагира. Той взе ръцете ѝ и я погледна в очите. – Кога най-последно ще ми се доверите? Аз не съм като Едмънд или Панел. Не съм и като онези отворотелни мъже, които сте познавали досега.

– Аз съм ваша пленница. Наистина ли продължавате да се смятате за добър човек, след като сте отнели свободата на една невинна жена?

Майлс целуна ръцете ѝ.

– Какво ще правите, ако ви върна на брат ви? Ще помолите Роджър да ви намери съпруг и ще заживеете като щастлива майка и домакиня?

Фиона се отдръпна като опарена.

– Роджър ми позволи да остана неомъжена. Смятах да положа монашески обет.

Майлс я погледна с неподправен ужас. Преди да е успяла да реагира, той я грабна в обятията си и започна да я милва по гърба.

– Вие сте жена, създадена да дарява любов! Защо искате да я запазите само за себе си? Нима не искате да имате деца, да ги видите как по-растват? Няма нищо по-прекрасно от едно дете, което ви гледа с доверие и признателност.

Фиона вдигна глава, която несъзнателно беше опряла на рамото му. Вече беше свикнала с докосванията му и не се съпротивляваше срещу ръцете му.

– Никога не бях срещала мъж, който обича децата. Всички мъже, които познавам, мислят само за ядене и пиене, за турнири и за жени, с които да се забавляват до насита.

– Вижте, Фиона, има много аргументи в полза на добрия двубой или на борбата за едно добро дело. Няма да отричам, че и аз обичам хубавото вино и понякога прекалявам. Обичам и жените, но ги вземам в леглото си само с тяхно съгласие. А сега ми позволете да сваля роклята ви.

Фиона се дръпна назад и го изгледа унищожително.

– Не се безпокойте. Аз ще спя сам на това студено и твърдо легло и няма да ви досаждам. Искам само да разберете, че без роклята ще спите по-добре. Не можете да прекарвате дни и нощи в една и съща дреха.

– Чувствам се превъзходно, благодаря. Нямам намерение да сваля роклята си.

– Както желаете. – Майлс ѝ обърна гръб и започна да се съблича, Фиона побърза да се мушне в леглото си. Единствената свещ в стаята не беше догоряла. Когато Майлс остана само по препаска около слабините си, отиде при нея и издърпа завивката от лицето ѝ. Фиона лежеше по гръб и не смееше да се помръдне. Всяко мускулче в тялото ѝ беше напрегнато до скъсване. Майлс приседна на ръба на леглото и пригладни косите ѝ на слепоочието. Погледна я, без да каже нито дума, и се наслади на докосването до меката ѝ кожа.

– Лека нощ, Фиона – прошепна накрая той, приведе се и я целуна леко по устата.

Фиона вдигна ръка, за да изтрие следата от целувката, по Майлс я сграбчи за китката и не ѝ позволи да го стори.

– Какво трябва да се случи, за да обикнете някой мъж? – прошепна задавено той.

– Мисля, че не мога да обичам – отговори искрено тя. – Или поне така, както вие искате.

– Навеждате ме на мисълта, че не е зле да опитам. Лека нощ, ангеле мой.

Той я целуна отново и тя не се възпротиви. Не можа да му каже, че съвсем не е крехка и слаба, за каквато я мисли, но след ставането му побърза да изтрие целувката от устата си.

ПЕТА ГЛАВА

Майлс, Фиона, сър Гай и останалите рицари пътуваха още два дни, преди да стигнат южната граница на Шотландия, Фиона направи още един опит за бягство – през нощта, докато Майлс спеше съвсем близо до нея, но стигна само до вратата, преди той да я залови и да я върне в леглото ѝ.

След тази случка Фиона лежа дълго будна, размишлявайки за положението си. Тя беше пленница и все пак не беше. Никога не се бяха отнасяли към нея с такова внимание и уважение. Разбира се, той използваше всеки удобен случай, за да я докосва, но тя започваше да свиква с ръцете и устните му. Е, това не ѝ доставяше удоволствие, но и не я отблъскваше, както в началото. Веднъж, докато се хранеха в гостилницата, един пиян мъж политна към нея и тя инстинктивно потърси защита в силните ръце на Майлс. Той отбеляза поведението ѝ с напълно неподходящо задоволство.

Тази сутрин той ѝ бе съобщил, че отсега нататък ще ношуват в шатрата му, защото в Шотландия почти нямало крайпътни гостилници. Намекна ѝ, че щом прекосят планините, могат да се очакват сблъсъци с местното население, което не било добре настроено към англичаните.

Докато вечеряха, мислите му бяха далече от нея. На няколко пъти двамата със сър Гай се съвещаваха шепнешком.

– Наистина ли шотландците са толкова кръвожадни? – попита недоверчиво тя при второто му връщане на масата. Майлс я погледна неразбиращо.

– Трябваше да се срещна тук с един човек, но той закъснява. Отдавна следваше да бъде тук.

– Да не е някой от братята ви... или може би жена?

– Нито едното, нито другото – отговори бързо той.

Фиона престана да задава въпроси. Когато се настани в леглото си, все още облечена в роклята, подарък от Майлс, тя се обърна настрана, за да може да го гледа. Сънят му беше учудващо спокоен.

Когато на вратата се почукаха, двамата скочиха от леглата си с еднаква бързина. Влезе сър Гай, следван от малко момче.

– Кит! – извика зарадвано Майлс и се втурна да прегърне сина си. Притисна го с такава сила до широките си гърди, че едва не го смачка. Ала момчето дори не извика, само се вкопчи здраво в баща си.

– Защо се забавиха толкова? – попита раздразнено Майлс и се обърна към сър Гай.

– Изненадала ги страшна буря и загубили три коня.

– Хората добре ли са?

– Те успели да се скрият на сушина, но минало време, преди да намерят други коне. Малкият Кит се задържал на седлото, макар че повечето рицари изпадали – разказа с видима гордост сър Гай.

– Вярно ли е това? – попита строго Майлс и погледна сина си.

Едва сега Фиона можа да види лицето на момчето и разбра, че то е умалено копие на баща си. Само очите му не бяха сиви, а кафяви. Красиво момченце със сериозно лице.

– Да, татко – отговори кратко Кит. – Чичо Гевин казва, че рицарят никога не бива да пада от коня си. А по-късно помогнах на хората да извадят багажа от водата.

– Браво – ухили се Майлс и отново го притисна до гърдите си. – Можеш да си легнеш, Гай. Но първо се погрижи за мъжете, които пристигнаха с Кит. Нека ги нахранят. Ще тръгнем рано сутринта.

Кит се усмихна за сбогом на сър Гай и пошепна в ухото на баща си:

– Коя е тази жена?

Майлс го сложи на пода и се обърна тържествено към Фиона:

– Лейди Фиона, ще позволите ли да ви представя Кристофър Гевин Аскот?

– Здравей – проговори приветливо тя и улови протегнатата ръка на детето. – Аз съм лейди Фиона Чатауърт.

– Много сте красива – отбеляза възхитено момчето. – Баща ми обича красивите жени.

– Кит... – започна Майлс, но Фиона го прекъсна.

– И ти ли обичаш красивите жени? – попита меко тя.

– О, да. Бавачката ми е чудесна.

– Сигурна съм в това, щом е била избрана от баща ти. Гладен ли си? Сигурно си уморен от пътуването?

– Изядох цяло чувалче захаросани сливи – съобщи гордо Кит. – О, татко, щях да забравя! Имам послание за теб. От един човек на име Саймън.

Тъмна сянка пробяга по лицето на Майлс, но когато прочете писмото, на лицето му изгря широка усмивка.

– Добра ли е вестта? – попита Фиона, която не можеше да сдържи любопитството си.

Майлс хвърли писмото на леглото и отговори спокойно:

– И да, и не. Братовчедка ми е родила дъщеря, ала вуйчо Саймън ме заплашва със смърт.

Фиона не знаеше да се смее ли или да се възмушава.

– Значи сега си имаш малка сестричка, Кит.

– Вече си имам двама братя. Не искам сестра.

– Мисля, че баща ти трябва да реши това. Вече е много късно и е време да си лягаме.

– Кит може да се настани на моето легло, а аз ще... – започна Майлс и очите му заблестяха.

– Кит ще спи при мен – прекъсна го сърдито Фиона И протегна ръка на детето.

Момчето се съгласи с въодушевление. Очите му вече се затваряха.

Майлс ги гледаше с усмивка, в която имаше скрито тържество, Фиона съблече съненото дете, вдигна го и внимателно го положи на леглото. То се сгуши в ръцете ѝ и утихна.

Майлс застана до леглото, без да може да се насити на прекрасната гледка. След малко се наведе с усмивка, целуна сина си по челото, целуна и Фиона.

– Лека нощ – прошепна с обич той и се запъти към леглото си.

На следващия ден Майлс забеляза, че интересът на Фиона е съсредоточен изцяло върху детето. А то се привърза толкова бързо към нея, сякаш я познаваше още от люлката. Фиона се опита да обясни този учудващ факт с думите:

– Винаги съм обичала децата и те го усещат.

Каквато и да беше причината, Кит обожаваше Фиона и не се отделяше от нея. Следобед се качи на коня ѝ и заспа на гърдите ѝ. Когато Майлс ѝ предложи да вземе тежкото дете, тя сърдито му изсъска да мълчи.

Нощем двамата спяха прегърнати в една легло, а Майлс ги гледаше и се чувстваше низвергнат от малката им общност.

Пътуваха още три дни на север. Фиона знаеше, че почти са навлезли в земите на клана Макарън. През целия ден Майлс беше мрачен и замислен, а на два пъти размени остри думи със сър Гай. Стариият рицар се мръщеше недоволено и Фиона разбра, че Майлс възнамерява да предприеме нещо, което не се харесва на настойника му. Ала всеки път, когато се доближаваше до двамата мъже, те замлъкваха.

На обяд групата спря за почивка и Майлс попита Фиона и детето дали искат да обядват с него. Обикновено всички се хранеха заедно, за да не бъдат изненадани от местните жители.

– Изглеждате много доволен от себе си – отбеляза Фиона, която го наблюдаваше отстрани.

– Остава ни само един ден път и ще стигнем замъка на брат ми и жена му – отговори весело той и свали Кит от седлото.

– Чичо Стивън носи пола, а лейди Алисия язди по-бързо от вятъра – съобщи гордо Кит.

– Стивън носи плейд – поправи го Майлс, вдигна Фиона от седлото и я остави на земята, без да обръща внимание на опитите ѝ да го отблъсне. – Хайде да обядваме. Наредих на готвача да сложи трапезата в гората.

Кит улови ръката на Фиона, Майлс хвана сина си за ръката и тримата тръгнаха по пътеката.

– Харесва ли ви Шотландия? – попита Майлс и побърза да я подкрепи, когато трябваше да се прехвърлят през едно паднало дърво.

– Местността изглежда недокосната от човешка ръка. Сякаш Бог я е създал и не е допуснал никой да развали делото му. Страната е сурова и... първична.

– Такива са и жителите ѝ – засмя се Майлс. – Брат ми си е пуснал коса до раменете, а дрехите му... е, ще почакате и ще видите. Искам сама да го прецените.

– Не се ли отдалечихме твърде много? – попита стреснато Фиона. Имаше чувството, че гората ги е погълнала. Гъстите, ниски храсти затрудняваха ходенето.

Майлс извади брадвата си от кожения калъф на гърба и започна да им проправя път в гъсталака.

Фиона не можеше да откъсне очи от него. Днес беше облякъл скромни одежди от тъмнозелено платно с кафява наметка на раменете – и беше тежко въоръжен. На гърба си бе окачил дълъг лък ѝ колчан със стрели, носеше още бойна брадва, а в колана меч и кама.

– Нещо не е наред ли? – попита предпазливо тя.

– Нищо няма – отговори Майлс, но не посмя да я погледне. – Всъщност, днес получих вест, че трябва да се срещна с един човек, но май тидохме твърде далеч от мястото на срещата.

Фиона вдигна едната си вежда.

– Наистина ли бихте рискували живота на сина си заради една тайна среща?

Майлс прибра брадвата в калъфа и го намести на гърба си.

– Хората ми са образували кръг около нас. Просто исках да сте близо до мен, разбирате ли? Не ми се щеше да ви оставя с непознати мъже.

– Я виж, татко! – извика възбудено Кит. – Ей там тича една сърна.

– Искаш ли да я видим отблизо? – попита спокойно Фиона. – Тичай напред, ние ще те настигнем. – Без да изпуска Кит от поглед, тя заговори на Майлс: – Аз ще остана с Кит, а вие идете да потърсите хората си. Имам чувството, че тази уговорка е била само номер, за да ни отделят от свитата.

Майлс я погледна с разширени от изненада очи, но само след секунди изчезна в гората, Фиона забърза след момчето. Мина много време, а Майлс не се връщаше и в очите на Фиона се появи загриженост.

– Нещастна ли си, Фиона? – попита Кит и улови ръката ѝ.

Тя коленичи до него, за да бъде на едно ниво с лицето му.

– Не мога да разбера защо баща ти не се връща. Много се забави.

– Разбира се, че ще се върне – отговори уверено Кит. – Баща ми е силен мъж и знае как да ни защитава.

Фиона се опита да не показва недоверието си.

– Убедена съм, че знае. Чувам, че някъде наблизко тече вода. Искаш ли да я потърсим?

Двамата прекосиха с големи усилия гъстия храсталак и най-после стигнаха до реката. Озоваха се пред див, бърз поток, който се пенеше по скалите и се блъскаше в каменистия бряг.

– Водата е студена – рече Кит и се отдръпна настрана. – Мислиш ли, че има риба?

– Сигурно има съомга – отговори Майлс, който беше изникнал незабелязано зад гърба на Фиона. Тя подскочи и се обърна уплашено. – Извинявайте – проговори меко Майлс и сложи ръка на рамото ѝ. – Не исках да ви стресна.

Фиона се дръпна назад.

– Къде са хората ви?

Майлс хвърли бърз поглед към Кит, който хвърляше клончета във водата и наблюдаваше как водата ги отнася. После взе ръката ѝ в своята.

– Мъжете са изчезнали. Не намерих нито следа от тях. Но вие няма да се паникьосате, нали, Фиона?

Тя го погледна в очите. Нима той наистина очакваше, че тя няма да се уплаши в тази чужда страна, сама с малко дете и с мъж, на когото не можеше да има доверие?

– Не – отговори твърдо тя. – Не искам да плаша Кит.

– Много добре. – Майлс се усмихна и стисна ръката ѝ. – Намираме се на южната граница на Макарьновите земи и ако тръгнем право на север, утре вечер ще видим първите селски колиби.

– Но ако някой е отвел хората ви надалече...

– Сега съм загрижен единствено за Кит и вас. Ако вървим през гората, може би ще останем незабелязани. Не ме е страх от среща с местните, но не искам да причинят зло на вас или на Кит. Ще ми помагате ли?

Фиона не отдръпна ръцете си.

– Да – отговори тихо тя. – Ще ви помагам с каквото мога.

Майлс пусна ръката ѝ.

– В тези планини е студено дори през лятото. Сложете това. – Той ѝ подаде голямо вълнена наметало, извезано с тъмозелени и тъмносини лъжици.

– Къде го намерихте?

– Това беше всичко, което намерих на масата, която готвачът ми трябваше да нареди за нас. Някога Алисия ми подари този плейд и аз реших да го използвам за покривка на маса. Тази нощ ще ни свърши добра работа. – Той загърна раменете ѝ с вълненото наметало и двамата отидоха заедно при Кит.

– Искаш ли да отидем пеша до къщата на вуйчо Стивън? – попита шеговито Майлс.

Кит го изгледа замислено.

– Къде е сър Гай? Нали рицарят не ходи пеша?

– Така е, но рицарят е длъжен да прави онова, което е необходимо за защита на жените му.

Бащата и синът размениха дълъг поглед. Макар да беше едва четиригодишен, Кит знаеше отдавна, че ще стане рицар. Когато навърши две години, му подариха дървен меч; всички приказки, които му разказваха, бяха за смели и добродетелни рицари и за геройските им дела. Кит се обърна към Фиона и стисна окуражително ръката ѝ.

– Ние с татко ще ви закриляме, милейди – обеща тържествено той и целуна пръстите ѝ.

Майлс се усмихна с бащинска гордост и сложи ръка на рамото на момчето.

– Мисля, че е най-добре да тръгнеш напред, Кит, и да се огледаш за някакъв дивеч. Днес ще се задоволим дори с мършаво зайче.

– Да, татко. – Кит се ухили зарадвано и хукна по брега на реката.

– Нима ще оставите детето самичко в тази чужда гора?

– Разбира се, че не. Кит е разумен и няма да се отдалечи много.

– Не ми изглежда много загрижен от изчезването на мъжете. Видяхте ли следи от борба?

– Нищо не видях. – Майлс сякаш беше забравил рицарите си. Той се наведе, откъсна красиво жълто цвете и го сложи зад ухото ѝ. – Знаете ли, че изглеждате съвсем на мястото си в тази дива гора. С тези разпуснати коси и разкъсаната рокля, закопчана с диамантена брошка, приличате на фея. Не бих имал нищо против да ви обкича цялата с диаманти, Фиона.

– Предпочитам свободата.

Майлс отстъпи крачка назад.

– Вече не сте моя пленница, Фиона Чатауърт – заяви тържествено той. – Можете да ме напуснете завинаги.

Фиона огледа дивата, непроходима гора.

– Вие прекалявате, Аскот – отговори сърдито тя.

– Което означава, че предпочитате да останете при мен – намигна ѝ Майлс и преди тя да е успяла да отговори, я вдигна на ръце, завъртя я в кръг и залепи гореща целувка на бузата ѝ.

– Веднага ме пуснете – заповяда гневно тя, но устните ѝ се усмихнаха.

Майлс загриза ушенцето ѝ.

– Мисля, че ако пожелаете, ще падна в краката ви, Фиона – прошепна задъхано той.

– Надявам се да бъдете вързан и с парцал в устата – отговори дръзко тя и се опита да се освободи. – Не мислите ли, че е по-добре да се погрижите за прехраната ни, или носите този лък на гърба си само защото ви прави по-мъжествен?

– Татко! – извика Кит, преди Майлс да е успял да отговори. – Видях едно зайче.

– То сигурно стои и чака да го улуча със стрелата си – засмя се тихо Майлс, докато Кит шумно тичаше към тях през гъстите храсталаци.

Фиона издаде някакъв шум, който можеше да се изтълкува само като смях, и Майлс я погледна смаяно. Тя се нацупи и му обърна гръб.

– Къде е зайчето, Кит? Смелият ти татко е решен да го убие и се надявам, че все пак ще получим нещо за хапване, ако не истинска вечеря.

След като вървяха цял час, при което Майлс беше зает да си играе с пръстите на Фиона и изобщо не се оглеждаше за дивеч, зайците се изпокриха някъде много далече. Скоро се стъмни и Фиона започна да се безпокои. Не знаеше кое време е, но гората изглеждаше тъмна и заплашителна.

– Мисля, че това е удобно място за ношувка. Кит, събери дърва да напалим огън. – Когато детето се отдалечи, Майлс се обърна сериозно

към Фиона: – Не го изпускате от очи. Аз ще намеря нещо за ядене. – С тези думи той изчезна в гората и я остави сама.

Щом Майлс се отдалечи, Фиона усети потискащата тишина на гората. Тя последва Кит и се натовари със сухи клони. Досега не ѝ беше направило впечатление, но сега имаше чувството, че от гората я наблюдават десетки очи. В дома на брат си тя беше развила шесто чувство за близостта на мъжете, които се криеха по ъглите и чакаха, за да я нападнат.

– Страх ли те е, Фиона? – попита Кит и очите му се разшириха от изненада.

– Разбира се, че не. – Тя се принуди да се усмихне, макар че в момента си припомняше всички истории за варварството на шотландците, които беше слушала. Те бяха див, необуздан народ и измъчваха дори малките деца.

– Татко ще ни закриля – повтори уверено Кит. – Той е получил рицарските шпори още когато е бил малко момче. Вуйчо Рейн казва, че татко е един от най-смелите английски рицари. Той няма да допусне да бъдем нападнати.

Фиона прегърна момчето и притисна лицето му до рамото си.

– Баша ти наистина е велик воин. Знаеш ли, че преди няколко дни ме нападнаха трима мъже? Той уби и тримата само за няколко минути и дори не беше ранен. – Фиона видя, че момчето е уплашено, и направи още един опит да му вдъхне смелост. – Мисля, че татко ти може да излезе съвсем сам срещу всички мъже на Шотландия и да ги победи. Няма друг рицар, който да е толкова силен и смел като татко ти.

Стресна я тихо кискане. Тя се огледа и видя зад себе си Майлс, хванал за ушите две мъртви зайчета.

– Много ви благодаря за похвалната песен, милейди.

– Фиона се страхуваше за теб – обясни Кит.

– Направил си много добре, като си я утешил. Рицарят винаги трябва да закриля жените си. Възможно ли е да знаете как се дере заек, Фиона?

Младата жена остави Кит на земята и пое зайчетата от ръцете му с уверена физиономия.

– Сега ще разберете, че една Чатауърт не е като изнежените дами от семейство Аскот, които седят на копринени възглавници и чакат да им поднесат вечерята.

– Описахте много точно съпругите на Стивън и Гевин. Ела, Кит, да видим дали мъжете от семейство Аскот също струват нещо.

Много скоро двамата събраха цял наръч дърва, а Фиона одра зайчетата и ги изчисти. Майлс отсече два дебели клона, заби ги в земята от двете страни на огъня и наниза зайчетата на шиш, за да ги изпече. После се облегна на лакти и остави Кит да върти дебелия шиш.

– Изглеждате толкова спокоен – промълви укорително Фиона и обърна глава настрана, за да не я чуе Кит. – Ще ношуваме сами в чуждата гора, а вие разпалихте огън. Врагът ще ни види от няколко мили разстояние.

Майлс подръпна полата ѝ, за да я доближи до себе си.

– Тази земя принадлежи на брат ми и жена му и ако хората от клана Макарън ни открият, веднага ще забележат леопардите на Аскот върху наметката ми. Шотландците не са хора, които се нахвърлят върху беззащитни жени и деца, за да ги убият по най-жесток начин. Ако ви заварят сама, ще ви отведат при Стивън и вие ще му обясните коя сте.

– Какво ли е станало с рицарите ви?

– Фиона, свитата ми е изчезнала без следа от битка. Предполагам, че са ги отвели в Ларенстън, замъка на Алисия. В момента единствената ми грижа е вашата и на Кит сигурност. Ако отидем в Ларенстън и хората ми не са вече там, ще тръгна да ги търся. Кит, не оставяй месото да се пече само от едната страна, ще го прегориш! – Той се премести по-близо до Фиона и продължи настоятелно: – Тук сте на сигурно място, милейди, повярвайте ми. Разгледах околността, но не видях жива душа. Господи, вие мръзнете! – извика той, като я видя как трепери. Грабна плейда от земята, загърна раменете ѝ и я привлече към себе си.

– Исках само да ви стопля – засмя се той, когато Фиона го блъсна, и отказа да разхлаби хватката си.

– Това вече съм го чувала – озъби се тя. – Всички мъже започват с желанието си да стоплят жената, която желаят. Ще ви достави ли удоволствие да ме вземете насила?

– Намеците ви не ми харесват. Не бива да ме сравнявате с отвратителните приятели на брат си – отговори раздражено той.

Фиона престана да се отбранява.

– Може би животът с Едмънд наистина е объркал мислите ми, но аз не понасям да ме докосват и вие трябва най-после да го разберете.

– Отдавна съм го разбрал. Вече не помня колко пъти съм го чувал. Все пак и вие трябва да разберете, че ако искаме да преживеем нощта, трябва да се топлим взаимно. Кит, дай едното зайче. Месото изглежда готово.

Зайчетата бяха почти сурови, само овъглени отвън, но тримата бяха

твърде гладни, за да го забележат.

– Харесва ми, татко – отбеляза Кит. – Обичам гората.

– Много е студено – отвърна Фиона и се уви по-плътно в плейда си.

– Щом през лятото е хладно, какво ли ще бъде през зимата?

– Алисия твърди, че Англия е истинска оранжерия. През зимата се увива в плейда си и спи в снега.

– Господи! – смая се Фиона. – Наистина ли е такава варварка?

Майлс се обърна с усмивка към сина си и видя, че очите му се затваряха.

– Ела, легни до мен – покани го Фиона и детето я послуша. Майлс разпростря своята наметка на земята, настани ги удобно и ги покри с плейда си. После прибави дърва в огъня и се промъкна от другата страна на Кит.

– Не можете да... – започна Фиона, но изведнъж млъкна и го погледна виновно. Той не можеше да спи другаде. Детето помежду им ги топлеше, Фиона осъзнаваше почти болезнено близостта на Майлс, но този път я възприемаше повече като успокояваща, отколкото като застрашителна.

Тъй като не можеше да заспи, тя се подпря на лакът и се загледа в огъня.

– Каква беше майката на Кит? – попита тихо тя. – Сигурно се е влюбила до полуда още когато ви е видяла в блестящата рицарска броня.

Майлс се изсмя глухо.

– Когато ме видя за първи път, Маргарет Сидни вирна високо красивото си малко носле и отказа да разговаря с мен. Извърших какви ли не лудости, за да ѝ направя впечатление. Когато веднъж мина през площадката за упражнения, за да донесе вода на баша си, аз се зазяпах след нея, загубих стремето си и Рейн ме улучи с копие в хълбока. Още нося белега от силния му удар.

– А аз си помислих...

– Вие май още вярвате, че съм продал душата си на дявола и той ми е дал способността да спечелвам всяка жена, която пожелае?

– Чувала съм и тази история – отвърна небрежно тя, без да отмества очи от огъня.

Майлс вдигна свободната ѝ ръка и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

– Дяволът не е поискал душата ми, но ако го направи, бих си помислил.

– Не богохулствайте! – изсъска ядосано тя и издърпа ръката си. По-мълча малко и попита: – Как стана така, че вашата Маргарет Сидни промени мнението си?

– Тя беше на осемнадесет години, красива като картинка и силно влюбена в Гевин. Не искаше да има нищо общо с момче като мен.

– Как успяхте да ѝ направите впечатление?

Майлс се ухили самодоволно.

– Проявих завидна упоритост.

Фиона се скова.

– И как отпразнувахте победата си?

– Помолих я да се омъжи за мен – отговори спокойно мъжът. – Вече ви казах, че бях влюбен в нея.

– Твърде лекомислено дарявате любовта си. Защо не се омъжихте за Бриджит или за братовчедката, която наскоро ви роди дъщеря?

Майлс помисли малко и отговори:

– Обичал съм само една жена, макар че съм имал любовни връзки с много други. Искях да се ожена за майката на Кит и ако отново помоля някоя да ми стане жена, ще го направя само защото я обичам.

– Горката! Още от сега я съжалявам – въздъхна театрално Фиона. – Ще ѝ се наложи да се примири с цял куп незаконни деца.

– Но вие харесвате Кит, така ли е? А в гостилницата прегърнахте и утешихте момиченцето, макар да вярвахте, че е моя дъщеря!

– За щастие аз не съм омъжена за вас, Майлс Аскот.

Мъжът понижи глас:

– Ако бяхте моя жена, щеше ли да ви бъде неприятно, ако всяка година ми раждахте по едно дете?

– Мисля, че нямаше да ви обвинявам за четирите деца, които сте създали като незряло хлапе в миналото. Мисля обаче, че ако някой ден се омъжа, което няма да стане, и ако мъжът ми спи с всяка английска слугиня, ще се погрижа да го накажа по подобаващ начин.

– Така е честно – установи развеселено Майлс, обърна се настрана, прегърна сина си и Фиона и ги привлече по-близо до себе си. – Лека нощ, ангели мои – пошепна нежно той и скоро заспа.

ШЕСТА ГЛАВА

Майлс се събуди, когато Кит го изрита здравата в ребрата и се опита да се претърколи през тялото на баща си.

– Не мърдай, татко – прошепна детето в ухото му. – Не бива да будиш Фиона. – Той стъпи на гърдите на Майлс, прехвърли се от другата страна и изчезна в сянката на гората. Бащата погледна сърдито след си на си и потърка удареното място.

– Жив ли сте още? – попита през смях Фиона, която беше будна и беше видяла цялата сцена.

Майлс се обърна настрана и погледите им се срещнаха. Косата на Фиона беше разпростряна върху наметката, лицето ѝ беше меко от съня. Никога не беше вярвал, че тя умее да се владее така добре. Внимателно, с тиха усмивка, той придвижи ръка от рамото към бузата ѝ, очерта сладката линия на брадичката.

Когато Фиона не се възпротиви на тази ласка, Майлс спря да диша. Имаше чувството, че тя е плахо горско животно, което трябва да бъде опитомено, и че трябва да се движи много внимателно, за да не я подплаши.

Фиона наблюдаваше Майлс и усещането на ръката му върху лицето ѝ беше истинско чудо. Очите му бяха влажни, устните пълни и меки. Никога не беше позволявала на мъжете да я докосват, никога не се беше питала какви чувства биха могли да предизвикат милувките им. А сега лежеше спокойно, обърнала лице към Майлс Аскот, и телата им бяха само на сантиметри едно от друго. Дори се запита какво ли би било, ако самата тя го докосне. Бузите му бяха брадясали и подчертаваха острите линии на скулите. Една къдрица от тъмната коса докосваше ухото.

Сякаш беше прочел мислите ѝ, Майлс взе ръката ѝ и я сложи върху бузата си. В продължение на един дълъг миг тя не се помръдна, макар че сърцето ѝ биеше лудо. Имаше чувството, че прави нещо забранено. След малко раздвижи ръка, за да помилва косата му. Кичурите бяха меки и чисти и тя се запита как ли миришат.

Погледът ѝ отново потърси очите му и тя усети, че той ще я целуне. Отдръпни се, заповяда си тя, но не се раздвижи.

Много бавно, докато очите му ѝ казваха, че има пълното право да откаже, той се приближи към лицето ѝ и когато устните му докоснаха нейните, тя отвори очи още по-широко. Какво приятно чувство, каза си

учудено тя.

Майлс просто сложи устата си върху нейната и я задържа там. Не я принуди да отвори уста, не я докосна, нито се опита да се хвърли върху нея с цялата си тежест, както правеха другите мъже. Само устните им се докосваха и тази лека, почти въздушна целувка беше извънредно приятна.

Майлс беше този, който пръв отдели устните си, и в очите му имаше такава топлина, че Фиона започна да се сковава. Сега щеше да се нахвърли върху нея.

– Тихо, тихо – прошепна той и отново помилва бузата ѝ. – Вече никой няма да те наранява, моя Фиона.

– Татко! – извика откъм гората Кит и магията се разпръсна.

– Без съмнение, този път е открил единорог – понижи глас Майлс и бе възнаграден от Фиона с намек за усмивка.

Тя се изправи и неволно изохка от острата болка в рамото. Не беше свикнала да спи на твърдата земя. Майлс веднага се втурна към нея и започна да разтрива рамото ѝ, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

– Какво още намери, Кит? – извика той, полуобърнат към сина си.

– Пътека – изкрещя в отговор момчето. – Да тръгна ли по нея?

– Не! Чакай ни! По-добре ли е сега? – попита нежно той и когато Фиона кимна, я целуна бързо по тила и започна да събира вещите им.

– Винаги ли се държите така свободно с жените? – попита тя и в гласа ѝ имаше искрено любопитство. – Например когато сте на гости в чужда къща – и там ли целувате всяка жена, която се изпречи на пътя ви?

Майлс не си направи труда да зарови пепелта от огъня.

– Уверявам ви, че мога да се държа като истински цивилизован мъж и по правило целувам само ръцете на дамите – е, поне на обществено място. – Той се усмихна и очите му заблестяха. – Ала с вас е съвсем друго, скъпа Фиона. Още от първата ни... среща отношенията ни са повече от необичайни. Вие сте прекрасна жена и не мога да се отърва от чувството, че някой ми е направил подарък – скъпоценен подарък, който трябва да остане завинаги с мен.

Фиона го погледна слисано и преди да е успяла да намери думи за отговор, Майлс улови ръката ѝ и я потегли към мястото, където нетърпеливо ги чакаше Кит.

– Я да видим къде ще ни отведе тази пътека – предложи весело той. Кит кимна гордо и затича по тясната, отдавна неизползвана следа. –

Какво мислите за сина ми? – попита Майлс, без да изпуска ръката на Фиона.

Тя се усмихна на момченцето, което разглеждаше внимателно гъбите край стъблото на едно дърво. След малко то се изправи и отново хукна напред.

– Кит е много самостоятелен, интелигентен и твърде зрял за възрастта си. Сигурно сте много горд с него.

Майлс се изпъчи с искрено бащинско задоволство.

– Имам още две момчета. Филип Стивън е екзотичен като майка си и е толкова див, че плаши дори бавачката си, макар да е само на една година.

– А другият ви син? Който ви роди Бриджит?

– Джеймс Рейн е пълна противоположност на Филип и двамата не се отделят един от друг. Имам чувството, че са близнаци, макар че не са на една възраст и не си приличат. Джеймс отстъпва на Филип всичките си играчки и никога не се сърди. – Той се засмя на спомена. – Единственото, което Джеймс не е готов да сподели, е бавачката си. Щом ме види да ѝ подавам ръка, започва да крещи.

– Сигурно има много поводи да се сърди – отбеляза иронично Фиона.

– Не сте права. Джеймс е най-тихото дете, което съм виждал – възрази през смях Майлс и се приведе по-близо до нея. – А най-хубавото е, че си ляга рано.

Фиона го сръга в ребрата и избухна в смях.

– Татко! – извика Кит и затича обратно към тях. – Ела да видиш какво намерих! Там има къща, но е наполовина изгоряла.

Когато излязоха на открито, видяха полуизгорената къща на един беден шотландец. Покривът беше почти срутен, само едната стена беше оцеляла.

– Недей, Кит – рече Майлс, когато момчето понечи да влезе вътре. Тежките, овъглени греди висяха под тъгъл към оцелялата стена. – Първо трябва да провера здрави ли са.

Фиона и Кит останаха настрана, докато Майлс хващаше гредите една след друга и увисваше на тях с цялата си тежест. От стената се посипа мазилка, но гредите не помръднаха.

– Изгелждат стабилни – промърмори той и позволи на Кит да обиколи къщата и да надникне във всички ъгли. После взе ръката на Фиона и предложи: – Хайде да отидем на онова хълмче. Струва ми се, че ябълките са узрели.

И наистина, от другата страна на хълма имаше малка овощна градина. Повечето дървета бяха измрели, но все пак намериха по клоните няколко дузини дребни, но почти узрели ябълки. Когато Фиона се опита да откъсне една, Майлс я улови здраво през кръста и я вдигна високо във въздуха. Когато набра достатъчно ябълки, той я пусна отново на земята, но съвсем бавно, така че да се плъзне по гърдите му. Устните му докоснаха нейните и точно тогава се обади Кит:

– Я виж какво намерих, татко!

Фиона обърна глава и се усмихна на момчето.

– Какво откри пак, Кит?

Майлс въздъхна театрално и се отдели от Фиона.

– Там има люлка! – съобщи зарадвано Кит.

– Наистина! – засмя се Майлс и заведе Фиона при люлката. Хвана въжетата и ги дръпна с все сила. – Я да видим можеш ли да се люлееш – предложи весело той.

Фиона и Майлс отстъпиха настрана, Кит възседна смело дъската на люлката и размаха крака, за да се залюлее. Скоро петите му стигнаха до клоните на отсрещното дърво.

– Малкият може да падне! – извика уплашено Фиона, но Майлс стисна успокоително ръката ѝ.

– Хайде, покажи на Фиона какво можеш!

Фиона спря да диша. Кит се изправи, стъпи здраво върху дъската и се залюля прав.

– Сега! – извика Майлс и разпери ръце.

Фиона затвори уплашено очи, защото момчето излетя във въздуха и се приземи право в разтворените ръце на баща си. Макар че малкият пишеше от удоволствие, тя не можеше да повярва в благополучния изход.

Майлс остави сина си на земята и я погледна загрижено.

– Какво ви стана, Фиона? Та това е детска игра! Когато бях колкото Кит, и аз скачах от люлката в ръцете на баща ми.

– Ами ако бяхте отстъпили настрана... – започна с треперещ глас тя.

– Да отстъпя настрана? – повтори изумено той. – И да оставя Кит да падне на земята? – Той я стисна в прегръдките си и се опита да я успокои. – Никой ли не си е играл с вас, когато бяхте дете? – попита съвсем тихо той.

– Родителите ми починаха малко след раждането ми. Едмънд ми стана настойник.

Това кратко обяснение беше многозначително. Майлс я привлече

нежно към себе си и целуна косата ѝ.

– Добре тогава, ще се опитаме да наваксаме онова, което сте пропуснала като дете. Седнете на люлката, а аз ще бутам.

Зарадвана, че ще забрави за миг грозния спомен за Едмънд, Фиона се настани на дървената люлка и се улови здраво за въжетата.

– Искам аз да я люлея, татко! – извика Кит и се опита да бутне дъската, ала не постигна много. – Фиона е доста тежка – отбеляза недоволено той.

– Не и за мен – засмя се Майлс, целуна Фиона по ухото и хвана въжетата. – Изтрийте целувката, Фиона! – викна той и я издърпа силно назад.

– Сега не мога, но после непременно ще го направя – отговори през рамо тя и се засмя.

Майлс пусна въжетата и люлката полетя към отсрещното дърво. Когато се върна при него, той плесна Фиона по дупето, вместо да улови дъската, но тя не се разсърди, а му отговори с весел смях. Полата ѝ се вдигна до коленете, тя изрита обувките си и протегна крака напред.

– Скачай, Фиона! – извика въодушевено Кит.

– Нали каза, че съм много тежка? – подразни го тя.

Майлс не можеше да откъсне очи от прекрасната жена на люлката. Фиона Чатауърт се разхубавяваше с всеки ден, който прекарваха заедно. Тя отметна глава назад и се засмя като безгрижно дете. Сигурно никога не се беше забавлявала така.

– Сигурен съм, че татко ще те хване – настоя енергично Кит.

– Ама разбира се, татко с готовност ще хване лейди Фиона – потвърди ухилено Майлс и застана пред люлката.

Видя как по лицето на Фиона пробяга сянка на съмнение и се засмя.

– Доверете ми се, Фиона. – Гласът му прозвуча съвсем сериозно. – Няма да се отстраня. Ще ви хвана, все едно колко сте тежка.

Фиона не посмя да повтори номера на Кит и не се изправи на люлката; но решително пусна въжете и полетя с главата напред в обятията на Майлс. Сблъсъкът на телата им беше толкова силен, че Майлс шумно изпусна въздуха от дробовете си. Той я хвана здраво за талията, за да я подкрепи, и проговори с добре изигран ужас:

– Наистина сте много тежка, Фиона.

После се олюля, простена задавено и се строполи на земята, без да я изпуска от ръцете си. Фиона избухна в луд смях и се вкопчи в него. Майлс беше застанал нарочно на самия край на стръмния склон и сега двамата се затъркаляха надолу по тревата. Стоновете, които се

изтръгнаха от устата на мъжа, сега бяха истински. Когато той беше отдолу, държеше здраво Фиона, за да не го смачка, а когато тя минаваше отдолу, се стараеше да я държи далече от земята, за да не се нарани на някой камък.

Фиона не можеше да престане да се смее. Накрая беше толкова изтощена, че вече не можеше да го отблъсква от себе си. Докато беше отдолу, Майлс издържаше толкова много, че тя започваше да го блъска с длани по раменете и продължаваше търкалянето, за да може отново да се вкопчи в него.

Когато най-после стигнаха края на хълма, Майлс разпери ръце и затвори очи.

– Счупихте ми всички кости, Фиона – обяви обвинително той.

Кит, който също искаше да участва в забавлението, се спусна като стрела надолу по хълма и се приземи точно върху корема на неподготвения си баща, който извика и се сгърчи от болка, Фиона отново получи пристъп на луд смях.

Майлс се скара приятелски на момчето и се обърна със страдалчески вид към Фиона:

– Харесва ви, че ме боли, нали? – В очите му танцуваха весели искри. – Ела, Кит, ще покажем на лейди Фиона, че не може да се надсмива безнаказано на двама почтени кралски рицари.

Фиона скочи на крака и се втурна да бяга с разширени от ужас очи. Ала Майлс и Кит бяха твърде бързи за нея.

Майлс я сграбчи за раменете, а Кит се хвърли с цялата си тежест срещу краката ѝ. Фиона се спъна в края на полата си, Майлс се спъна в сина си, а Кит продължи да бута с всичка сила. Задъхани от смях, тримата паднаха един върху друг, Майлс започна да гъделичка Фиона под мишниците и Кит побърза да последва примера на баща си.

– Достатъчно ли беше наказанието? – попита Майлс и се вгледа с усмивка в лицето на Фиона, разкривено от смях и мокро от сълзи. – Готова ли сте да признаете, че ние с Кит сме най-добрите рицари в цялата страна?

– Аз... никога не съм го оспорвала – изпъшка тя. Майлс продължаваше неумолимо да я гъделичка.

– Кажете ни просто и ясно – кои сме ние?

– Най-смелите и най-красивите рицари в цяла Англия – в целия свят.

Майлс отпусна ръце, после я улови през кръста и палците му се озоваха на милиметри под гърдите ѝ.

– А как се казвам аз? – попита сериозно той.

– Майлс – прошепна задъхано тя и го погледна право в очите. – Майлс Аскот.

Ръцете ѝ бяха на раменете му, но сега се обвиха около шията. Майлс се приведе и я целуна, меко и нежно, и усети как за първи път помежду им пробяга искра.

Кит скочи на гърба на баща си, Майлс политна напред и настрана, за да предпази Фиона, и за малко не заби нос в калта.

– Хайде пак да се люлеем, татко!

– А аз обичам този малък негодник – прошепна Майлс в ухото на Фиона, стана и настани момчето удобно на раменете си. Никой от тримата не беше забелязал, че по небето пълзяха черни облаци. Когато паднаха първите тежки дъждовни капки, всички вдигнаха изненадано глави. Само след минута заваля като из ведро.

– Бързо в колибата! – извика Майлс, дръпна Фиона да стане, обгърна с ръка раменете ѝ и тримата се затичаха към изгорялата къща.

– Намокрихте ли се? – попита Майлс, щом се озоваха на сухо, и свали Кит на пода.

– Не, не много – усмихна му се в отговор Фиона и се обърна към Кит.

Майлс сложи ръка на рамото ѝ.

– Защо не запалите огън, докато аз потърся нещо за ядене?

Кит се съгласи веднага с предложението, но Фиона погледна колебливо леещия се навън дъжд.

– Не е ли по-добре да почакате, докато дъждът отслабне?

Майлс се усмихна, зарадван от загрижеността ѝ.

– Не мърдайте оттук. Обещавам, че няма да се отдалечавам много. – Той се промуши през овъглените греди и хукна към гората.

Фиона застана в един ъгъл и се загледа след него. Беше убедена, че Майлс Аскот не може да си представи колко необикновен е за нея този ден. Беше прекарала цяла сутрин с мъж, който дори не беше помислил да ѝ причини зло, да упражни насилие. И как се смяха! Тя обичаше да се смее, но братята ѝ бяха толкова сериозни – всеки, който живееше под един покрив с Едмънд Чатауърт, ставаше по неволя сериозен и забравяше какво значи да се смееш. Тази сутрин тя се смя до насита заедно с един мъж, който не се опита да разкъса дрехите ѝ и да я изнасили. Досега всички мъже, на които си беше позволила да се усмихне, постъпваха именно така – сграбчваха я и ѝ причиняваха болка.

Фиона беше истинска красавица, но не красотата ѝ беше виновна за

необузданите страсти на мъжете около нея. Тя знаеше, че е красива, но ако слуховете, които се носеха от уста на уста, бяха верни, богатата наследница Рейвдаун беше сто пъти по-красива от нея. Истинският виновник за агресивността на мъжете спрямо Фиона беше брат ѝ Едмънд. Той имаше чудовищно чувство за хумор и често се обзалагаше с пияните си гости кой от тях пръв ще завлече сестричката му в леглото си. Едмънд мразеше сестра си, защото тя не се страхуваше от него и не молеше за милост като останалите. Още когато беше малко дете, пращаше да я вземат от манастирското училище, биеше я жестоко и я хвърляше надолу по стълбата. Никой не можеше да си обясни как малката успя да оцелее след толкова побои и падания.

Когато навърши дванадесет години, Фиона започна да се съпротивлява. Установи, че Едмънд се плаши от огъня, и го отблъскваше успешно с горяща факла. Тогава брат ѝ започна да измисля по-сериозни игри и тя се научи на предпазливост, стана сръчна и ловка, за да отблъсква постоянните нападения. Научи се да причинява болка на мъжете, които се опитваха да я изнасилят. Убеди Роджър да я научи как да си служи с бойната брадва, как да размахва меч и да заплашва противника с кама. Езикът ѝ стана остър като нож, подигравките ѝ бяха безмилостни, иронията – унищожителна.

След като беше живяла няколко седмици с Едмънд и мъжете, с които той се заобикаляше, тя избягваше обратно в своя манастир, по правило с помощта на Роджър, за да се възстанови от преживяното – докато Едмънд се сещаше отново, че има сестра, и я повикваше обратно в къщата си.

– Огънят е готов, лейди Фиона – обади се Кит, който стоеше зад нея.

Тя се обърна с топла усмивка към момчето. Откакто се помнеше, обичаше да се занимава с малки деца. Те бяха искрени, не се прикриваха, не се опитваха да ѝ отнемат нищо и даваха, без да искат нищо в замяна.

– Ти си свършил цялата работа, докато аз стоях тук и размишлявах – рече тя и го потупа по рамото. – Искаш ли да ти разкажа една приказка, докато чакаме баща ти?

Тя седна, облегна се на стената и протегна крака към огъня, прегърнала с една ръка крехките рамене на момчето. След малко наметна и двамата с пелерината на Майлс и започна да разказва на Кит за Мойсей и народа на Израил. Още преди да стигне до преминаването на Червено море, момчето се облегна на гърдите ѝ и заспа.

Дъждът се сипеше по покрива над главата ѝ и се процеждаше през множеството дупки, Фиона се взря замислено в пламъците. Не знаеше колко време е седяла така, когато от мъглата се появи Майлс, усмихна ѝ се и хвърли наръч дърва в огъня. Без да каже дума, той одра дивата свиня, която беше донесъл, изчисти я, наниза няколко парчета на тънки шишове и ги сложи на огъня да се пекаат.

Фиона го наблюдаваше мълчаливо, макар че мислите ѝ работеха трескаво. Майлс Аскот беше странен мъж. Роджър често ѝ казваше, че не познава истински мъже, а само измета на обществото, но тя не му вярваше. Сега си спомни младите дами в манастира, които пееха хвалбствени химни за любимите си, и стигна до извода, че в тази страна живеят и мъже, срещу които не е нужно да се отбранява със зъби и нокти.

Майлс коленичи до огъня и сръчно обърна шишовете с месото. Беше оставил тежкия лък в непосредствена близост, стрелите стърчаха от колчана, мечът висеше както винаги на колана му. Не беше свалил оръжието си дори когато се търкаляха надолу по хълма. Що за човек беше той? Как можеше едновременно да се забавлява с жена и да бъде подготвен за всяка опасност?

– За какво мислите? – попита тихо Майлс и очите му светнаха.

Фиона го погледна стреснато и побърза да се върне в действителността.

– Че скоро ще угасите огъня с тези мокри дрехи. Погледнете, отвсякъде капе вода!

Майлс стана и се протегна.

– Студена страна, нали? – Той я погледна втренчено и започна да съблича мокрите дрехи, за да ги простре да се сушат пред огъня.

Фиона проследи събличането му с умерен интерес. Голите мъже не бяха новост за нея. Васалите на брат ѝ често се упражняваха под прозореца ѝ само с препаски на слабините. Днес обаче си каза изненадано, че възрастност никога не ги е поглеждала както трябва.

Майлс беше строен, дори тънък, но мускулест, а когато се обърна към нея, тя се вгледа смаяно в гъстите черни кичури на гърдите му. Бедрата му бяха чудесно оформени. Очевидно се беше упражнявал упорито и умееше да носи с лекота тежката рицарска броня.

– Фиона – прошепна Майлс, – не ме карайте да се изчервявам.

Фиона пламна от срам и извърна глава. Майлс избухна в смях.

– Татко – промърмори сънено Кит, – гладен съм.

Фиона освободи малкия от прегръдката си. Колкото и да обичаше

децата, досега не беше живяла в непосредствена близост с нито едно от тях. Сега разбираше, че нищо не може да се сравни с едно дете, което се сгушва в силните прегръдки, търси топлина, доверява се на възрастния.

– Имаме свинско печено и няколко ябълки – съобщи весело Майлс.

– Студено ли ти е, татко? – попита Кит.

– Топлите погледи на една дама ме пазят от замръзване – отговори сериозно Майлс. – Заповядайте на трапезата, лейди Фиона.

Фиона седна насреща му, все още зачервена от срам. Ала не мина много време и тя успя да преодолее смущението си. Кит настоя баща му да разкаже някои весели случки от детството си. Във всяка история най-малкият брат се проявяваше като герой, който спасяваше братята, слушаше им за пример. Очите на момчето святкаха като звезди.

– А аз си мислех – промърмори иронично Фиона, – че когато сте положили рицарската клетва, сте дали обет да не лъжете...

Майлс ѝ намигна съзаклятнически.

– Не смятам, че обетът ми забранява да се харесвам на сина си и на...

– ... пленницата си? – помогна му тя.

– О, Фиона – проговори укорно той. – Какво би казала една дама за мъжа, чиито по-големи братя постоянно са се опитвали да му вгорчават живота?

– Наистина ли са правили това?

Тя зададе въпроса толкова сериозно, че Майлс я погледна изненадано. Очевидно беше повярвала, че братята му са най-лошите хора на света.

– Не беше точно така – побърза да я успокои той. – Бяхме още много малки, когато ни оставиха да се развиваме самостоятелно. Мисля, че някои от шегите ни бяха доста... дръзки, но всички оцеляхме.

– И ще живеете щастливо до края на дните си – завърши глухо тя.

– Какъв беше животът ви с Едмънд Чатауърт? – попита с нарочна небрежност той.

Фиона прибра крака под седалището си.

– И той обичаше да си прави шегички – отвърна кратко тя.

– Нахрани ли се добре, Кит? – попита Майлс и когато протегна ръка, за да си вземе парче месо от шиша на огъня, тя видя прясната рана на китката му. Изглеждаше като направена с остър нож. Коричката се беше размекнала и мястото кървеше. Майлс усети веднага погледа ѝ и вдигна глава.

– Тетивата на лъка разкъса кожата ми. Ако желаете, можете да ме

превържете – каза той и в гласа му имаше толкова пламенна надежда, че Фиона избухна в смях.

Тя кимна тържествено и вдигна полата си. Откъсна голямо парче от фустата и го подложи под дъжда. Майлс седна по турски пред нея, протегна ѝ ръката си и тя започна да почиства раната.

– Искам да ви кажа, че съм невероятно щастлив, когато ви виждам да се усмихвате – заговори тихо той. – Ей, Кит, не бива да се катериш по гредата! Извади кърпата от колчана със стрелите и почисти хубаво мечата ми. Внимавай да не повредиш острието. – Той се обърна отново към Фиона: – За мен е чест, че ме удостоявате с усмивка. Не съм съвсем сигурен, но имам чувството, че твърде малко мъже са били дарени с това благоволение.

– Наистина са малко – потвърди кратко тя. Майлс вдигна ръката ѝ и целуна меката длан.

– Започвам да вярвам, че сте ангел не само външно, но и по душа. Кит ви обожава.

– А аз имам чувството, че Кит не познава много хора и се възхищава от всички.

– За мен това не важи – обясни с усмивка той и отново целуна ръката ѝ.

– Престанете! – ядоса се Фиона и издърпа ръката си. – Позволявате си твърде много.

– Трябва да знаете, че се държа много прилично, като се ограничавам в целувки по ръката. Толкова ми се иска да ви грабна в обятията си... Престани, Кит! – извика сърдито той, защото момчето беше станало и размахваше мечата над главата си. – Ако случайно удариш мечата в някоя гредата, ще те напляскам здравата.

Фиона избухна в смях и му показа гордо прясно превързаната ръка.

– Когато ухаждате някоя дама, по-добре е да оставяте сина си вкъщи.

– О, не – засмя се доволно Майлс. – Кит постигна много повече, отколкото аз бих направил за няколко месеца.

След тази тайнствена забележка той се обърна към сина си, за да му отнеме скъпоценния меч.

СЕДМА ГЛАВА

Тази нощ тримата отново спаха заедно, Кит сгушен между двамата възрастни, Фиона лежа дълго будна, вслушвайки се в дишането на Майлс и сина му. Двата дни, които беше преживяла, бяха толкова необикновени, съвсем различни от досегашния ѝ живот. Струваше ѝ се, че след толкова години дъжд за първи път е била огряна от слънце.

Когато се събуди, тя лежеше сама под дебелия наметка, грижливо завита. Усмихна се сънено, уви се по-плътено в шотландския плейд и си пожела да остане завинаги на това място, където всеки ден щеше да бъде изпълнен със смях.

След малко се обърна по гръб, протегна се, огледа изгорялата стая и забеляза, че е празна. През последните дни сетивата ѝ се бяха притъпили. Обикновено спеше само с едното око и беше постоянно нащрек, затова сега не можеше да си обясни как Майлс и Кит са успели да се измъкнат. Вслуша се в шумовете, които идваха отвън, усмихна се дяволито и скочи от постелята.

Съвсем тихо, без да вдигне и най-малък шум, тя се измъкна крадешком от руината и се потопа дълбоко в сянката на гората. Скри се зад едно дърво и чу Майлс и Кит някъде вляво от себе си. Това означаваше, че точно пред нея в храстите е скрит чужд човек!

Фиона събра целия си опит, придобит след дългогодишни усилия да избягва наглите приятели на брат си, и се плъзна безшумно към вътрешността на гората. Минаха няколко минути и тя видя човека, който се опитваше да пропълзи невидим до руината.

Мъжът беше легнал по корем на земята, дългото му тяло застинало неподвижно, само главата се движеше от едната страна към другата. Това беше сър Гай! Верният рицар претърсваше с очи хоризонта и очевидно искаше да разбере къде се крият Кит и Майлс.

Без да вдига шум, Фиона се промъкна зад гърба на сър Гай. Наведе се, грабна един доста голям камък с формата на боздуган и го стисна с все сила. Роджър я беше научил, че може да нанася доста силни удари с крехкото си, слабо юмруче, когато удари с нещо тежко, Фиона се приготви за удар, приведе се и бързо измъкна малката кама, която висеше на колана на сър Гай.

Великанът скочи на крака с бързо, гъвкаво движение.

– Лейди Фиона! – прошепна смаяно той.

Фиона направи скок встрани, за да има възможност да го удари с камъка.

– Защо вървите след нас? Вие сте предали господаря си и идвате да го убие!

Лицето на рицаря пламна от гняв. Той я погледна обидено, после обърна глава в посоката, където се намираше Майлс, и изсвири пронизително.

Фиона разбра, че този сигнал е уговорен между двамата и Майлс няма да закъснее да се яви. Щом сър Гай смяташе за нужно да уведоми господаря си, вероятно Майлс знаеше причината, поради която великаният се криеше в гората.

Майлс дотича само след минута с изваден меч.

– Тази дама ме попита дали смятам да ви убия – обяви тържествено сър Гай.

Майлс изгледа единия, после другия.

– Как те е открила?

Сър Гай не откъсваше поглед от лицето на Фиона. Въпросът го смути и в същото време го изпълни с възхищение.

– Не я чух.

– Върнете му камата, Фиона – засмя се одобрително Майлс. – Няма от какво да се страхувате. Сър Гай е най-лоялният човек на света.

Фиона не помръдна. Ръката ѝ стискаше камъка, скрит в гънките на полата. Очите ѝ бяха устремени към плоската скала, на която беше стъпил сър Гай. От опит знаеше, че дори най-силният мъж е лесно раним в стъпалото.

– Къде са хората ви? – попита тя, без да се обръща към Майлс.

– Вижте, Фиона... – започна смутено той. – Аз мислех, че... може би...

Сър Гай направи гримаса и Фиона веднага разбра, че всичко, сторено от него, е било по идея на Майлс Аскот.

– Говорете! – заповяда нетърпеливо тя.

– Намираме се в земите на Макарън. Знаех, че можем да бъдем сигурни за живота си, и реших да продължа напред само с вас и Кит. Никога не ни е заплашвала опасност.

Фиона се обърна като ужилена, но се постара сър Гай да остане в полезрението ѝ.

– Значи сте ми скроили номер – промълви горчиво тя. – Излъгахте ме, че хората ви са изчезнали. Уверяхте ме, че сме в опасност. Направихте го само за да останете насаме с мен.

– Чуйте ме, Фиона – опита се да я успокои Майлс. – Постоянно бяхме заобиколени от хора. Мислех, че ако останем известно време само двамата, ще ме опознаете по-добре. А Кит...

– Не омърсявайте името на детето си! Той няма нищо общо с проклетия ви план!

– Но това не беше план – възрази Майлс и в очите му имаше искрена молба за прошка.

– Защо ни изложихте на опасност? Защо застрашихте живота на детето си – и моя? Тези гори са пълни с диваци!

Майлс се усмихна снизходително.

– Може би сте права, но тези диваци са ми роднини. Сигурен съм, че дори сега сме заобиколени от хора на Макарян.

– Не видях никого, само тази огромна, тромава мечка.

Сър Гай се скова и лицето му потъмня още повече.

– Нищо страшно не е станало – усмихна се Майлс. – Върнете му камата, Фиона.

– Нищо страшно! Само дето ми надрънкахте куп лъжи! – изфуча разярено тя.

След това всичко стана с едно-единствено, светкавично движение, Фиона вдигна камата и се хвърли върху Майлс. Сър Гай я избди от ръката ѝ и блестящото острие отлетя в храстите. Фиона се обърна към едрия рицар и заби тока на обувката си в двата последни пръста на крака му. Майлс, който беше протегнал ръце да улови Фиона, спря напред движението и изгледа смаяно верния си сподвижник, който нададе болезнен вик. Това му попречи да забележи камъка в ръцете на Фиона и бе улучен право в корема. От гърлото му се изтръгна дълбок стон, той политна напред и падна по лице в тревата.

Фиона отскочи назад, без да откъсва поглед от сър Гай, който седеше на земята с разкривено от болка лице и се опитваше да събуе ботуша си. Майлс също се превиваше от болка и очевидно се готвеше да изхвърли вечерята си.

– Добре се справихте – проговори плътен женски глас зад гърба ѝ. Фиона се обърна стреснато и се озова пред забележително красива жена с черна коса и сини очи, по-висока от нея, което беше рядкост сред жените. До крака ѝ стоеше огромно куче.

– Нека това ти бъде за урок, Майлс – продължи непознатата. – Не всички жени ценят ролята, която мъжът се опитва да им натрапи.

Очите на Фиона се разшириха от смайване, когато от околните дървета наскачаха поне дузина мъже. От изгорялата къща излезе висок,

строен мъж, който водеше за ръка Кит.

– Лейди Фиона Чатауърт – проговори учтиво дамата, – аз съм Алисия Макарън, господарката на клана Макарън и снаха на този коварен млад мъж.

Майлс все още не можеше да се възстанови от удара в корема.

– Господи, Алисия, много се радвам да те видя отново!

– Ела тук, Там! – Алисия се обърна към притичалия възрастен мъж и нареди: – Погрижи се за стъпалото на сър Гай. Дали има нещо счупено?

– Вероятно – отговори Фиона. – С този удар съм счупила поне дузина мъжки крака.

Алисия ѝ хвърли поглед, изпълнен с разбиране.

– Позволи ми да ти представя приближените си. – Тя ги извикваше име по име, мъжете излизаха напред и поздравяваха непознатата дама с кратко кимване. – Дъглас, Алекс, Йърл и франсис.

Фиона удостояваше всеки непознат мъж с корав, пренебрежителен поглед. Не обичаше да бъде заобиколена от мъже. Опита се да застане така, че сър Гай да бъде пред очите ѝ. Многого мъже в непосредствена близост ѝ внушаваха чувството, че е затворена в тясна килия.

Майлс, който продължаваше да разтрива корема си, забеляза безпокойството ѝ и застана до нея. Когато Там направи крачка към тях, бе посрещнат с предупредителен поглед. Старият шотландец отговори с кратко кимване, смръщи чело и пусна ръката на Кит. Отстъпи крачка назад и се опита да разгадае бдителния, дебнеш израз в очите на Фиона.

– Къде се е скрил безценният ми брат? – попита весело Майлс, обърнат към Алисия, която наблюдаваше внимателно сцената.

– Патрулира по северната граница, но мисля, че ще се върне преди нас в Ларенстън.

Майлс стисна ръката на Фиона и не я пусна, макар че тя се опита да се изтръгне.

– Алисия има бебе – обясни с усмивка той. И добави шепнешком: – Не се страхувайте от тези хора. Стойте до мен.

Фиона го измери с пламтящ от омраза поглед, който му показва, че отново е започнала да гледа на него като на враг; все пак тя не направи опит да се отдръпне. Мъжете, които бяха образували полукръг зад Алисия, носеха странни одежди, които оставяха коленете им открити. Косите им падаха свободно по раменете, на коланите висяха дълги, широки мечове.

Алисия имаше чувството, че Майлс и снаха му имат разногласия

помежду си и по друга тема, не само заради детинската шега, която Майлс беше изиграл на Фиона. Тъй като нямаше представа откъде е това напрежение във въздуха, тя реши да изчака пристигането в Ларенстън.

– Тръгваме ли?

Фиона остана неподвижна и закричи напред едва когато всички мъже от свитата на Алисия бяха отминали. Вървяха доста време, докато стигнат до мястото, където бяха скрити конете. Мъжете не отронваха нито дума. Сър Гай куцукаше бавно, като се подпираше на дълга тояга.

– Искам да яздя последна – каза Фиона на Майлс и вирна упорито брадичка.

Той понечи да възрази, но промени намерението си. Отиде при Алисия, каза ѝ няколко души шепнешком и след съгласието ѝ шотландците препуснаха напред, като взеха със себе си сър Гай. Кит се качи на коня на Там.

– Не бива така, Фиона – заговори укорително Майлс, когато потеглиха. – Тези мъже нямат намерение да ви сторят зло. Нямате основания да се боите от тях.

Тя го изгледа с искрящи от гняв очи.

– Нима очаквате да повярвам в думите ви? Как да ви имам доверие, след като ме излъгахте? Как да повярвам на мъжа, чието семейство враждува с моето?

Майлс вдигна очи към небето и въздъхна отчаяно.

– Може би направих грешка, като се опитах да ви убедя, че се движим сами сред чуждата, опасна гора, но ако ви бях помолил да прекарате няколко дни с мен и Кит сред природата, какво щяхте да отговорите?

Фиона извърна глава, за да скрие смущението си.

– Признайте, че прекарахме много приятно! – настоя той. – Наслаждавахте се на всяка минута и не се страхувахте от мъжете.

– Аз не изпитвам страх от мъжете – отговори сърдито тя. – Опитът ме е научил да се пазя от тях и да бъда постоянно нащрек.

– Тази проклета предпазливост е отровила целия ви живот – заяви мрачно Майлс. – Сега трябва да гълтаме праха на мъжете от клана Макарън само защото ви е страх, че някой от тях може да ви нападне. Защото трябва през цялото време да ги държите под око.

– Опитът ме научи... – започна гневно тя.

– Вие сте опознали само сенчестата страна на живота! – прекъсна я разгорещено Майлс. – Повечето мъже не са като Едмънд Чатауърт или Панел! Ще прекараме известно време в Шотландия и ще разберете, че

има мъже, на които спокойно можете да се доверите. Или не! – прекъсна се той, когато погледите им се кръстосаха. – Ще разберете, че можете да се доверите на мен! – С тези думи той пришпори коня си, препусна към сър Гай и остави Фиона сама в края на колоната.

По едно време Алисия се обърна назад и видя, че гостенката ѝ язди сама. Без да се бави, тя обърна коня си и отиде при нея. Двете представляваха забележителна двойка: Фиона с руса коса и ангелски черти, Алисия със строго очертан, сякаш издялан с длето профил.

– Май влюбените се скараха? – попита меко Алисия и погледна изпитателно непознатата жена.

– Ние не сме влюбени – отговори студено Фиона.

Алисия се учуди безкрайно. Знаеше, че никоя жена не е в състояние да устои на чаровния Майлс Аскот.

– Тогава как стана така, че една Чатауърт пристига в Шотландия с един Аскот? – попита тя със същия рязък тон, който беше употребила Фиона.

– Ако възнамерявате да бълвате отрова срещу брат ми Роджър – изсъска Фиона, – съветвам ви много добре да си помислите какво ще кажете.

Двете се изгледаха втренчено над главите на конете си и сякаш размениха безмълвни сигнали. След малко Алисия кимна рязко.

– Попитайте брат си за шотландските му роднини – отсеке ледено тя, пришпори коня си и отново остави Фиона сама.

– Защо разсърдихте Алисия? – попита укорно Майлс, който беше спрел да я изчака.

– Нима трябва да седя и да слушам как клеветят собствения ми брат? Тази жена е обещала на Роджър да се омъжи за него и е нарушила дадената дума. Затова и...

– Затова и Роджър Чатауърт е нападнал брат ми в гръб – довърши изречението Майлс. После се приведе към нея и улови ръката ѝ. – Дайте ни шанс, Фиона – помолете нежно той и я дари с погледа, с който разтапяше женските сърца. – Моля ви само за малко време, за да имаме възможност да ви докажем, че заслужаваме доверието ви.

Фиона понечи да отговори, но в този момент до слуха ѝ достигна конски тропот. Тя се огледа и видя, че всички мъже бяха извадили двуструните си мечове. Мъжете на Алисия я обградиха от всички страни и тя направи опит да протестира, но бързо затвори уста. Майлс приближи коня си плътно до нейния.

– Това е онзи глупчо, съпругът ми – обясни Алисия и радостта в

гласа ѝ беше в ярко противоречие с думите, които произнесе.

Пред групата бяха спрели петима воители, водени от едър, строен мъж с дълга тъмноруса коса, пусната свободно по раменете – красив мъж, който очевидно се наслаждаваше на отровните погледи, които му хвърляше жена му.

– Май остаряваш, Там – проговори спокойно русият мъж и се опря на седлото си. Там изръмжа нещо и прибра меча си в ножницата.

– Проклет да си, Стивън Аскот – изсъска Алисия. – Защо пак си минал по крайбрежните скали? И защо не предупреди за приближаването си?

Мъжът слезе от коня, хвърли юздите в ръцете на един от придружителите си и се запъти към жена си. Сложи ръката си на глезена ѝ и нежно помилва крака към коляното.

Алисия се опита да го ритне.

– Не ме докосвай – изфуча тя. – Имам по-важна работа. Сега не е време да си разменяме нежности.

Стивън светкавично я сграбчи през кръста и я вдигна от седлото.

– Знам, че си се разтревожила за мен, задето минах по скалата – прошепна страстно той и я притисна до гърдите си.

– Там! – изпъшка Алисия и забарабани с две ръце по гърба му.

– Момчето няма нужда от моята помощ – отговори с усмивка Там.

– Аз обаче съм готов да помогна – намеси се тихо Майлс.

Стивън веднага пусна жена си.

– Майлс! – изкрещя зарадвано той и прегърна малкия си брат, който едва бе успял да слезе от коня. – Кога пристигна? Защо си в Шотландия? Мислех, че си на гости у чичо Саймън. Има ли нещо вярно в слуха, че милият ни чичо иска главата ти на сребърна табла?

Майлс се усмихна бегло и вдигна рамене.

Стивън направи гримаса, защото знаеше, че няма да получи точен отговор от братчето си. Майлс беше толкова мълчалив, че постоянно бесяваше околните.

– Майлс е довел в дома ни Фиона Чатауърт – проговори безизразно Алисия.

Стивън се обърна и очите му веднага намериха Фиона. Макар че приличаше на ангел, тази млада жена изглеждаше затворена и недостъпна, както седеше с гордо изправен гръб на седлото. Стивън се запъти към нея, но Майлс го стисна за рамото.

– Не я докосвай – нареди делово той и едва тогава го пусна.

Стивън го погледна изумено, после се ухили. Проявяваше

разбиране към ревността, но никога не беше виждал Майлс да ревнува.

Майлс изтича при Фиона, подаде ѝ ръка, за да слезе от седлото, и заговори шепнешком:

– Стивън няма да ви стори нищо и очаква и от вас същото. – Очите му блестяха подигравателно.

Фиона направи опит да се усмихне и погледна към сър Гай, който стоеше настрана от нея и видът му издаваше, че я счита за чудовище и вещица едновременно. Трябваше да почака, докато бъде представена на Стивън, защото Кит, който беше заспал в скута на Там, се събуди и се хвърли в прегръдките на любимия си вуйчо. Стивън прегърна момчето с лявата ръка и подаде дясната на Фиона. Тя остана неподвижна и не пое подадената ръка. Майлс отново изгледа предупредително брат си и Стивън отдръпна ръката си с многозначителна усмивка.

– Добре дошла в земята ни – поздрави я учтиво той.

– Аз съм от семейство Чатауърт.

– А аз съм Аскот и Макарън – отговори весело Стивън и погледна към жена си. – Още веднъж ви казвам добре дошла. Искате ли да минем пеша по крайбрежната скала? Пътят е много стръмен и повечето хора се страхуват да минават по него.

– Мога да яздя – отговори рязко Фиона.

Майлс вдигна ръката ѝ до устните си.

– Разбира се, че можете да яздите. Недомяланият ми брат просто търси повод да завърже разговор.

– Вуйчо Стивън! – намеси се Кит, който гореше от нетърпение да вземе участие в разговора на възрастните. – Лейди Фиона удари татко в корема и счупи крака на сър Гай. Спахме в гората без шатра и без покрив над главата. – Той се усмихна на Фиона и тя му намигна съзаклятнически.

– Наистина ли е счупили крака на сър Гай? – попита недоверчиво Майлс. – Просто не мога да повярвам.

– Лейди Фиона Чатауърт настъпи сър Гай по стъпалото и му счупи два пръста – обясни студено Алисия.

Стивън изгледа с присвити очи жена си.

– Тонът ти не ми харесва.

Майлс побърза да се намеси в разговора, за да потуши огъня.

– Как е кланът Макгрегър?

Алисия и Стивън се засмяха и започнаха в надпревара да разказват за клана, който беше отдавнашен враг на Макарън – докато преди няколко месеца не беше сключено примирие и Дейви, братът на Алисия,

бе станал съпруг на дъщерята на Макарън.

Докато разговаряха оживено, бяха стигнали коварната пътека по самия ръб на крайбрежната скала – от едната страна стръмна скална стена, от другата бездънна пропаст, Фиона, която вървеше с Майлс, се вслушваше внимателно в разговора между Стивън и Алисия, които вървяха пред тях. Двамата очевидно се караха, но в гласовете им нямаше и следа от враждебност. Мъжете зад нея говореха за други неща; очевидно бяха свикнали с караниците между съпрузите. Алисия иронизираше Стивън, удостои го с няколко не особено благосклонни епитета, а той ѝ отговаряше с весел смях и твърдеше, че имала съвсем погрешна представа за мъжа си. Съпрузите, които познавам, каза си Фиона, отдавна биха насанили окоето на жена си за такива думи.

Тя погледна към Майлс и забеляза, че той следи разговора между Алисия и брат си с добродушна усмивка. Кит пожела да се включи в караницата, взе страната на Алисия и се залови здраво за ръката ѝ.

– Веднага личи, че е твой син – засмя се Стивън и се извърна към брат си.

Тъй като беше обърнал, глава назад, следователно гледаше към скалната стена, Стивън забеляза камъните, които се търкаляха по гладката скала – право към Фиона. С инстинкта си на рицар той реагира светкавично: скочи върху Фиона, метна я към стената и я притисна с все сила. Само след миг каменната лавина щеше да се излее върху тях и да ги повлече в пропастта.

Фиона също реагира, без да мисли. За минути беше забравила, че трябва да бъде нащрек – макар че близостта на мъжете я правеше нервна. Тя не разбра защо Стивън я нападна така внезапно, знаеше само, че отново е заплашена от мъж.

В сърцето ѝ се надигна луда паника. От гърлото ѝ се изтръгна пронизителен вик и разтревожените коне се подплашиха още повече. В следващия миг Фиона започна да се бие и да хапе като диво животно, затворено в тесен кафез.

Стивън, който беше стреснат до смърт от реакцията ѝ, я сграбчи за раменете и се опита да я задържи неподвижна.

– Престанете, Фиона! – изрева той в разкривеното ѝ от ужас лице.

Майлс беше улучен от камъните в рамото и гърба и падна на колене. Веднага щом чу вика на Фиона, той скочи и се втурна към нея.

– По дяволите! – изкрещя гневно той. – Нали ти казах да не я докосваш! – Той отблъсна Стивън настрана и се опита да успокои Фиона. – Не мърдайте! – заповяда спокойно той. Фиона не виждаше и не

чуваше нищо. Обзета от паника, тя издраска лицето на Майлс и се задърпа като обезумяла от прегръдката му. Мъжът я стисна за раменете и я раздруса с все сила. – Фиона! – повтори високо той и в гласа му имаше безкрайно търпение и съчувствие. – Вие сте на сигурно място. Чухте ли ме? На сигурно място. – След това я раздруса още веднъж, за да я накара да го погледне в очите. Изражението ѝ го разтърси до дън душа. Никога не беше виждал този поглед на ужасено, безпомощно дете, което измъчват без причина. Тя го гледаше, без да го вижда, после очите ѝ се проясниха и той напрегна цялата сила на характера си, за да ѝ внуши спокойствие и сигурност. – Тук сте на сигурно място, мила. При мен винаги ще бъдете на сигурно място.

Тялото ѝ се разтрепери като в треска и той я притисна силно до гърдите си. Помилва утешително гърба ѝ, приглади назад разрешената коса и се обърна към Стивън, който ги гледаше смаяно:

– Остави ни един кон. Ще се приберем по-късно.

Фиона не забеляза почти нищо от процесията, която се изниза покрай нея. Беше толкова изтощена от преживяното напрежение, че се отпусна безсилно на гърдите на Майлс и го остави да милва бузите ѝ и да я успокоява като дете. Когато най-после се откъсна от него, лицето ѝ пламтеше от срам.

– Държах се като глупачка – призна тихо тя и в гласа ѝ имаше толкова отчаяние, че Майлс се усмихна.

– Казах на Стивън да не те докосва, но той очевидно не е разбрал защо. Убеден съм, че ме е помислил за ревнивец.

– А вие не ревнувате ли? – попита тя, за да смени темата.

– Може би. Но вашите страхове са много по-важни от моята ревност.

– Моите страхове, както ги нарекохте, изобщо не ви засягат. – Тя се отдръпна рязко и го погледна предизвикателно.

– Не бива така, Фиона. – Гласът му беше съвсем тих, но толкова настоячив. – Не бива да трупате мъката в сърцето си. Веднъж вече ви казах, че умея да слушам. Говорете с мен. Кажете ми защо сте толкова объркана.

Фиона помилва скалната стена, до която беше застанала. Студеният камък я успокои, вдъхна ѝ чувство за реалност.

– Защо отпратихте другите?

Очите му потъмняха от гняв.

– За да нямам свидетели, когато ви изнася. За какво друго?

Когато забеляза, че Фиона е готова да приеме думите му за истина,

той вдигна отчаяно ръце към небето.

– Хайде, да вървим в Ларенстън. – Ръката му стисна нейната и Фиона едва не извика от болка. – Знаете ли от какво имате нужда, Фиона? Имате нужда от човек, който да ви грабне в прегръдката си и да ви покаже, че страхът ви е много по-ужасен от действителността.

– Познавах много мъже, които се предлагаха за тази роля – възрази сърдито тя.

– Ако се съди по реакциите ви, познавали сте само негодници и нито един истински мъж, който може да обича.

Той я хвърли на седлото, метна се зад нея и препусна по тясната пътека към Ларенстън.

ОСМА ГЛАВА

Фиона сложи ръка на челото си и бавно отвори очи. Голямата стая беше тъмна и пуста. Не знаеше колко време е минало, откакто двамата с Майлс влязоха през високата порта в крепостта на клана Макарън. Ларенстън беше много стар замък, построен върху непристъпните крайбрежни скали. Приличаше на огромен орел, който се е вкопчил с крилето си в крайморска скала. Една жена, който изглеждаше стара поне колкото замъка, даде на Фиона голяма чаша с горещ чай, подправен с билки, но когато ѝ обърна гръб, младата жена побърза да излее питието през прозореца. Познаваше добре билките и не ѝ беше трудно да отгатне какво съдържа напитката.

Сбръчканата старица, която Алисия наричаше Мораг, наблюдаваше новодошлата с острия си поглед и след няколко минути Фиона се изви ни с умората от пътуването и побърза да се оттегли.

– Трябва ѝ почивка – каза Алисия, когато Фиона се престори на заспала. – Никога не съм виждала жена, която да се паникьоса така само защото Стивън се хвърли да я спаси от каменната лавина. Сякаш беше завладяна от демони.

Мораг изпухтя презрително и отговори:

– И вие водихте дълга, ожесточена борба със Стивън, преди да го приемете за съпруг.

– Не е същото – възрази сърдито Алисия. – Майлс успя да я успокои, но само след дълги увещания и раздрусване. Знаеш ли, че е счупила стъпалото на сър Гай?

– Чух също, че сте се скарали със Стивън – отвърна раздранено Мораг.

– Тя посмя да защитава Роджър Чатауърт! – обясни гневно Алисия. – След всичко, което ми е сторил!

– Той ѝ е брат – отговори поучително Мораг. – Всеки човек трябва да бъде лоялен към семейството си, пък и не можете да искате от бедното момиче да прочете тайните ви мисли. Алисия, хората гледат на живота от различни страни, не забравяйте това. – Тя се наведе и разпростря върху неподвижната фигура в леглото голяма вълнена завивка в синьо и зелено. – Да я оставим да си почине. Пристигна пратеник от най-големия брат на Стивън.

– Защо не ми каза веднага? – попита раздранено Алисия. Старата ѝ

бавачка продължаваше да се отнася към нея като към дете. Ала не посмя да каже нищо повече, защото знаеше, че е заслужила това отношение.

След като вратата се затвори зад двете жени, Фиона лежа дълго неподвижна, вслушвайки се в шумовете, които долитаха отвън. Трябваше да бъде напълно сигурна, че в стаята няма никой. Понякога мъжете се преструваха, че излизат от стаята, но в действителност се скриваха в някой тъмен ъгъл. Когато се увери, че е сама, тя се обърна настрана и бавно отвори очи. Наистина нямаше никой.

Тя скочи от леглото и отиде до прозореца. Вече се смрачаваше и лунната светлина засипваше стръмните стени на сивия каменен замък със сребро. Беше дошъл подходящият момент за бягство: часът, преди животът в Ларенстън да е тръгнал по своя обичаен път и преди хората от клана да са разбрали, че тя е пленница.

Фиона стоя дълго до прозореца, старайки се да запомни разположението на сградите в двора. Когато минаха четирима мъже, увити в шотландски наметала, тя се усмихна и в главата ѝ се оформи дързък план. Претърси безшумно стаята и намери скрин с мъжки дрехи. Вдигна копринената си пола, завърза я около талията, навлече дълга мъжка риза и obu груби вълнени чорапи. Погледна нерешително коленете си и изпита срам при мисълта, че ще се яви навън с голи колене, почти гола. Тъй като не намери обувки, трябваше да се задоволи със собствените си и едва успя да се напъха в тях. Уви се с наметалото, както беше видяла от мъжете – първо около талията, после го преметна през рамото. Макар да не беше съвсем сигурна, че го е направила както трябва, тя затегна колана около талията си и се огледа доволно.

Със затаен дъх Фиона отвори предпазливо вратата на стаята си. Дано не бяха сложили пред вратата ѝ пост. Въздъхна облекчено, когато се измъкна в тесния, тъмен коридор. Беше запомнила пътя до стаята си на идване и тръгна решително по коридора. Изведнъж чу гласове и спря като закована.

Гласовете идваха от партера. Съвсем бавно, слята със сянката на стената, тя слезе по стълбата, която водеше към главния изход. Когато мина покрай стаята, от която се чуваха гласовете, тя чу името Чатауърт. Вратата беше пред нея, но желанието ѝ да научи нещо ново за брат си победи. Тя се придвижи безшумно до нишата край вратата и се вслуша напрегнато.

В момента говореше Стивън:

– Проклети да сте и двамата, Майлс! – Гласът му трепереше от гняв. – Гевин е същият глупак като теб. И двамата помагате на Чатауърт

да постигне целта си. Още малко, и той ще унищожи цялото ни семейство.

Майлс не отговори. Алисия се обърна към него и се опита да го вразуми:

– Моля те, пусни я! Лейди Фиона може да се върне в Англия с въоръжен ескорт и когато Гевин узнае, че е била освободена, ще пусне на свобода и Роджър Чатауърт.

Майлс не продумваше.

– Ти си невероятен инат! – изрева Стивън. – Кажй нещо!

Очите на Майлс пламтяха от гняв.

– Няма да освободя Фиона. Все едно ми е какво ще направи Гевин с Роджър Чатауърт. Фиона е лично моя работа.

– Ако не ми беше брат... – започна разярено Стивън.

– Ако не ти бях брат, постъпките ми нямаше да те интересуват – отговори съвсем спокойно Майлс. Само очите му издаваха обзелия го гняв.

Стивън размаха отчаяно ръце.

– Опитай се да го убедиш – помоли глухо той, обърнат към жена си. – Господи, защо братята ми са толкова неразумни?

Алисия застана пред съпруга си и заговори, подчертавайки всяка дума:

– Някога ти излезе на двубой с Роджър Чатауърт, за да защитиш онова, което смяташе за своя собственост. Сега Майлс прави същото, а ти го обвиняваш в безумие.

– Тогава беше съвсем друго – възрази мрачно Стивън. – Кралят те обеща на мен, не на онзи...

– А Фиона ми бе връчена като подарък! – намеси се разгорещено Майлс. – Алисия, нали няма да ме изгониш от дома си? Ако не искаш да остана, трябва само да ми кажеш. Ще взема свитата си и лейди Фиона и ще си отида.

– Много добре знаеш, че никога не бих те изгонила – усмихна се меко Алисия. – Ако Чатауърт не е подготвен за война, никога няма да посмее да нападне земите на Макарян. – Тя се обърна към съпруга си: – А що се отнася до Гевин, искам да знаеш, че се радвам, дето Гевин го държи в плен. Забрави ли какво направи онзи негодник със сестра ти Мери? Забрави ли колко време ме държа като пленница в замъка си?

След като чу тези думи, Фиона се плъзна бързо към изхода. Ръцете ѝ трепереха от гняв. Много скоро щеше да им даде да разберат!

Откъм морето идваше гъста мъгла и тя се усмихна облекчено.

Очевидно Господ беше на нейна страна, щом ѝ прашаше мъглата. Първо ѝ трябваше кон, защото знаеше, че не би могла да напусне Шотландия пеш. Тя се огледа изпитателно, вслуша се, за да открие посоката, в която се намираха оборите.

Фиона умееше да оседлава коне и изобщо се разбираше добре с тях. Конете бяха като децата. Тя знаеше как да им говори дружелюбно, как да се държи тихо, без резки движения. В другия край на обора бяха застанали двама мъже, които се смееха весело и се тупаха по раменете. Очевидно се хвалеха с последните си любовни приключения.

Фиона се промъкна безшумно до най-близкия кон, свали едно седло от куките в стената, изведе коня от обора и бързо метна седлото на гърба му. Отново благодари на небето, че в Ларенстън живееха твърде много хора и денем и нощем беше шумно и оживено. Покрай нея мина тежко натоварена каруца, един мъж, който водеше на въже четири коня, ги завърза недалеч от нея и им се развика, защото се опитваха да се изпохапят. Настана бъркотия, трима мъже, които стояха пред обора, се втурнаха да помагат в укротяването на конете. Заплющяха камшици. Никой от хората, които се намираха в двора на замъка, не обърна внимание на крехката фигура, която бързо оседлаваше коня си в сянката на обора, Фиона възседна ловко откраднатия кон и тръгна след каруцата към отворената порта. Последва примера на коларя и вдигна безмълвно ръка, за да поздрави постовете над главата си. Те имаха задачата да не допускат непознати в двора на замъка, но пропускаха всички, които искаха да излязат.

Единствената възможност за влизане в крепостта на Макарън беше застрашително тесният скален нос. Фиона чуваше как сърцето бие и заплашва да изскочи от гърдите ѝ. Каруцата пред нея беше много тясна и въпреки това железните колела висяха наполовина над пропастта; само едно малко отклонение и мъжът щеше да полети в пропастта с коня и товара си.

Когато стигнаха отсрещния край на скалния мост, Фиона въздъхна облекчено: първо, беше успяла да преодолее трудната пътека и второ, в замъка още не бяха вдигнали тревога.

Коларят я погледна през рамо и се ухили.

– Слава Богу, че минахме живи и здрави по тази проклета пътека! И ти ли си към селото?

Пътят, който водеше към селските колиби, беше широк и удобен, но местните хора непременно щяха да я видят, и да упътят войниците, тръгнали да я търсят. Надясно беше пътят през скалната стена, по който

бяха дошли в Ларенстън. Да язди сама по ръба на пропастта, и то нощем...

– Не! – отговори глухо тя и махна към скалите. Без съмнение, той искаше да завърже разговор и да има компания по дългия път. Тя вдигна ръка и посочи огрения от луната бряг.

– Ех, хубаво е да си млад! – въздъхна мъжът. – Желая ти късмет, момче. Луната е пълна и ще виждаш добре, но не забравяй, че пътят крие много опасности. – Той цъкна с език на коня и продължи пътя си в мрака.

Фиона не загуби нито минута. Сега не беше време да мисли за опасностите, които я дебнеха. Конят тръгна послушно в указаната от нея посока. През нощта пътеката изглеждаше още по-страшна, отколкото денем. Животното започна да клати нервно глава, да потропва с копита и след кратко колебание тя слезе от седлото, улови юздата ѝ го поведе напред.

– Проклет да е Майлс Аскот! – промърмори ядно тя. Защо я бе довел в това забравено от Бога място? След като беше решил да я задържи като своя пленница, поне да ѝ беше осигурил по-прилични условия за живот.

Вълчийт вой точно над главата ѝ я стресна до смърт. На върха на скалата бяха застанали три вълка и силуетите им се очертаваха ясно на лунната светлина. Конят се подплаши, но Фиона дръпна силно юздата, нави я на ръката си и продължи пътя си. Вълците я следваха. След малко станаха четири.

Фиона имаше чувството, че е вървяла няколко часа, а краят на пътеката все още не се виждаше. Изтощена, тя се облегна за миг на скалната стена и се опита да успокои лудо биещото си сърце.

Вълците, които очевидно помислиха, че жертвата им се е предала, заръмжаха в хор. Конят изцвили ужасено, дръпна се силно назад и юздата се изплъзна от ръката на Фиона. Тя се втурна да я улови, загуби опора и се свлече през ръба на скалата. Конят я прескочи и препусна в паника към края на пътеката.

Фиона остана неподвижна, опитвайки се да си възвърне самообладанието. Първо трябваше да реши как да се измъкне от това опасно положение. Единият ѝ крак висеше над пропастта, другият се крепеше между камъните на пътеката. Тя обгърна с две ръце скалата и се опита да се изтегли нагоре. Придвижи лявата си ръка и в същия момент скалата под нея поддаде. Изпъшка отчаяно и започна да опипва с десния си крак за някаква опора, но не я намери. Още едно парче от скалата се

отчупи под нея и тя разбра, че трябва веднага да предприеме нещо.

Фиона напрегна всичките си сили, за да се изтегли на пътеката. Сантиметър по сантиметър хълбоците ѝ се придвижиха вляво. Когато усети равната повърхност под лявото си коляно, тя примигна, за да прогони сълзите на облекчение. Бавно, съвсем бавно, тя изтегли на пътека измъченото си тяло и дълго лежа неподвижна в мрака.

Тъй като не смееше да стане, тя пропълзя на ръце и колене към опората на скалната стена и седна в една ниша, за да изтрие сълзите си и да успокои лудо биещото си сърце. От ръцете ѝ течеше кръв, изподраните ѝ колене пареха като огън.

Изведнъж Фиона се ослуша напрегнато. Някъде над нея се водеше битка. Тя се отдели от стената и видя едно огромно животно, което беше нападнало вълците.

– Господи, та това е ирландското куче на Алисия! – каза си невярващо тя и затвори очи, за да произнесе кратка молитва.

Трябваше да стане и да продължи пътя си. Скоро щяха да открият изчезването ѝ, затова трябваше да увеличи преднината си.

Когато се изправи, Фиона разбра, че е ранена много по-тежко, отколкото предполагаше. Левият ѝ крак беше изтръпнал, глезенът бързо се подуваше. Когато изтри сълзите от бузите си, тя видя по ръцете си кръв и се уплаши още повече. Дланите ѝ бяха издраскани и кървяха силно. Продължи пътя си пипнешком, защото вече нямаше доверие на очите си.

Много скоро луната залезе и когато Фиона най-после излезе от другата страна на скалата, цареше пълен мрак. Без да обръща внимание на треперещите си крака, тя се загърна в топлия плейд, стисна здраво зъби и продължи пътя си.

Изведнъж на пътеката пред нея изникнаха две светлинки, големи колкото копчета, и тя спря стреснато. Защо не се беше сетила да вземе някакво оръжие? Очите ѝ се впиха в животното, което стигаше почти до раменете ѝ. То се приближи до нея и я побутна внимателно с муцуната си. Едва тогава Фиона разбра, че се е срещнала с огромното куче на Алисия.

Раб сведе глава и я погледна изпитателно. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон. Облекчението ѝ беше твърде силно и я разтърси до дън душа.

– Ти уби вълците, нали? – попита тихо тя. – Добро момче. Ще бъдеш ли добър с мен? – Тя протегна предпазливо ръка и кучето я облиза с коравия си език. Фиона го помилва по главата, но то я бутна с муцуната

си, за да я върне към скалната стена.

– Не, момчето ми, не – пошепна укорно тя. Не биваше да спира, защото раните започнаха да я болят непоносимо. Освен това умираше за сън. – Няма да се върна при Алисия. Ще продължа в тази посока.

Като чу името на господарката си, кучето размаха опашка.

– Не! – настоя енергично Фиона.

Кучето я погледна замислено, после се обърна към гората и тръгна пред нея.

– Чудесен си – засмя се облекчено Фиона. – Дано успееш да ме изведеш от това ужасно място. Отведи ме при другия клан, който ще ме върне на брат ми срещу откуп.

Тя тръгна след кучето, но скоро се олюля и изохка от болка. То се върна при нея и мушна муцуната си под мишницата ѝ, за да ѝ покаже, че може да се облегне на него.

– Как се казваш, приятелю? – попита уморено тя. – Може би Оливър или Джордж? Не, ти сигурно имаш някакво завъртяно шотландско име, което не може да се произнесе.

Кучето тръгна по-бавно, за да се нагоди към влачещите се стъпки на спътницата си.

– Аз пък ще те кръстя Чарли. Харесва ми това име.

Изведнъж тя се олюля, политна напред и се строполи по лице в тревата. Кучето я подуши, побутна я неколкократно с нос, облиза окървавения ѝ лице и когато разбра, че не може да я свести, седна до нея и заспа.

Фиона се събуди, когато слънцето се беше издигнало високо на хоризонта. Първото нещо, което видя пред себе си, беше огромната, рошава глава на кучето. Очите на животното бяха устремени въпросително към лицето ѝ и в този вид то приличаше на човешко същество, загрижено за състоянието ѝ. Едав сега Фиона забеляза под лявото му око дълбока рана, покрита със съсирена кръв.

– Милият ми! Вълците са те закачили със зъбите си – промълви нежно тя, усмихна се на кучето и го помилва по главата. Когато се опита да стане, краката ѝ поддадоха и трябваше да се залови за гъстата козина. – Какво щастие, че си толкова силен, Чарли – прошепна тя и стъпи по-здраво на краката си.

Когато най-после успя да се изправи, тя се погледна и изстена задавено. Полата ѝ беше само наполовина привързана за кръста. Другата половина висеше свободно, а на лявото ѝ коляно зееше дълбока рана, от която продължаваше да тече кръв. Дясното коляно беше в още по-лошо

състояние и представляваше безформена кървава маса. Трябваше да положи огромни усилия, за да се наметне с плейда, защото не искаше да вижда какво беше станало с ръцете ѝ. Тя опипа предпазливо главата си и когато усети под пръстите си съсирена кръв, побърза да отдръпне ръката си.

– Можеш ли да ме заведеш при някой извор, Чарли? – попита тя. – Искам вода.

Кучето се втурна зарадвано по каменистата равнина, но скоро се върна при нея, защото тя напредваше като костенурка. Раната на коляното не спираше да кърви и по крака ѝ се стичаха червени вадички.

Кучето я отведе до едно бистро поточе и Фиона се изми, доколкото ѝ беше възможно в това състояние. Трябваше да се появи пред освободителите си по възможност в цивилизован вид.

Тя вървя часове наред по каменистото плато, по което растяха ниски, изкривени от вятъра дървета. По едно време чу удари на копита и побърза да се скрие зад една скала, като дръпна и кучето до себе си. Знаеше, че не може да задържи силното животно и че неизбежно ще дойде моментът, когато то ще я остави сама; но засега то не проявяваше такова желание.

Когато слънцето залезе, силите ѝ бяха изчерпани до такава степен, че вече нищо не я интересуваше. Не се стресна и когато кучето внезапно заляя и се втурна към човек или към нещо друго, което тя не можеше да види.

– Сигурно е Майлс. Или може би господарката ти – прошепна тя, отпусна се изтощено на земята и затвори очи.

Когато отново ги отвори, пред нея стоеше напълно непознат мъж, разкراчил крака и опрял ръце на хълбоците. Залязващото слънце позлатяваше посивелите му коси.

– Как си, Раб? – попита приятелски той и помилва огромното куче. – Какво си ми довел?

– Не ме докосвайте – прошепна безсилно Фиона, когато мъжът се приведе над нея.

– Ако се боите, че ще ви сторя нещо лошо, млада лейди, знайте, че страхът ви е напразен. Аз съм Макгрегър и вие се намирате на моя земя. Какво търси кучето на Алисия при вас? – Той изгледа подозрително английските ѝ дрехи.

Фиона беше уморена, отслабнала и гладна, но желанието за бягство не я беше напуснало. Начинът, по който говореше този мъж, ѝ подсказа, че е попаднала при приятел на Алисия, и по бузите ѝ потекоха сълзи.

Значи нямаше да се върне вкъщи. Приятелят на клана Макарън нямаше да я върне в Англия, където Роджър беше пленник на Гевин Аскот, а това можеше да означава война между двете могъщи семейства...

– Не плачи, малката ми – проговори съчувствено Макгрегър. – Сега ще те отведе на сигурно място. Хората ми ще се погрижат за раните ти, ще те нахраним и... триста дяволи!

Фиона, която не можеше да понесе мъжът да я докосне, измъкна камата от колана му и направи опит да го удари в слабините. Но беше толкова изтощена, че ръката ѝ падна безсилно.

Лаклан Макгрегър се отдръпна настрана, грабна камата от ръката ѝ и я хвърли надалече.

– Не ми създавай трудности, момиче – проговори предупредително той, когато тя се опита да се съпротивлява срещу прегръдката му. – Ти си в Шотландия и трябва да се съобразяваш с шотландското гостопримство, а не да се опитваш да ме убиеш.

Той качи Фиона на коня си, свирна на Раб да го следва и препусна в луд галоп.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Фиона седеше сама в една от стаите в замъка на Макгрегър. Дебелата дъбова врата беше зарезана. Помещението беше почти голо, имаше само огромно легло, скрин за дрехи и три стола. На една от стените беше изидана камина, пълна с цепеници, но огънят не беше запален и в каменната стая беше студено и неуютно.

Фиона седеше треперееща на един стол, загърнала раменете си с плейда на Алисия, притиснала колене към гърдите си. Бяха минали няколко часа, откакто Макгрегър я доведе в тази стая, хвърли я на леглото и излезе навън, без дори да я погледне. Не ѝ донесоха ядене, нито вода, за да се измие, а кучето на Алисия се обърна и избяга още щом видя крепостта на Макгрегър. Фиона беше толкова възбудена, че дори не се опитваше да заспи. Умът ѝ работеше трескаво.

Когато през тежката дъбова врата проникна познат глас, тя изпита безкрайно облекчение, но в следващия миг се укори за глупостта си. Майлс Аскот беше неин враг. С нищо не беше по-различен от другите.

Когато Майлс отвори вратата и влезе с енергични крачки в стаята, тя беше готова да го посрещне. Тежката медна чаша, обкована със сребро, която красеше камината, беше чудесно оръжие.

Майлс я улови с лявата си ръка и продължи пътя си към стола ѝ. Фиона сграбчи светкавично дългия щит, който висеше на стената точно над главата ѝ, и го хвърли срещу него, но Майлс го улови с дясната си ръка.

Тя се изсмя злобно, грабна изкривения шлем от перваза на камината и замахна с все сила, за да го удари по главата. Ръцете му бяха заети с първите два предмета. Ала преди да е успяла да успяла да хвърли шлема, Майлс беше при нея и я грабна в прегръдката си.

– Ако знаеш как се тревожеш за теб – прошепна прегракнало той, скри лице в косата ѝ. – Защо избяга? Няма ли най-после да поумнеееш? Шотландия не е като Англия. На всяка крачка дебнат опасности.

Той я държеше здраво, но не така, че да ѝ даде повод да се отбранява. Дори напротив, Фиона изпита внезапно желание да се притисне по-силно до гърдите му. Тя не се помръдна, защото не искаше прегръдката да свърши. Ала когато чу глупавата му забележка, побесня от яд.

– Нападнаха ме вълци, едва не полетях в пропастта, онзи мъж ме метна на рамото си като чувал жито – а вие сте седнали да ми

обяснявате, че на всяка крачка дебнат опасности!

Майлс помилва слепоочieto ѝ и тя не се възпротиви на ласката му. В очите му грееше необикновена светлина.

– О, Фиона, защо сама си създаваш проблеми?

– Не съм ви молила да ме предадете в ръцете на враговете ми или да ме откънете като пленница в тази дива страна. А що се отнася до онзи грубиян...

Майлс я прекъсна енергично:

– Макгрегър не може да ви прости, че сте се нахвърлили върху него със собствения му нож. Преди няколко месеца едва не умря, защото Алисия остави инициалите си върху кожата му.

– Какво? Но те са приятели!

Майлс отвори уста да отговори, но в този миг в стаята влязоха двама загорели от слънцето шотландци, понесли тежко дъбово ведро. Зад тях вървяха половин дузина жени, които носеха кофи с топла и студена вода. Последната едва крепеше тежката табла с чинии и чаши.

– Тъй като познавам страха ви от водата, си позволих да наредя да ви приготвят банята – обясни с усмивка Майлс.

Фиона се нацупи, обърна му гръб и се загледа в незапалената камина.

Когато жените и мъжете излязоха от стаята, Майлс сложи ръка на рамото ѝ и заговори настойчиво:

– Трябва да се окъпете, докато водата е топла, Фиона.

Тя се обърна като ужилена.

– Защо смятате, че за вас ще направя нещо, което не съм правила за другите мъже? Аз избягах от вас, а сега вие стоите пред мен и ме гледате, сякаш очаквате да се хвърля на шията ви, защото сте ме последвали дотук. Каква разлика има дали съм пленница на Макгрегър или на Аскот? Ако трябва да бъда честна, ще ви кажа, че предпочитам затвора на Макгрегър.

Майлс вирна брадичка и очите му потъмняха.

– Мисля, че е време да изясним някои неща, Фиона. Проявих невероятно търпение и внимание към вас. Не казах нито дума, когато счупихте пръстите на бедния сър Гай. Споделих сина си с вас, допуснах да вдигнете под тревога целия клан Макарън, а сега едва не наранихте тежко напълно невинния Макгрегър. Мирът между двата клана е съвсем нов и още е много крехък. Можехте с един необмислен удар да разрушите онова, което Стивън изгради с безкрайни усилия и търпение. Я се погледнете, Фиона! Защо не поискате огледало? Цялата сте в кръв,

изтощена сте до смърт и приличате на сянка. Мисля, че е крайно време да сложа спирачки на своенравието ви.

– Да сложите... – изсъска вбесено тя. – Да не би да смятате, че искам да остана ваша пленница? Разбирате ли ме? Няма ли най-после да проумеете какво искам? Искам да се върна у дома при Роджър и ще направя всичко, за да го постигна!

– У дома! – процеди през зъби Майлс. – Имате ли изобщо представа какво означава думата дом? Къде сте се научили да чупите пръстите на мъжете? Къде сте се научили да си служите така сръчно с най-различни видове оръжия? Кой ви е втълпил, че всички мъже са зли и трябва да се пазите от тях? Защо се чувствате омърсена от всяко мъжко докосване?

Фиона го погледна мрачно.

– Едмънд е мъртъв – отговори след малко тя.

– Докога ще живеете в облаците, Фиона? – прошепна Майлс и очите му омекнаха. – Защо виждате само онова, което искате да видите? – Той въздъхна и ѝ подаде ръка. – Елате да се изкъпете, защото водата ще изстине.

– Няма да се окъпя – отговори спокойно тя.

Вече би трябвало да е свикнала с невероятно бързите реакции на Майлс, но той и този път я свари неподготвена.

– Сега вече край, Фиона – проговори ледено той, хвана влажния плейд и го дръпна от раменете ѝ. – Постарах се да бъде търпелив и любезен, но от днес нататък ще почна да ви обучавам в послушание – и в доверие. Нищо лошо няма да ви сторя. Никога не съм бил зъл с жените. Но не мога да допусна да се самоунищожите.

С тези думи той сграбчи деколтето на роклята ѝ, разкъса го и разголи гърдите ѝ. Фиона пое шумно въздух, закри се, доколкото можеше, и отскочи настрана.

Майлс я улови без усилия и с още две движения я съблече напълно. Без да погледне тялото ѝ, той я вдигна на ръце и я отнесе до коритото, пълно с топла вода.

Положи я внимателно, взе една кърпа, насапуниса я и започна да мие лицето ѝ.

– Ако се браните, ще напълните очите си със сапун – промълви равнодушно той и тя се постара да остане неподвижна.

Стиснала здраво устни, Фиона му позволи да измие горната част на тялото ѝ. Радваше се, че сапунената пяна скрива червенината на лицето ѝ, когато ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ.

– Как се наранихте? – попита делово той, докато сапунисваше левия ѝ крак и се стареше да не докосва коляното, където беше зейнала доста дълбока рана.

Фиона се наслаждаваше на банята и реши, че няма причина да не го удостои с отговор. Облегна се назад и му разказа какво беше преживяла на пътеката в крайбрежната скала. Когато беше стигнала до средата на разказа си, усети между пръстите си чаша и жадно изпи студеното вино. Алкохолът я удари право в главата и настроението ѝ се повиши.

– Раб остана при мен – завърши тя и изпразни чашата до дъно. – Кучето разбра, че не искам да се върна при Алисия, и ме отведе при приятелите ѝ. – Виното беше чудесно и тя изпита благодарност към Раб, който я бе довел при Макгрегър. – Знаете ли, Майлс – продължи меко тя и изобщо не забеляза, че той много се зарадва да чуе името си, – не мога да разбера защо не биете жените. Мисля, че не познавам нито един мъж, който не прибегва до насилие, за да удовлетвори страстта си.

Майлс миеше внимателно петите ѝ.

– Може би аз използвам друг вид насилие.

Той не пожела да каже нищо повече и за известно време в стаята се възцари мълчание, Фиона не забелязваше, че пие чаша след чаша и е изпразнила почти цялата гарафа.

– Защо днес не възразихте на брат си, когато ви укоряваше? Или беше вчера сутринта?

Майлс прекъсна за миг работата си и това беше единственият знак, че е разбрал въпроса ѝ. Фиона никога не беше пожелавала да узнае нещо за личните му работи, а сега проявяваше интерес към семейните му отношения.

– И тримата ми братя са невероятно упорити. Гевин вярва единствено в собственото си мнение, а Рейн си въобразява, че е мъченик на всички изгубени каузи.

– Остана Стивън – напомни му тя, отпи голяма глътка вино и го погледна през полуспуснатите си мигли. Никога не беше вярвала, че ще се наслаждава на мъжките ръце върху тялото си.

– Стивън заслепява хората около себе си с постоянна готовност за споразумение, което почива върху взаимни компромиси. Ако обаче го погледнем по-отблизо, ще разберем, че винаги успява да прокара собственото си становище. Освен това се подиграва на нещата, които са много важни за другите хора.

Фиона помисли малко върху отговора му.

– А вие сте изтърсакът. Без съмнение, те гледат на вас като на

незряло хлапе, което трябва да поучават и надзирават.

– И с вас ли се отнасяха така? – попита шепнешком Майлс.

Виното и топлата баня развързаха езика ѝ.

– Роджър смята, че жените нямат разум. Твърди, че, тъй като съм жена, половината от мозъка ми липсва. Другата половина е налище, но той не я забелязва, защото помни как ме е държал на коленете си като бебе. Когато му разказах за мръсните шегии на Едмънд, той не знаеше дали да ми повярва или не. Имам чувството, че просто не желаше да чуе какви ги върши собственият му брат.

– Проклятие! – извика след малко тя и направи опит да стане. После рязко захвърли чашата и тя се разби в каменната стена. – Аз съм само наполовина жена. Знаете ли какво ми беше, когато гледах Алисия и брат ви! Дватама се смеят, разменят си нежности, когато никой не ги вижда, флиртуват като току-що влюбени. А аз... Всеки път, когато ме докосне мъж, ми идва да...

Тя млъкна и очите ѝ се разшириха от внезапното прозрение. Главата ѝ беше напълно замаяна.

– Искам да ме любите, Майлс Аскот – прошепна дрезгаво тя. – Искам да отнемете страха ми.

– Точно това смятах да направя – отговори прегракнало той и я привлече в прегръдката си.

Фиона не беше излязла от ведрото и когато устата на Майлс завладя устните ѝ, тя отговори на целувката му – целуна го с цялата страст, с целия гняв, който изпитваше, задето беше лишена от нормално отношение към любовта. Докато другите жени се учеха да флиртуват, братът на Фиона си играеше грубо с нея, обещаваеше невинната си малка сестричка на всеки от пианите си приятели, и тя започна да се отбранява с оръжие от грубите им нападки. Успя да опази скъпоценната си невинност – но за какво? За манастира? За живота, който ставаше все по-мъчителен и който един ден щеше да я превърне в камък – в необичана, безполезна стара жена.

Майлс не бързаше. Дори се опитваше да овладее буйните ѝ чувства, защото съзнаваше, че тя може да си причини болка, като притиска устните си към зъбите му. Ръцете му милваха успокоително мокрия ѝ гръб, връхчетата на пръстите му галеха чувствителните места по гръбнака.

Устните му се придвижиха към тъгълчето на устата ѝ, езикът му докосна нейния, после се плъзна по бузите ѝ, за да опита вкуса на кожата. Ръцете му не преставаха да милват гърба.

Фиона отметна глава назад и настрана и позволи на Майлс да

захапне нежно шията и рамото ѝ. Може би това беше истинската причина, поради която досега не бе позволила на никой мъж да я докосне. Може би винаги беше знаела, че ще се отдаде по този безсрамен, греховен начин на мъжа, който бе съумял да я победи без насилие.

– Майлс – шепнеха устните ѝ, – Майлс!

– Тук съм, любов моя – прошепна в отговор той и загриза ушенцето ѝ.

С бързо движение той я вдигна от ведрото и я отнесе на леглото. Тялото ѝ беше мокро, косата висеше на студени кичури по раменете ѝ; но Майлс я уви с голяма кърпа и започна да я разтрива, за да я стопли и изсуши. Енергичните му движения изпратиха потоци топлина по тялото ѝ. Навсякъде, където я докосваше, пламваше огън и Фиона искаше още и още. Имаше да навакса много години лишения.

Изведнъж Майлс полегна до нея, гол, великолепната му кожа беше топла, тъмна и изкушаваща.

– Аз ти принадлежа, Фиона, както ти ми принадлежиш – пошепна той и сложи ръка на гърдите ѝ.

– Колко много косми – засмя се весело тя. – Толкова много косми. – После зарови пръсти в къдравите косъмчета на гърдите му и ги дръпна доста силно. Майлс се приближи до нея и обгърна с ръка златното ѝ тяло.

– Как се чувстваш? – попита през смях тя.

– Скоро ще разбереш. – Майлс се усмихна и обясни: – Когато се съединим, в очите ти вече няма да има страх.

– Да се съединим... – прошепна невярващо тя, докато Майлс целуваше тила ѝ. Устните му останаха дълго на шията ѝ, после се плъзнаха надолу по ръката и езикът му закръжи във вдлъбнатинката на лакътя. Фиона едва не извика. Никога не беше усещала тези странни тръпки, които излизаха сякаш от връхчетата на пръстите ѝ, минаваха през гърдите и отиваха към другата ръка.

Тя лежеше тихо, с разперени ръце и затворени очи. Когато Майлс я докосна по корема, краката ѝ се разтвориха от само себе си. Тези силни ръце, които умееха светкавично да размахат меча, да пазят децата от рани, да укротяват и най-буйните коне, се оказаха невероятно нежни и внимателни и бавно, много бавно разгаряха в тялото ѝ буен огън.

Когато ръката му се отмести от шията ѝ, тя се обърна настрана и целуна дланта му, после улови ръката му с две ръце и започна да я милва и целува. Вкуси я със зъби, наслади се на твърдостта на кожата му, езикът ѝ опита косъмчетата от опаката страна.

Беше възнаградена с първичен стон, който накара сърцето ѝ да забие като лудо.

– О, Фиона! – простена мъжът. – Само ако знаеш колко дълго те чаках...

Фиона усети, че не иска да чака повече. Без да съзнава какво прави, тя се опита да се претърколи върху тялото на Майлс, но той не ѝ позволи. Вместо това впи устни в гърдата ѝ и новото усещане беше толкова силно, че тя се изви като дъга и едва не падна от леглото.

Майлс се засмя тихо на реакцията ѝ и тя усети как смехът му се разнесе по цялото ѝ тяло. Любов и смях, каза си доволно тя. Това беше внесъл в живота ѝ Майлс.

Устните му, които се движеха по гърдите ѝ, скоро заличиха всички останали усещания. Той възседна хълбоците ѝ и я вдигна към себе си. Ръцете му стискаха тънката ѝ талия, Фиона отговаряше несъзнателно на милувките му и когато ръцете му ѝ показаха как да движи хълбоците си, веднага се нагоди към ритъма му. Дишането ѝ се ускори, ръцете ѝ стиснаха до болка раменете на Майлс, пръстите ѝ се впиха в коравите мускули. Тя усещаше цялото му тяло, топло и кораво, което я обгръщаше сякаш от всички страни и я движеше в непознат чувствен ритъм.

– Майлс – прошепна тя и ръцете ѝ се плъзнаха в косата му. Движението, с което привлече лицето му към своето, беше почти грубо, но той не се разсърди. Устните ѝ намериха неговите и целувката, която последва, изрази цялата ѝ страст. Кожата ѝ беше покрита с пот, с гореща, солена пот.

Фиона вдигна високо коленете си, обхвана с крака хълбоците на Майлс и се наслади на бавното му проникване в утробата ѝ.

Тя не усети болка, тъй като беше повече от готова за него, но се разтрепери като лист от силната си реакция. Майлс остана неподвижен, макар че едва удържаше треперенето си, и изчака Фиона да се задвижи първа в ритъма, на който я беше научил с ръцете си.

Първият им любовен акт протече бавно. Само след секунди Фиона потъна цялата в морето на страстта, за чието съществуване дори не беше подозирала. Майлс ускори ритъма, тя се надигна срещу него, обви го с краката си и се отдаде изцяло на удоволствието от движенията му. Внезапно тялото ѝ експлодира със заслепяваща светкавица и краката ѝ затрепериха като в треска.

– Спокойно – прошепна Майлс, опря се на лакът и започна да милва слепоочието ѝ. – Спокойно, ангеле мой. Тук си на сигурно място. – След малко той се отдели от нея и я прегърна нежно. – Ти си ангелът,

който ми е отреден – продължи нежно той. – Моят ангел на дъжда и на светкавицата.

Фиона не разбра добре смисъла на думите му, но осъзна, че за първи път в живота си може да се чувства спокойна и защитена. Заспа почти веднага, тялото ѝ толкова плътно притиснато до Майлс, че едва можеше да диша.

Когато се събуди, Фиона се протегна доволно, усети всяко мускулче по тялото си и потръпна от болка, когато се докосна до израненото си коляно. Отвори очи, видя дълга маса, на която бяха наредени димящи купи и чинии, подуши миризмата на ядене и си каза, че никога не е била толкова гладна. Грабна от пода плейда на Алисия, наметна се небрежно и се запъти към масата.

Тъкмо беше захапала парче пушена съомга, когато вратата се отвори и влезе Майлс. Фиона замръзна на мястото си и несъзнателно закри с ръка устата си. Едва сега си спомни какво бе станало миналата нощ. В тъмните очи на Майлс светеше недвусмислено задоволство и гневът ѝ пламна с дива сила. Преди да е успяла да изясни чувствата си, Майлс се втурна към нея и захвърли надалече шотландската наметало, в което се беше увила.

Какво право има да се отнася така с мен! – помисли си Фиона и едва не се задави със съомгата, когато отвори уста да протестира. Разбира се, че имаше право. След като миналата нощ тя беше отговорила безсрамно на страстта му, той имаше пълното право да я смята за своя собственост и да си мисли най-лошото за нея. От своя страна обаче, тя имаше пълното право да изтрие от лицето му самодоволната усмивка.

Фиона изобщо не помисли какво прави; съвсем близо до нея имаше чинии с топли, меки тортички, прясно опечени, със златиста коричка, украсени с плодове. Докато очите ѝ му се усмихваха, тя грабна една тортичка и я хвърли право в лицето му.

Майлс не очакваше това нападение и сладкишът улучи бузата му, изпръска цялото му лице и по шията и гърдите му потече топъл, лепкав черешов сок.

Фиона се усмихна доволно. Глупавият израз на Майлс я обезщети напълно за случилото се през нощта. Той беше напълно сачисан. Потискайки с мъка кискането си, тя продължи да хвърля по главата му плодови тортички, които падаха и се размазваха навсякъде по тялото му и дори по стола, който беше зад него.

Майлс я погледна втрещено и Фиона спря за миг, защото не можа да разгадае изражението в очите му. След секунди той се освободи от

дрехите си и закрачи тържествено към нея. Наметалото, което беше увила около тялото си, се търкаляше по пода и очите ѝ се разшириха от ужас, защото нямаше с какво да се закрие. Тъй като тортичките бяха свършили, тя започна да мята по него пастети. Не беше много сигурна, но почти повярва, че в сивите му очи свети желание за убийство.

Майлс не се стресна от новата бомбардировка. Само се навеждаше, когато пастетите заплашваха да улучат лицето му. Цялото му тяло беше покрито със смес от праскови, череша, ябълки, сливи и фурми, кремът се стичаше към краката му. Какъв ли ще е на вкус, помисли си безсрамно Фиона.

Когато стигна до масата, пронизващите му очи задържаха погледа ѝ и тя замръзна на мястото си. Майлс прескочи масата, застана пред нея и Фиона спря да диша. Ала докато го наблюдаваше, една голяма, сочна череша се плъзна по челото му и остана за момент на върха на носа, преди да падне на пода. Фиона не можа да се удържи и се закиска.

Бавно и много нежно Майлс я взе в прегръдката си.

– Господи, Фиона – прошепна дрезгаво той, – ти си невероятна!

Когато устните му наближиха нейните, Фиона затвори очи и си припомни какво беше изпитала през нощта. Майлс я превеи назад и Фиона се поддаде на силата му. Той имаше власт над нея. Трябваше само да я докосне и тя започваше да трепери.

Тя отвори устни и зачака целувката му, но напразно. Вместо това Майлс започна да размазва по лицето ѝ сладка, лепкава маса – крема от една прасковена тортичка. Докато плодовете се стичаха към ушите ѝ, тя отвори стреснато очи. Пое дълбоко дъх и видя над себе си дяволската му усмивка.

Преди да е успяла да протестира, Майлс я вдигна на ръце и я сложи върху масата – точно в средата на втория поднос с плодови тортички, фруктите се полепиха по краката ѝ. Ръцете ѝ бяха целите в крем, от брадичката ѝ капеха праскови, косата ѝ залепна за тялото.

Изпълнена с отвращение, Фиона вдигна ръце и започна да ги трие една в друга. Ала когато забеляза, че не постига почти нищо, реши да промени тактиката си и изяде два парчета ябълка, залепнали за китката ѝ.

– Мисля, че са прекалено сладки – проговори съвсем сериозно тя и погледна укорно Майлс. – Напомни ми да се оплача на готвача.

Майлс, който стоеше гол пред нея, ѝ показа ясно, че мислите му не са при сладкишите. Очите на Фиона се разшириха с добре изиграно възмущение. Беше ѝ трудно, ако не невъзможно, да запази достойнството

си сред това лепкаво море от плодови тортички. Тя се предаде и разтвори ръце, за да приеме любимия си.

Когато започна да го целува по тила и едва не се задави с една черешова костилка, двамата избухнаха в луд смях. Майлс започна шумно да яде прасковите по челото ѝ, а тя захапа жадно сливата, която беше залепнала за рамото му. Майлс я сграбчи, претърколи се по гръб, без да обръща внимание на оглушителното тракане на чиниите и чашите, и я сложи върху набъбналата си мъжественост. Смехът престана, когато двамата се отдадоха изцяло на любовния акт. Любиха се страстно и буйно, като на два пъти променяха положението си.

Фиона дълго лежа върху него неподвижна, изтощена и слаба, готова по-скоро да умре, отколкото да събере сили, за да се вдигне от тялото му. След малко Майлс я вдигна с недоволно ръмжене, махна от кръста си малката глинена купа, пълна със сос, която се беше впила дълбоко в плътта му, и ядосано я хвърли на пода.

Фиона стана и с отсъстващ вид започна да бърше бедрата си.

– Иглеждате невероятно, Майлс Аскот – проговори тържествено тя и измъкна едно рохко яйце от косата му. Жълтъкът се стичаше по челото му.

– С тези одежди не вярвам да ви допуснат в двореца, мадам – отговори със същия тон той.

– Какво ли ще каже любезният ни домакин? – попита предпазливо Фиона, отдели се от него и седна на масата с кръстосани крака, за да огледа помещението. Стените, подът и мебелите бяха покрити с размазани тортички, а на масата цареше ужасен хаос – съдовете бяха преобърнати, съдържанието им се изливаше на пода, само две големи купи в края на масата бяха оцелели, Фиона пропъльза към тях и изписка високо, когато Майлс я ощипа по дупето. Върна се след малко и посочи доволно пилешкото месо в чинията, сварено в бадемов сос. Беше донесла и голямо парче бял хляб.

Майлс, който продължаваше да лежи по гръб на масата, се подпря на лакът и я изгледа подигравателно.

– Още ли си гладна?

– Ако не хапна нещо, ще умра от глад – отговори сериозно тя, извади една лъжица под гърба му и я потопи в соса. Когато Майлс я погледна умолително, тя се приближи до него и започна да го храни. – Гледай само да не ти стане навик – предупреди го тя между две хапки.

Майлс се усмихна и нежно целуна пръстите ѝ. Фиона претърси отново масата и успя да събере достатъчно храна за двамата. Заповяда на

Майлс да я държи за глезените и увисна през ръба на масата, за да спаси едно печено пиле, заклешило се в плетен стол. Майлс упорито отказваше да се храни сам и тя беше „принудена“ да му слага хапките в устата.

– Не съм очаквала, че си такъв безделник – проговори пренебрежително тя и се протегна. Плодовете по тялото ѝ започваха да засъхват и навсякъде я сърбеше.

– Знаеш ли какво ти трябва сега – промърмори с усмивка Майлс. – Трябва ти...

– Не желая да чувам безсрамните ви препоръки, Аскот! – прекъсна го сърдито тя. – Снощи ме напихте и ме нападнахте в коритото, докато се къпех. А сега... ето какво ми сторихте! – Нямахше думи, с които да опише ароматния хаос наоколо. – Проклятие! – изсъска тя и се опита да отлепи поне част от кремове по тялото си. – Няма ли поне капчица здрав разум у теб?

– Нито една – увери я тържествено той, скочи от масата и отиде при дрехите си. – Знаеш ли, наблизо има езеро. Какво ще кажеш да поплуваме малко?

– Но аз не мога да плувам.

Майлс стисна китката ѝ и я издърпа от масата.

– Аз ще те науча – обеща той и тонът му беше толкова похотлив, че Фиона избухна в смях.

– Под водата ли? – попита тя и когато Майлс се замисли сериозно над въпроса, тя забрави да гледа в краката си и се подхлъзна в едва локва хайвер. Успя да се хване за ръба на масата, за да не падне, после навлече една карирана пола, върху нея жълта риза и хвърли на раменете си шотландското наметало. Дрехите също бяха изцапани с разноцветен крем.

– Дали и аз изглеждам като теб? – попита смутено тя, докато чистеше плодовете от косата си.

– Бих казал, че изглеждаш много по-зле от мен – засмя се той. – Но не се безпокой, никой няма да ни види. – С тази тайнствена забележка той отиде до завесата отсреща, дръпна я и разкри каменна стълба, вдълбана в дебелината стена. После хвана ръката на Фиона и я поведе по стръмните стъпала към тайния изход.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Само след два часа двамата бяха добре измити и Майлс подсушаваше Фиона с карираното наметало.

– Много полезна дреха, не намираш ли и ти? – попита с усмивка тя и загърна треперещото си тяло. Шотландското лято беше доста студено и не допускаше слънчеви бани.

– Много неща в Шотландия са не само практични, но и приятни – разбира се, когато се отнасяш към тях сериозно.

Фиона престана да трие косата си.

– Какво значение има за теб дали харесвам шотландците или не? Разбирам, че искаше да ме вкараш в леглото си, но не мога да проумея откъде идва този траен... интерес към душевното ми състояние.

– Нищо не си разбрала, Фиона. Ако те исках в леглото си, щях да те имам още на следващия ден, след като те доведоха при мен.

– И щеше да загубиш най-важната част от тялото си с един удар на брадвата! – изсъска гневно тя.

Майлс я погледна слисано, после избухна в смях.

– Стига с тази брадва! О, Фиона, ако знаеш как изглеждаше, когато те изтърколиха от килима! Беше...

– Непременно ли трябва да се смееш така високо? – попита сърдито тя. – За мен не беше шега. И досега не съм се отказала от мисълта да избягам.

Майлс я погледна пронизващо, отрезвял от думите ѝ. След малко я привлече към себе си.

– Не искам никога вече да преживея нощ като вчерашната, Фиона. Раб беше изчезнал от замъка, а на скалата намерихме мъртви вълци. Коят, който си откраднала, се върна, куцукайки, в замъка. Повечето хора бяха сигурни, че си паднала в пропастта.

Фиона опря ръце на гърдите му, за да го отблъсне от себе си. Погледна в лицето му и смръщи чело. Досега беше вярвала, че ще мрази мъжа, който ѝ отнеме девствеността, но чувството, което изпитваше към Майлс Аскот, нямаше нищо общо с омразата. Между тях съществуваше другарство, разбиране. Сякаш се познаваха много отдавна и щяха да останат завинаги заедно.

– Винаги ли е така? – промълви недоверчиво тя и вдигна поглед към върховете на дърветата.

Минаха няколко секунди, преди Майлс да отговори.

– Не. – Гласът му беше като полъх на вятъра в листата.

Фиона знаеше, че той е разбрал въпроса ѝ. Може би я лъжеше и утре отново щеше да стане неин враг; но в момента не беше.

– Докато беше жив брат ми, животът ми беше съвсем различен. Нямахме място за дни като този – заговори бавно тя. Беше решила да му се изповяда. Макар че се беше съпротивлявала упорито срещу сближаването с Майлс Аскот, дълбоко в себе си беше уверена, че никога не е била заплашена от истинска опасност – а докато беше живяла в дома на Едмънд Чатауърт, постоянно я застрашаваха съвсем реални беди. През последните седмици беше прекарала сред истински рицари; бе видяла любовта между Стивън и Алисия, между Майлс и сина му – любов, която не искаше награди. Това беше свършено ново преживяване за нея.

Вместо да разказва за ужасите, които беше видяла в дома на Едмънд, тя се опита да му опише връзките си с двамата си братя. Роджър беше съвсем млад, когато родителите им загинаха, и попадна под неограничената власт на Едмънд. Правеше всичко, което беше по силите му, за да закриля братчето и сестричката си, да ги пази от коварството на Едмънд. Всеки път, когато бдителността му отслабнеше, Едмънд пращаше да вземат Фиона от манастирското училище и я използваше като играчка в зловните си интриги. Измъчван от чувство за вина и разкаяние, Роджър подновяваше клетвата си да се грижи бащински за Фиона и Брайън, но коварството на Едмънд винаги успяваше да вземе връх и той не беше в състояние да осъществи добрите си намерения.

– Той няма никого, освен нас – обясни Фиона. – Роджър е на двадесет и седем години, но никога не е бил влюбен. Не си спомням поне веднъж да е лежал под лятното слънце и да е гледал в облаците. Станал е старец още на дванадесет години.

– А какво ще кажеш за себе си? – попита с мека усмивка Майлс. – Не си ли помисляла, че би било хубаво да се смееш по-често?

– Разбира се. – Фиона се сгуши в него и продължи: – Мисля, че не съм се смяла никогата, преди един буен момък да ме изтъркаля надолу по склона.

– Кит е прекрасно дете – отговори с гордост Майлс.

– Кит, аха! Там имаше и един голям човек, който дори по време на най-буйната веселба пазеше от повреди скъпоценния си меч.

– И това ли си забелязала? – учуди се той и приглади назад косата ѝ.

Двамата млчаха дълго. В очите на Фиона имаше объркване.

– Ти не си прелъстител – заговори най-после тя. – Вече съм те виждала с много мъже и жени. Не знам какво друго си постигнал в живота си, но знам, че си винаги добър към жените. Защо тогава не ме освободиш? Само защото имам... много проблеми?

Майлс прие въпроса ѝ съвсем сериозно и мина доста време, преди да отговори.

– През целия си живот съм търсил близостта на жените. Струваше ми се, че няма нищо по-прекрасно от това да държа в обятията си красива и пламенна жена. Братята ми бяха убедени, че не съм достатъчно мъжествен, щом общувам с жени; какво да се прави, очевидно това ми е в природата. Но когато те видях, Фиона, открих в теб нещо, което не бях забелязал у никоя друга жена – омразата и гнева на мъжа. Снаха ми Джудит е в състояние да вдигне на бойна нога цяла Англия, но е много зависима от силата и любовта на брат ми Гевин. Алисия обича клана си и го води с желязна ръка, но не е сигурна в себе си и се нуждае от непоколебимото самочувствие на Стивън, за да си вдъхне кураж. – Той помълча малко и продължи замислено: – Ти, Фиона, си друга. Би могла да живееш съвсем сама и никога няма да знаеш, че в живота съществуват и други неща.

– Защо тогава... – започна нерешително тя. – Защо тогава продължаваш да ме държиш в плен? Сигурно предпочиташ меки, покорни жени, които изпълняват желанията ти.

Майлс се усмихна, защото в гласа ѝ имаше искрена обίδα.

– Заради страстта ти, Фиона. Убеден съм, че ти си най-страстното човешко същество на тази земя. Ти мразиш страстно и аз съм сигурен, че и ще обичаш страстно.

Фиона се опита да се отдръпне, но той я притисна към земята и приближи лице до нейното.

– Ти ще обичаш само веднъж в живота си, Фиона. Трябва ти време, докато дариш любовта си. Ала щом веднъж се влюбиш, няма да има сила на небето или на земята, която да разруши тази любов.

Фиона лежеше съвсем тихо под него, загледана в дълбоките сиви очи, които я изгаряха.

– Искам аз да бъда този мъж – продължи задавено Майлс. – Не искам само тялото ти, Фиона Чатауърт. Искам любовта ти, духа ти, душата ти.

Той се приведе да я целуне, но тя отмести глава.

– Ти си убеден, че не искаш много, нали, Аскот? Дадох ти повече, отколкото на когото и да било друг мъж – но ти твърдиш, че мога да те

даря с много повече. Моята душа принадлежи на Бога, разумът си е мой, а любовта е отредена за семейството ми.

Майлс се претърколи настрана и започна да се облича.

– Ти ме попита защо продължавам да те държа в плен и аз ти отговорих честно. Сега ще се върнем при Макгрегър и ще се запознаеш с приближените му. Лаклан е побеснял от гняв, че си се опитала да го понижиш със собствената му кама, и ти ще се извиниш за поведението си.

Фиона поклати глава.

– Той е приятел на клана Макарян, а те са роднини на враговете ми. – Тя се усмихна сладко. – Освен това имах пълното право да се защита.

– Правилно – съгласи се Майлс и ѝ подаде дрехите. – Но ако не се извиниш на Макгрегър, ще застрашиш мира между клановете.

Фиона кимна мрачно и започна да се облича.

– Дали ще мога? – попита плахо тя. – Как ще вляза в зала, пълна с непознати мъже, без да нося оръжие?

– Стига, Фиона – упрекна я търпеливо Майлс. – Не разбираш ли, че не е редно да размахваш оръжие при всяка среща с мъж? Освен това шотландците си имат жени и мога да те уверя, че са много красиви. Сигурен съм, че няма да се трогнат чак толкова от красотата ти, та да загубят ума си и да се опитат да те изнасилват насред залата.

– Не исках да кажа това! – изфуча разярено тя и му обърна гръб. – Защо не престанеш да ми се надсмиваш?

Майлс сложи ръка на рамото ѝ.

– Не ти се надсмивам. Искам само да проумееш кое е нормално и кое не. Освен това аз ще бъда с теб.

– А кой ще ме защитава от самия теб?

Очите му запламтяха, ръката му се плъзна към гърдите ѝ.

– Много скоро ще се радваш, че няма кой да те пази от Майлс Аскот.

Фиона се отдръпна и продължи да се облича мълчаливо.

Онова, което Майлс възнамеряваше да ѝ стори, беше същинско мъчение. Като стискаше ръката ѝ до болка, той я принуди да се представи на стотината мъже от клана Макгрегър и да се ръкува с всекиго поотделно. Когато тази процедура свърши, Фиона се отпусна изтощено на едно кресло край стената и с трепереща ръка поднесе към устните си виното, което Майлс ѝ наля. Той я поздрави за успеха, сякаш имаше

насреща си дресирано кученце, изпълнило сложен номер, и тя го изглежда унищожително. Ала Майлс само целуна върховете на пръстите ѝ и избухна в смях.

– Скоро ще свикнеш – прошепна окуражително той.

И наистина, Фиона свикна да се движи в мъжко общество; но това трая седмици. Майлс трябваше да удвои усилията си. Отказваше ѝ да яздя в края на колоната и когато забеляза, че Фиона непрекъснато се обръща и измерва с бдителен поглед мъжете зад гърба си, я принуди да отвикне. Един ден отидоха на лов и се разделиха. Трима мъже от клана Макгрегър я намериха в гората и се държаха почтително и скромно, но когато я върнаха при Майлс, той видя ужаса в очите ѝ и се уплаши. Прегърна я, скри главата ѝ на гърдите си и започна да я люлее като бебе и да ѝ говори утешително. После я завлече навътре в гората и я люби да изнемога, за да заличи случката от съзнанието ѝ.

В клана на Макгрегър имаше един мъж, от който Майлс постоянно я предупреждаваше да се пази: Дейви Макарън, брата на Алисия. Майлс изпитваше дълбока антипатия към младежа и винаги го наричаше пренебрежително „онова момче“. Обясни ѝ, че Дейви се е опитал да убие собствената си сестра, и гласът му преливаше от презрение.

– Колкото и да са проклетни, братята ми са винаги готови да жертват живота си за мен – обясни той. – Разбира се, аз също съм готов да се жертвам заради тях. Не мога да понасям хората, които застават срещу собственото си семейство.

– Защо тогава очакваш това от мен? – попита раздразнено Алисия. – Защо изискваш да се откажа от братята си и да ти даря тялото и душата си?

В очите му блесна луд гняв. Той ѝ обърна гръб и я остави сама в стаята, която споделяха.

Фиона отиде до прозореца и се загледа в мъжете, които ходеха по двора. Все още не успяваше да свикне с мисълта, че може да се движи свободно между крепостните стени, без да се страхува от мъжете, без да ѝ се налага да защитава честта си. Не изпитваше потребност да подложи на изпитание това новопридобито умение, но ѝ беше приятно да мисли за него.

След малко под прозореца ѝ мина Макгрегър. Тя се усмихна, впечатлена от красивата фигура и гордата осанка на този мъж. Суетността му беше пострадала много от сблъсъка с Алисия, а по-късно и от опита на Фиона да го убие; и когато Майлс буквално я изблъска пред него, той не я удостои дори с поглед. Без да съзнава какво говори, Фиона помоли

за извинение за постъпката си и сладкият ѝ глас замая главата му. Скоро двамата завързаха оживен разговор. Само след няколко минути тя разбра, че може да прави с него, каквото си иска. Той обичаше красиви жени и беше достатъчно възрастен, за да разбере дали и те го харесват истински. Фиона се усмихна отново и прогони мисълта за Макгрегър от главата си.

Когато останаха сами, Майлс я погледна укорно.

– Ти си на път да се превърнеш от уплашено зайче в изкусна прелъстителка.

– Мислиш ли, че ме бива в тази роля? – попита подигравателно тя. – Лаклан Макгрегър е вдовец. Може би...

Не можа да довърши изречението, защото Майлс я грабна в обятията си и я зацелува толкова страстно, че устните ѝ се напукаха. Когато най-после се отдели от нея и тръгна да излезе, тя се загледа в широкия му гръб, вдигна ръка към устните си и се усмихна. Започваше да разбира, че притежава власт над Майлс Аскот; досега обаче не знаеше колко голяма е тази власт.

След малко в двора на замъка влязоха няколко мъже с кокардите на Макарън и настроението се промени видимо. Хората на Макгрегър се държаха естествено, но Фиона видя, че ръцете им са в постоянна близост до камите. Майлс излезе от каменната къща на Макгрегър и заговори с хората на Макарън.

Фиона проследи част от разговора, после с въздишка се обърна към стаята и започна да събира вещите им. Знаеше, че скоро ще тръгнат обратно към Ларенстън.

Майлс отвори вратата, погледна я изненадано, после се зае да ѝ помага.

– В Ларенстън е пристигнал брат ми Гевин.

– И Роджър ли е с него? – попита бързо Фиона и стисна до болка кадифената пелерина, която беше в ръцете ѝ.

– Не. Брат ти е избягал.

Тя се обърна като ужилена.

– Здрав ли е? Измъчвали ли са го?

Майлс я погледна изумено, после в очите му пламна гняв.

– Доколкото знам, крайниците му са по местата си. – Той улови ръцете ѝ. – Фиона!

Тя се дръпна назад и го изгледа унищожително.

– Най-добре повикай някоя от хубавиците на Макгрегър да ти помогне при събирането на багажа. – Скочи на крака и побягна към тайния

изход зад завесата.

Скри се в тъмнината и там, макар че се съпротивляваше с всички сили, от очите ѝ потекоха сълзи. Препъваше се в черната празнота, вървеше пипнешком покрай стената и накрая приседна на каменното стъпало, без да обръща внимание на плъховете, които протестираха срещу това нарушаване на покоя им с шумно цвърчене.

Фиона седеше и плачеше, сякаш животът ѝ щеше всеки момент да свърши. Знаеше, че няма повод за плач. Брат ѝ вече не беше пленник като нея, освен това беше жив и здрав. А сега Гевин Аскот беше дошъл в Ларенстън, за да принуди малкия си брат да я освободи. Утре по това време щеше да бъде на път към дома. Никога вече нямаше да се ръкува с чужди мъже. Никога вече нямаше да бъде пленница. Щеше да живее спокойно в родния си дом.

Чу шум по стълбите и в първия момент потрепери от страх. Ала инстинктът ѝ подсказва, че е Майлс. Ръцете ѝ несъзнателно се протегнаха към него.

Майлс я притисна с такава сила до гърдите си, че ребрата ѝ изпукаха, но тя дори не извика, а се вкопчи още по-силно в него. Двамата приличаха на деца, които са се скрили от родителите си.

За тях не съществуваха прах и мръсотия, злобно святкащи малки очи, които ги наблюдаваха. Двамата дърпаха дрехите си, целуваха се с нарастваща страст, не се отделяха един от друг нито за секунда. Бързината, с която се сляха, беше нещо ново за Фиона, тъй като досега Майлс проявяваше нежност и предпазливост. Ала когато тя заби нокти в гърба му, реакцията му я смая. Ръбът на стълбата се връзваше в гърба ѝ, когато Майлс вдигна хълбоците ѝ и я взе с неподозирана сила, но огромната страст, която владееше цялото ѝ същество, не допусна болката до съзнанието ѝ. Тя опря крака в горното стъпало и се изви насреща му с цялата сила на младото си, гъвкаво тяло.

Светкавицата, която я прониза, я остави слаба и трепереща. Двамата се притискаха един до друг, сякаш щяха да умрат от раздялата.

Майлс се овладя пръв.

– Трябва да тръгваме – прошепна унило той. – Сигурно вече ни чакат.

– Да, разбира се – отговори тя. – Големият брат те вика. Макар че в тайния коридор цареше черен мрак, тя усети върху себе си пронизващия му поглед.

– Не се страхувай от Гевин, Фиона.

– Денят, в който една Чатауърт ще изпита страх от един Аскот, още

не е...

Той впи устни в нейните, за да я накара да замълчи.

– Така те искам. Няма ли най-после да престанеш да ме прегръщаш? Време е да се връщаме в Ларенстън.

– Аз ли те прегръщам?! – Тя се опита да го удари, но той вече тичаше нагоре по стълбата, Фиона се затича след него и изохка сподавено. Цялото тяло я болеше. Тя закуцука към тайната врата, като се държеше за дупето. Подигравателният смях на Майлс я накара да се изправи.

– Ако жените не трябваше винаги да лежат под мъжете... – изсъска вбесено тя, но изведнъж млькна, защото на вратата на стаята им беше застанал Макгрегър.

– Не се смущавайте, лейди Фиона. Исках само да ви кажа, че се надявам да сте прекарвали добре в замъка ми. – Едрият мъж ѝ намигна толкова весело, че лицето ѝ пламна от срам. Тя му обърна гръб и се зае да събира багажа, като се стараше да не забелязва присъствието му. Макгрегър отиде безшумно до нея и когато ръцете му докоснаха раменете ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна уплашен вик. Майлс хвана бързо ръката ѝ и я стрелна с предупредителен поглед.

– Ние също прекарахме добре с вас, Фиона – продължи добродушно Макгрегър, свали иглата, с която беше закрепена наметката ѝ и я замени със сребърна брошка, на която грееше кокардата на Макгрегър.

– Много ви благодаря – прошепна смутено тя. После се надигна на пръсти и бързо го целуна по бузата. Сама се изненада от постъпката си, а двамата мъже я зяпнаха смаяни. Майлс стисна ръката ѝ и в очите му имаше такава радост, че по тялото ѝ се разли топла вълна.

– Ти си едно сладко момиче, Фиона. Надявам се, че скоро пак ще ни гостуваш.

– И аз се надявам – отговори с мека усмивка тя. Беше напълно искрена.

Тримата слязоха заедно в голямата зала и отидоха в двора, където ги чакаха конете. Фиона се сбогува сърдечно с мъжете от клана Макгрегър и ги увери, че много ще ѝ липсват. Ръкува се доброволно с всички, които бяха на двора, като не преставаше да се учудва на смелостта си. Майлс не се отделяше от нея и тя съзнаваше близостта му във всеки момент, но вече знаеше, че не се страхува от докосването до мъжете – е, може би малко се боеше, но в тази боязън нямаше нищо от предишния панически ужас.

Най-после възседнаха конете си и Фиона въздъхна. Хората на Алисия се наредиха зад тях и тя потрепери. Тези хора ѝ бяха чужди. Не, не

беше справедливо да напусне това място, където се беше научила да се доверява на ближните си.

Майлс се наведе към нея и стисна ръката ѝ.

– Помни, че съм винаги наблизо – прошепна той.

Тя кимна, пришпори коня си и препусна напред.

„Докога ще останеш с мен?“ – искаше ѝ се да го попита. Знаеше много неща за Гевин Аскот. Най-големият брат беше алчен, безсъвестен мъж, който беше отблъснал Лириан Валенс и я тласна към лудостта. Гевин беше главата на семейство Аскот. Макар да беше смел рицар, Майлс беше само на двадесет години и Гевин му беше настойник.

Дали Гевин щеше да я отнеме от Майлс, за да я използва като заложник в собствената си игра срещу семейство Чатауърт? Майлс вярваше, че Роджър е убил сестра му Мери. Дали Гевин щеше да задържи Фиона, за да получи обезщетение от брат ѝ?

– За какво мислиш, Фиона? – попита учудено Майлс.

Тя не си даде труд да му отговори. Влезе в Ларенстън с гордо вдигнатата глава.

Майлс ѝ помогна да слезе от коня.

– Без съмнение, големият ми брат ме чака в кабинета на Алисия и гори от желание да ме напердаши – прошепна в ухото ѝ той и ѝ намигна.

– Как можеш да се смееш в този момент?

– Единственият начин да се справя с брат си е да се смея – обясни сериозно той. – Ще дойда при теб по-късно.

– Не! – извика сърдито тя. – Аз ще дойда с теб и ще изляза срещу брат ти.

Майлс наклони глава и я изгледа.

– Готов съм да повярвам, че искаш да ме защитиш от брат ми.

– Ти си с мек характер и...

Майлс избухна в луд смях и конете се подплашиха. После звучно я целуна по бузата.

– Ти си неповторима, Фиона! Добре, ела с мен и ме закрилай. Но ти заявявам, че няма да позволя да му счупиш пръстите на краката.

Гевин, Стивън и сър Гай ги очакваха на втория етаж. Гевин беше на ръст колкото Майлс, но чертите на лицето му бяха остро изсечени и го правеха да прилича на ястреб. В очите му пламтеше див гняв.

– Това ли е Фиона Чатауърт? – процеди през стиснатите си зъби той. Без да чака отговор, нареди: – Отпратете я. Гай, погрижи се да я изведеш от стаята.

– Тя ще остане – отговори студено Майлс, без да погледне братята си. – Седни, Фиона.

Тя се подчини и се отпусна в едно кресло до камината. Гевин я погледна гневно, после се обърна към Майлс, който преспокойно си наливаше вино.

– Проклет да си, Майлс Аскот! – Гласът му трепереше. – Какво си позволяваш? За малко не предизвика война с Чатауърт! А сега ми доведе тази... тази...

– Лейди – проговори хладно Майлс и очите му потъмняха.

– Ако е била лейди, готов съм да се закълна, че вече не е, след като е прекарала няколко седмици с теб.

Очите на Майлс станаха съвсем черни. Ръката му се стрелна към меча, но сър Гай се втурна към него и сложи ръка на рамото му.

– Внимавай какво говориш, Гевин – намеси се предупредително Стивън. – Нямах право да обиждаш когото и да било. Кажки каквото имаш да кажеш.

Гевин застана пред Майлс и заговори отново:

– Знаеш ли какво струва малкото ти забавно приключение на семейството ни? Рейн не може да се покаже пред хората, а е принуден да се крие в гората като престъпник, аз прекарах цял месец в компанията на онова копеле Чатауърт – и всичко това, за да спася безползната ти кожа.

Фиона очакваше Майлс да отговори на брат си, че отлъчването на Рейн не го засяга, но Майлс мълчеше. Само все още потъмнелите му очи останаха впити в лицето на брат му.

Бузите на Гевин потръпваха нервно.

– Ще ми дадеш тази жена и аз ще я върна на брат й. Надявам се, че имаш достатъчно разум и няма да се противиш. Сигурен съм, че си й отнел невинността и това ще ни струва доста пари, но...

– Твоите пари или на Джудит? – прекъсна го спокойно Майлс и му обърна гръб.

В стаята надвисна грозно мълчание и дори Фиона спря да диша.

– Престанете най-после, вие двамата – намеси се накрая Стивън. – За Бога, Гевин, успокой се! Знаеш как се държи Майлс, когато обиждаш жената, която обожаваш в момента. А ти, Майлс, отиде твърде далеч. Гевин задържа Чатауърт само за да ти даде възможност да освободиш лейди Фиона. Вероятно разбираш колко... разочарован е бил, когато Чатауърт е избягал, а Фиона си е останала твоя пленница. Трябва само да я изпратиш обратно с Гевин и всичко ще бъде наред.

Фиона не смееше да каже нито дума. Погледът ѝ беше устремен в гърба на Майлс. След секунди тя усети, че Гевин я наблюдава, но не се извърна към него. Не го харесваше и никога нямаше да отстъпи пред властта му. Щеше да му даде да разбере. Извърна глава и го изгледа с цялата надменност, на която беше способна. Усети върху себе си погледа на Майлс и се стресна.

– Няма да я освободя – отговори тихо той.

– Така ли? – изрева Гевин. – Готов си да пожертваш семейството си, значи! Излагаш на опасност името и рода Аскот само защото някаква жена разтваря краката си за теб!

Гевин изобщо не беше подготвен за удара, който Майлс му нанесе право в лицето; ала се овладя само след секунди и се нахвърли разярено върху брат си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стивън и сър Гай трябваше да положат много усилия, докато успеят да разделят двамата братя. Гевин се успокои пръв. Той отблъсна ръцете на Стивън, отиде до прозореца и когато отново се обърна към присъстващите, изглеждаше напълно овладян.

– Изведете лейди Фиона от стаята – проговори спокойно той.

Сър Гай пусна Майлс и той кимна с глава на Фиона. Тя понечи да протестира, но разбра, че сега не е моментът. Вече беше сигурна, че Майлс няма да отстъпи пред брат си.

Когато мъжете останаха сами, Гевин се отпусна тежко в едно кресло.

– Брат срещу брат – проговори с болка той. – Чатауърт ще вие от радост, когато разбере какво сме направили. Налей ми малко вино, Стивън. – Той пое с благодарност подадената чаша и продължи: – Крал Хенри даде строга заповед враждата между семействата Аскот и Чатауърт да се прекрати веднъж завинаги. Заявих му, че семейството ни е напълно невинно. Рейн нападна Чатауърт едва когато онзи изнасили Мери и я принуди да се самоубие. Знам също, че ти нямаш вина за отвлечането на лейди Фиона.

Гевин отпи голяма глътка вино. Беше свикнал с монолозите, които трябваше да произнася пред най-младия си брат. Да измъкнеш една дума от Майлс беше почти същото като да му извадиш зъб.

– Фиона разказа ли ти за младата певица, която е била с нея в избата, когато Панел решил да я отвлече? Разпитай я за момичето, защото то вече е жена на Рейн.

Очите на Майлс се разшириха от изненада.

– Аха! Най-последна реакция – промърмори Гевин.

– Не разбирам какво общо има тук жената на Рейн – намеси се Стивън.

Гевин разклати чашата си и започна да обяснява:

– Не знам по каква причина, но Панел храни дива омраза към нея. Затова я хвърлил в избата и Фиона Чатауърт се опитала да я спаси. Така паднала в лапите на Панел и той решил да си направи шегичка, като я предаде в ръцете на похотливия ни малък брат. За Бога, Майлс, защо веднага не я върна на Роджър Чатауърт? Нали знаеше коя е!

– Както той ни върна сестрата – отговори спокойно Майлс. –

Откога си станал толкова кротък, Гевин?

– Откакто трябваше да видя как семейството ни бе разкъсано от омразата. Още ли не си проумял, че кралят също има право да каже думата си в тази история? Той отлъчи Рейн, освен това наложи тежки глоби на него и на Чатауърт. Какво ли ще стори с теб, когато узнае, че държиш в плен сестрата на Чатауърт?

– Разбери, Майлс – намеси се отново Стивън, – Гевин се тревожи за теб. Знам, че си много привързан към момичето, но работата е по-дълбока, отколкото си мислиш.

– Фиона заслужава по-добра съдба. Не мога да я върна в онази дяволска дупка при Чатауърт – отговори тихо Майлс.

Гевин простена задавено и затвори за момент очи.

– Май си живял твърде дълго с Рейн. Все едно какво мислиш за Роджър Чатауърт, все едно какво е сторил, той е действал с увереността, че постъпва правилно. Прекарах няколко седмици с него и...

– Известно е, че ти си склонен да вземаш страната на семейство Чатауърт – отговори сърдито Майлс. Очевидно намекуваше за дългата връзка на Гевин с Лилиан Чатауърт. – Няма да я освободя и никой в тази страна, дори кралят, не може да ме принуди да променя решението си. Тази жена ми принадлежи. А сега ви моля да ме извините. Ще отида да изразя почитанията си на Алисия.

Макар да беше уверена, че ще ѝ позволят да остане при Майлс, Фиона не можеше да си намери място от тревога. Проклинаше се, че иска да остане в Шотландия, където се беше научила да не изпитва страх от хората. О, Роджър, повтаряше си тя, скъпи мой, гневни Роджър. Той беше някъде в Англия и я търсеше, полудял от страх за малката си сестричка. А тя седеше тук и се надяваше е цялото си сърце, че брат ѝ няма да узнае къде е.

– Дай ми още малко време – прошепна беззвучно тя. – Дай ми още един месец срок и аз ще напусна Шотландия без болка. Ще имам спомени, които ще ми стигнат за цял живот.

Тя беше толкова вдълбочена в мислите си, че не чу как вратата се отвори. Едва когато чу леки стъпки, се обърна рязко, готова да се защитава.

– Хареса ли ти... хареса ли ти при Макгрегър? – попита плахо Кит, смаян от гнева в очите ѝ.

Фиона въздъхна облекчено и лицето ѝ омекна. Тя коленичи, разтвори обятия и притисна детето до гърдите си.

– Толкова ми липсваше, Кит – пошепна задавено тя. Когато очите ѝ

се проясниха, тя го отдалечи малко от себе си, за да може да го разгледа. – Живеех в голяма стая и зад завесата имаше тайна стълба. Един ден с татко ти се сбихме с пастети и тортички, после минахме по тайната стълба и се изкъпахме в едно студено езеро.

– Алисия ми подари пони – съобщи гордо Кит. – А вуйчо Стивън ме учи да яздя. Вкусни ли бяха пастетите, с които се бихте? – Той се приведе към нея и пошепна: – Татко ядоса ли се?

– Не – усмихна се Фиона. – Не се ядоса даже когато го улучих с една черешова пастичка право в лицето. Ела, седни при мен и ще ти разкажа как кучето на Алисия ме спаси от вълците.

Когато се върна в стаята си, Майлс завари Фиона и сина си заспали на леглото, сгъшени един в друг, с напълно доволни лица. Той стоя дълго, загледан в красивата картина, не смеейки да се помръдне. Когато чу конски тропот в двора на замъка и разбра, че Гевин си тръгва, се наведе и целуна Фиона по челото.

– Аз ще те даря с много деца, любов моя – промълви нежно той и помилва бузката на Кит. – Нека да видим дали някой ще ни попреди.

– Няма да направя това! – изкрещя невъздържано Фиона и погледна упорито в мрачното лице на Майлс. – Едва не умрях, за да сторя всичко, което исках от мен, но няма да остана сама в замъка, докато ти препускаш из околността и се забавляваш.

– Аз отивам на лов, Фиона – повтори търпеливо Майлс. – Няма да бъдеш сама в замъка. Целият клан Макарън...

– Макарън! – повтори вбесено тя. – Да понасям близостта на стотина мъже в продължение на цели три дни! Не, няма да остана тук. Ще дойда с теб на лов.

– Знаеш, че много бих искал да те взема със себе си, но по-добре е да останеш тук. Ще дойде време, когато няма да съм винаги с теб, и ти трябва да се научиш... – Той млъкна, защото Фиона му обърна гръб.

– Нямам нужда нито от теб, нито от другите мъже, Аскот – отсече надменно тя и изпъгна крехките си рамене.

Майлс докосна гърба ѝ, но тя се дръпна като опарена.

– Стига, Фиона! Преживяхме твърде много, за да се караме сега за една дреболия. Мисля, че трябва да останеш с Кит при мъжете и да се опиташ да преодолееш страха си. Не наведнъж, бавно и постепенно. Ако си твърдо уверена, че това е невъзможно, кажи ми и аз ще те взема със себе си на лова. Ще бъда на партера.

Фиона не се обърна да го погледне. Бяха минали почти два месеца, откакто Гевин беше поискал от малкия си брат да я върне на Роджър Чатауърт. През това време тя разбра какво значи думата „щастие“. Прекара чудесни дни с Майлс и Кит. Тримата играеха в прясно падналия сняг, смееха се и лудуваха. А Коледата беше най-прекрасният празник в живота ѝ – едно истинско семейство, събрано под елхата.

Алисия я научи на много неща, не с думи, а просто с примера си. Тя започна да извежда Фиона на езда и да я води на посещения при бедните селяни. Фиона не можеше да се отърси така бързо от паниката си и веднъж, когато един мъж се доближи плътно до гърба ѝ, тя извади ножа си. Алисия се хвърли между двамата и успя да я успокои. Между двете цареше мълчаливо примирие. Алисия се държеше като голяма, опитна сестра, старееше се да защитава Фиона и никога не гледаше на нея като на възможна съперница. Когато започна да я командва и да я праща насам-натам с разни поръчения, както правеше с целия си клан, Майлс и Стивън въздъхнаха облекчено. Фиона не се поддаваше на влиянието ѝ и на три пъти ѝ каза от кое точно място да се хвърли в морето, но Алисия всеки път избухваше във весел смях и всичко се уреждаше.

Раб също беше осиновил Фиона и често отказваше да изпълнява противоположните заповеди на двете жени, а вместо това се свиваше нацупено в някой ъгъл.

Когато Стивън нарече кучето страхливец, Алисия и Фиона се навърлиха с обединени сили срещу него.

Майлс и Фиона се сближаваха с всеки изминал ден. Понякога, докато наблюдаваше как Майлс се упражнява да си служи с шотландските оръжия и се наслаждаваше на голото му, блестящо от пот тяло, тя усещаше как коленете ѝ омекват и по тялото ѝ се разливат сладостни вълни. Майлс винаги усещаше присъствието ѝ в тези моменти и погледите, които ѝ хвърляше, я разтреперваха. Веднъж копието на Стивън мина на милиметри от главата му само защото вниманието му беше отклонено от жадния поглед на Фиона. Стивън побесня и се хвърли да го бие.

– Още малко, и щях да те улуча, негоднико! – изкрещя той.

Алисия и Фиона, Раб и сър Гай – всички взеха участие в караницата. Стивън, който беше станал тъмночервен от гняв, поиска от Майлс веднага да отдалечи Фиона от площадката за упражнения. Майлс изобщо не се обезпокои от гнева на брат си, но изяви готовност незабавно да изпълни желанието му. Следобедът беше наистина забележителен! Защото, въпреки видимото спокойствие, необичайното избухване на Стивън беше възбудило Майлс толкова силно, че след бурните му атаки и

продължителните нежности Фиона беше изтощена до смърт. По време на любовната игра той притисна Фиона към един стар стенен килим, тя се вкопчи в него и тежката, прашна тъкан се откачи от стената и ги захлупи под тежестта си. Двамата продължиха на пода, докато едва не се задушиха от праха. Вкопчени един в друг, те се измъкнаха изпод гоблена и продължиха да се любят на студения каменен под. Когато вечерта слязоха в голямата зала на Ларенстън, изтощени и с пламтящи лица, хората от клана Макарън ги посрещнаха с дружен смях. Стивън не беше забравил случилото се и настоя, че Фиона няма какво да търси на площадката за упражнения.

Вече сме заедно цели два месеца и една седмица, каза си с болка Фиона. А от отвеждането ѝ при Майлс Аскот бяха минали почти пет месеца.

Все по-често я обземаше чувството, че пленничеството ѝ е към своя край.

Гевин изпрати свой доверен човек при Майлс. Роджър Чатауърт и Панел отишли заедно при краля и му разказали, че Рейн Аскот е създал в гората истинска армия и се готви да я поведе срещу столицата. Кралят вече знаел и че Майлс Аскот държи Фиона като своя пленница. Гневът му бил страшен. Заявил на Гевин, че ако Майлс не освободи момичето, ще бъде отлъчен като предател и всичките му имоти ще бъдат конфискувани. За да спласи Рейн, кралят се готвел да изгори гората.

Гевин молеше малкия си брат да освободи пленницата. Майлс не ѝ каза нито дума за писмото на брат си, но често я гледаше с див копнеж и Фиона разбра, че дните ѝ в Шотландия са преброени. Майлс настояваше тя да прекарва повече време с хората от клана Макарън и очевидно се опитваше да я подготви за бъдещето – когато той нямаше да бъде до нея.

Фиона живееше в дълбоко вътрешно противоречие. От една страна, искаше да бъде спокойна и безстрашна в отношенията си с мъжете, от друга обаче държеше да прекарва цялото си време с Кит и Майлс.

– Проклятие! – промърмори тя, когато остана сама. Как можа да го допусне? Защо независимата, горда жена беше изпаднала в тази пълна зависимост? И то от врага си!

Гевин дойде за втори път в Шотландия, бесен от гняв. Сравнено с второто, първото му посещение направо можеше да се нарече дружелюбно. За първи път Фиона изпита угризения на съвестта, защото беше пожелала да остане в мирната общност на Макарънови.

Когато Майлс се върна в общата им стая, тя го помоли да ѝ

разреши да се върне в Англия с Гевин. Беше решила да му каже, че иска да спаси и двете семейства от гнева на краля, но Майлс изобщо не ѝ даде възможност да се доизкаже. Гневните изблици на Стивън и Гевин бяха детска игра в сравнение с неговия гняв. Той я прокле на три езика, хвърли по нея няколко тежки предмета, счупи с голи ръце един грамаден дървен стол и разцепи масата с брадвата си. Там и сър Гай трябваше да обединят силите си, за да го укротят.

Гевин и Стивън имаха горчив опит със страшните гневни избухвания на малкия си брат. Обезкуражен от дивото избухване на Майлс, Гевин се върна сам в Англия, Фиона се почувства още по-зле и не посмя да остане при Майлс, който беше упоен, за да си отспи и да се успокои. Роджър и Майлс, повтаряше си постоянно тя, Роджър и Майлс. Тя си имаше дом, в който живееха двамата ѝ братя. Роджър претърсваше острова камък по камък, за да я намери, а тя седеше тук и проливаше сълзи за врага си, за мъжа, който я бе превърнал в жена и я закриляше от самата нея. Той се бе отнесъл към нея с търпение и доброта и ѝ доказа, че животът може да бъде и красив и си струва да се живее.

Майлс отвори очи и се огледа сънено.

– Уплаших ли те? – попита дрезгаво той. Тя кимна мълчаливо.

– Аз също се плаша от себе си. Слава Богу, тези пристъпи са редки. – Той улови ръката ѝ и я притисна до бузата си. – Не ме напускай, Фиона. Ти си моят подарък. Ти принадлежиш на мен. – След този толкова често повтарян рефрен той потъна в дълбок сън.

Това беше преди четири дни, само преди четири дни, а сега Майлс бе решил да я остави сама и да отиде с Алисия на лов за диви свине. Дали беше престанал да усеща страха, който изпитваше тя? Или беше толкова сигурен в чара си, та беше повярвал, че може завинаги да я задържи при себе си? Но Роджър беше на път към Шотландия и когато пристигнеше пред Ларенстън с армията си, тя трябваше да вземе решение. Нима можеше да стои и да гледа как кланът Макарън се бие срещу родния ѝ брат? Нима можеше да стои и да гледа как Роджър и Майлс си нанасят смъртоносни удари? Можеше ли да държи Кит в обятията си и да гледа как Майлс умира? Или щеше и занапред да държи Майлс в обятията си нощем и да вкусува кръвта на брат си по кожата му?

– Фиона? – повика я Алисия откъм вратата. – Майлс каза, че няма да дайдеш на лов с нас.

– Точно така – отговори горчиво Фиона. – Трябва да остана тук и да общувам с мъжете. Мъже отзад, мъже отпред – мъже, които ме зяпат на всяка крачка.

Алисия я погледна втренчено и попита:

– Ти се тревожиш за Майлс... и за брат си, нали?

– Тревожа се и за двамата – отговори искрено Фиона. – А ти как се чувстваше, когато трябваше да се върнеш при своите шотландци с английския си съпруг? Нито веднъж ли не се запита дали можеш да му имаш доверие?

Очите на Алисия засвяткаха дяволито.

– Трябва да ти призная, че тези мисъл често ми минаваше през ума. Стивън искаше да чува от мен, че го обичам. Аз обаче бях убедена, че любовта е много повече от едно неопределено чувство.

– Наистина ли е повече?

– О, да – отговори сериозно Алисия. – Има жени, които обичат своя мъж въпреки лошите му качества, но за мен беше извънредно важно да знам, че Стивън не живее само за жена си, а за целия клан.

– Ами ако ти го обичаше от цялото си сърце, а кланът ти го беше намразил? Ако беше останала със Стивън и се беше отчуждила от клана си?

– Това е невъзможно – отговори кратко Алисия. – Аз никога няма да се отделя от клана си. Готова съм да дам всичко, дори живота си, за да предотвратя война в семейството си.

– Точно това искам да направя и аз! – отговори възбудено Фиона. – Ти искаш да ми кажеш, че трябва да се върна при брат си. И че сега, когато Майлс отива на лов, имам удобен случай да го сторя. Ако ми дадеш няколко мъже за охрана, аз ще... – Тя млъкна и погледна Алисия право в очите.

След кратко мълчание Алисия отговори:

– Аз уважавам волята на девера си. Няма да ти помогна да избягаш.

Фиона се втурна, прегърна я и се разхълца безпомощно.

– Какво да правя, Алисия? Нали видя как се държа Майлс, когато му казах, че искам да се върна при Роджър! Трябва ли да направя нов опит за бягство? О, Господи! – Тя отблъсна Алисия и я погледна гневно. – И ти си една от неприятелите ми.

– Не си права – възрази с усмивка Алисия. – Аз не съм твой враг. Членовете на семейство Аскот също не са твои врагове. Ние се научихме да те обичаме. Кит би те последвал до края на света. Ти трябва да разбереш, че е дошло времето за избор. Никой от нас не може да вземе решението вместо теб. А сега слез долу и целуни Майлс за довиждане, преди да е започнал отново да троши мебелите ми. Не съм чак толкова богата. Впрочем, знаеш ли как е паднал стенният килим?

Фиона пламна от срам и се извърна настрана. Алисия избухна в луд смях и я поведе надолу по стълбата.

– Ето те и теб, Фиона – посрещна я весело Майлс и веднага я завлече в най-тъмния ъгъл на залата, за да може да я целуне. – Няма да ме има само три дни. Ще ти липсвам ли?

– Ти все пак си най-добрият от всички дяволи, с които съм заобиколена. Ако се върнеш и намериш половин дузина мъже със счупени пръсти на краката, вината ще бъде само твоя.

Майлс помилва бузата ѝ.

– След онова, което се случи със сър Гай, мъжете няма да имат нищо против някой и друг счупен пръст.

– Какво искаш да кажеш?

– Алисия изпрати белязания великан при едно красиво, силно момиче, което трябваше да го излекува. Оттогава двамата са неразделни. Той ѝ носи вода всеки ден и ако можеше да си служи малко по-умело с иглата, сигурно щеше да бродира яките ѝ.

Фиона понечи да го ритне по глезена, но се задоволи да го изгледа унищожително. Ризата, която Майлс носеше под плейда си, беше извезана от нея.

– Ей, малка пленнице, дръж се прилично или ще те изпратят обратно вкъщи.

При тези думи очите ѝ станаха корави и студени, но Майлс се засмя и меко целуна тила ѝ.

– Всичко, което изпитваш, се чете в очите ти. Целуни ме още веднъж, за да се върна по-бързо.

Само след минута тя остана сама – с празни ръце и натежало сърце. Предчувстваше, че нещо ще се случи. Много ѝ се искаше да се скрие в стаята си и да не се покаже нито веднъж в залата, но съзнаваше, че Майлс е прав. Времето беше благоприятно да преодолее поне малко страха си от чуждите мъже.

Рано следобед Фиона реши да излезе на разходка, придружена от Кит, Там и десетина мъже от клана. Алисия ѝ беше разказала за една руина в близост до Ларенстън и тя искаше да я посети. Кит можеше да се катери по камъните, а тя щеше да разговаря с мъжете и да преодолява страха си.

Когато стигнаха до руините, Фиона се огледа с лудо биешо сърце, но въпреки това успя да се усмихне на Там, който ѝ помогна да слезе от коня. Когато усети присъствието на мъж зад гърба си, не се обърна като ужилена, а се опита да реагира съвсем нормално. Обърна се бавно и

видя зад себе си Йърл, който я възнагради с горда усмивка.

Когато отново се обърна към Там, в очите ѝ имаше смях.

– Всички ли знаят за мен?

– Моят клан изпитва голямо уважение към вас, защото се движите из гората по-безшумно и от шотландските жени. Ние обичаме хората, които имат борчески дух.

– Борчески дух! Но аз се предадох на враговете си.

– Не, милейди – отговори с усмивка Там. – Вие само се вразумихте и проумяхте що за хора са шотландците – и в по-малка степен мъжете от семейство Аскот.

Фиона се присъедини към всеобщия смях.

По-късно, докато седеше на един камък сред останките от стария замък, тя огледа мъжете около себе си и проумя, че вече изобщо не се страхува от тях и че това ново поведение ѝ се отразява много добре. И за това трябваше да благодари на Майлс Аскот.

Вероятно беше твърде вдълбочена в мислите си, а може би и последните няколко месеца бяха отслабили бдителността ѝ, защото отначало не чу изсвирването, което дойде от дърветата зад гърба ѝ. Когато то проникна в мозъка ѝ, тялото ѝ се напрегна до последното мускулче. Огледа се незабелязано, за да разбере дали някой от Макарьнови е обърнал внимание на сигнала. Кит играеше с младия Алекс и двамата вдигаха голям шум, а останалите мъже ги наблюдаваха доброжелателно.

Бавно, сякаш искаше само да се поразходи, Фиона излезе от руината и се плъзна безшумно между дърветата. Щом се скри от погледа на мъжете, тя спря и зачака, докато спомените от детството оживяваха в паметта ѝ.

Брайън беше обект на много грижи от страна на брат си и сестра си. Той беше по-голям от нея, но изглеждаше по-млад и така и не се беше научил да се брани като нея. Когато мъжете нападаха Фиона, тя не изпитваше ни най-малки угризения на съвестта и злобно забиваше ножа си в телата им; ала Брайън не беше като нея. Безброй пъти ѝ се беше налагало да му се притичва на помощ, когато пияните приятели на Едмънд си позволяваха груби шеги. Докато Едмънд се тресеше от смях и наричаше братчето си страхливец, Роджър и Фиона се опитваха да го утешават и го пазеха с всички сили от главата на семейството.

Когато беше много обиден, Брайън се скриваше в някое потайно място и оставаше там дни наред, без храна и вода. Именно за такива случаи двамата с Фиона бяха уговорили този сигнал. Роджър и Фиона бяха единствените, които познаваха това високо, пронизително

изсвирване, и когато го чуеха, бързаха да открият скривалището на Брайън.

Фиона се огледа на всички страни и зачака Брайън да се покаже. Дали беше сам или заедно с Роджър?

Младият мъж, който излезе на полянката, беше непознат за Фиона и в първия момент тя го зяпна с отворена уста. Брайън беше красиво момче, крехко и нежно, но сега приличаше на призрак. Лицето му беше бледо и изпито.

– Ти ли си, Брайън? – прошепна невярващо тя.

Момъкът кимна рязко, почти грубо.

– Изглеждаш добре. Как ти се отразява пленничеството?

Фиона загуби ума и дума. Никога не беше чувала брат си да говори по този начин.

– Роджър с теб ли е? – попита тихо тя.

Мрачното лице на Брайън потъмня още повече.

– Не споменавай това жалко име в мое присъствие.

– Какво? – пошепна Фиона и направи крачка към него. – Как говориш за брат си?

За момент очите му омекнаха и той вдигна ръка да я помилва; но се отдръпна, преди да я е докоснал.

– Много неща се случиха, откакто се видяхме за последен път.

– Разкажи ми – помоли глухо тя.

Брайън отстъпи крачка назад.

– Роджър отвлече Мери Аскот.

– Чух за това. Ала не мога да си представя, че е...

Брайън я изгледа със святкащи от гняв очи.

– Да не мислиш, че черната кръв на Едмънд не тече във вените на роднините му? Да не мислиш, че можем да се изплъзнем от злата сила, която владееше най-големия ни брат?

– Но Роджър... – започна плахо тя.

– Казах ти да не споменаващ името му пред мен. Аз обичах Мери, обичах я безкрайно и никога няма да обичам друга колкото нея. Тя беше олицетворение на добротата, истински ангел и не желаше никому зло; а той – брат ти – я изнасили и от срам и ужас тя се хвърли от прозореца.

– Не – отговори спокойно Фиона. – Не ти вярвам. Роджър е добър. Той не върши зло. Той не искаше война между Аскот и Чатауърт. Той прие Лилиан в дома си, когато семейството ѝ я отблъсна. Той...

– Той нападна Стивън Аскот в гръб. Той излъга Алисия Макарън, примамил я в замък си и я държа в плен. Когато Мери загина, аз

освободих Алисия от затвора ѝ и отнесох трупа на любимата си в Аскот Касъл. Не ти ли разказаха за бесния гняв на Майлс Аскот, когато заста на пред тялото на убитата си сестра? Никога не бях виждал такава страшна ярост.

– Не – прошепна задавено Фиона и си припомни последния изблик на Майлс. – Те не говорят с мен за семейната вражда. – След няколкото разправии двамата с Майлс бяха сключили безмълвно споразумение да не споменават проблемите на семействата си.

– Брайън – заговори нежно тя, – изглеждаш толкова изтощен. Ела с мен в Ларенстън и си почини. Алисия ще те...

– Няма да намеря покой, докато брат ми е още жив.

Фиона го погледна изумено.

– Брайън, не бива да говориш такива неща! Ще повикаме Роджър и ще поговорим за всичко.

– Ти не искаш да ме разбереш. Аз имам намерение да убия Роджър Чатауърт.

– Брайън! Нима си забравил колко много дължиш на него? Той се грижи за теб от самото ти раждане. Помниш ли как ни пазеше от Едмънд? Как рискува живота си, за да те спаси от онзи луд жребец!

Лицето на Брайън остана все така твърдо и безмилостно.

– Аз обичах Мери, а Роджър я уби. Един ден ще разбереш какво означава това.

– Аз обичам много хора, но това не означава, че ще забравя привързаността си към Роджър, който е направил толкова много за мен. Дори сега ме търси под дърво и камък.

Брайън я погледна изпитателно.

– Нима за теб не е детска игра да се изплъзнеш от стражите си? Щом ти дават свобода на движение, защо не избягаш и не се върнеш при него?

Фиона отстъпи крачка назад, но той улови ръката ѝ и я стисна до болка.

– Защото мъжете от семейство Аскот те държат здраво в мрежата си, нали? Кой от тях е влязъл в сърцето ти? Жененият или младият?

– Майлс съвсем не е млад – отговори възмутено тя, без да се замисля. – Възрастта мами. – Като видя лицето на брат си, бузите ѝ пламнаха от срам.

– Ти не разбра ли, че посетих лично семейния замък на Аскотови и ги познавам? Значи си влюбена в Майлс. Направила си добър избор. Той е мъж с огнен темперамент, равен по сила единствено на твоя.

– Дори да изпитвам нещо към най-младия Аскот, това не променя чувствата ми към Роджър.

– Наистина ли? Тогава какво ти пречи да се върнеш при него? Сигурно не е много трудно да се измъкнеш от тези шотландци. Години наред правеше Едмънд на глупак, а сега...

Фиона помълча малко и отговори с въздишка:

– Не е само заради Майлс. Тук хората живеят в мир и аз пожелах да стана като тях. Никои не опира нож в гърлото ми. В Ларенстън всички спят спокойно, нощем не се чуват писъци. Вървя спокойно по коридорите, вместо да се стрелкам като подгонена към следващия тъмен ъгъл.

– Аз също живях в мир с Мери и се докоснах до ангелската ѝ душа – прошепна задавено Брайън. – Но Роджър унищожи този мир и сега съм решен да го убия.

– Стига, Брайън! Искам да дойдеш с мен и да си починеш. Трябва да премислиш много добре онова, което казваш.

– Знаеш ли къде е Рейн Аскот? – попита Брайън. Очевидно не беше чул последните ѝ думи.

– Не – отговори уплашено Фиона. – Скрил се е в някаква гора. Запознах се с една певица, която живее при него.

– Знаеш ли как мога да го намеря?

– Какво те е грижа къде живее Рейн? Какво ти е сторил?

– Искам да го помоля да ме направи рицар.

– За да излезеш срещу Роджър? – попита смаяно тя. – О, Брайън, той няма да пожелае да се бие с теб. Я се погледни. Роджър е много по-висок от теб, а ти си слаб и през последните месеци си отслабнал още повече. Остани с мен, почини си няколко дни и ще...

– Не се опитвай да ме командваш, Фиона. Знам какво правя. Рейн Аскот е силен и е обучил много отлични воители. Той ще ме научи на всичко, което ми е необходимо.

– Наистина ли очакваш да ти помогна? – попита гневно тя. – Сериозно ли мислиш, че ще ти кажа къде се крие Рейн Аскот, даже да знаех? Няма да те подкрепям в лудостите ти!

– Аз дойдох тук, за да ти кажа сбогом, Фиона – обясни меко Брайън. – Живях седмици наред в тези гори и чаках подходящия момент да говоря с теб, но те охраняваха много строго. Сега, след като те видях и си поговорихме, ще се върна спокойно в Англия. Ще се бия с Роджър и един от двамата ни ще умре.

– Моля ти се, Брайън, помисли още малко!

Той я целуна по челото и я погледна с уморения поглед на старец.

– Живей в мир, мила сестрице, и запази добър спомен за мен.

Фиона беше като замаяна и не намери какво да му отговори. В момента, когато Брайън се обърна да си върви, от дърветата се изсипаха дузина шотландци и Стивън Аскот застана с изваден меч пред Брайън Чатауърт.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Не му причинявай зло – изрече задавено Фиона, макар да беше абсолютно сигурна, че Стивън никога няма да посегне на слабия ѝ брат.

Стивън я погледна изпитателно, после прибра меча си в ножницата.

– Вървете с хората ми и хапнете нещо – обърна се той към Брайън.

Момъкът хвърли последен поглед към Фиона и тръгна към руината, заобиколен от шотландците.

Фиона изгледа Стивън с искрящи от гняв очи и в тези секунди много неща ѝ станаха ясни.

Стивън беше достатъчно учтив, за да се смути. Той направи опит да се усмихне, после се облегна на едно дърво, извади камата от колана си и започна да дялка една пръчки.

– Майлс не знае нищо за това – обясни тихо той.

– Значи си ме използвал като примамка, за да заловиш брат ми? – попита сърдито Фиона.

– Би могло да се нарече и така. Той обиколя гората от доста време. Живее от корени и горски плодове и събуди любопитството ни. Трябваше да разберем кой е този плашлив момък и какво иска. Два пъти, когато беше излязла с Майлс, той направи опит да се доближи до теб, но хората ми го прогониха. Решихме да го оставим да се срещне с теб. Не те оставихме нито за миг сама; мъжете и аз бяхме точно над теб и лъковете ни бяха опънати.

Фиона седна на един голям камък.

– Не ми е приятно, че си ме използвал за примамка.

– А по-добре ли щеше да бъде, ако му бяхме пратили някоя стрела в гърба? Само преди няколко години нито един англичанин не напускаше земите на Макарън жив, за да разкаже за приключенията си. Ала момчето изглеждаше някак си... нещастно и ние решихме да разберем какво го е довело тук.

Фиона го погледна замислено. Онова, което беше направил, не ѝ харесваше, но разбираше, че е бил прав.

– И какво ще правите с него, след като го заловихте? – Тя вирна брадичка. – Знае ли Алисия, че си решил да си играеш на котка и мишка?

Не беше съвсем сигурна, но повярва, че ъглите на устата му са побелели.

– Тъй като обичам живота, мога само да съм благодарен, че не знае – отговори възбудено той. – Алисия никога не крие мислите си от мен – или поне извънредно рядко. Тя щеше да отведе момчето в Ларенстън и Майлс... – Той не довърши изречението си.

– Майлс мрази семейство Чатауърт с цялото си сърце и душа – допълни тихо Фиона.

– Мрази само мъжете – поправи я с усмивка Стивън. – Роджър Чатауърт е виновен за смъртта на сестра ни и Майлс никога няма да го забрави. Ти познаваш само онази част от характера му, която показва пред жените. Изправи го пред мъж, който е наранил жена, и няма да го познаеш.

– Значи си бил сигурен, че Брайън е Чатауърт?

– Веднага ми заприлича на такъв.

Фиона сведе глава. Брайън имаше известна прилика с Роджър, с упорития му поглед, с гнева, скрит зад маска на безгрижие и безогледност.

– Вероятно си чул всичко, което ми каза Брайън. Не можем ли да го задържим тук, за да не се бие с Роджър?

– Мисля, че ако го направя, момчето ще полудее от мъка. И без това не е съвсем наред с главата.

– Прав си – отговори с болка Фиона. – Променил се е твърде много, откакто го видях за последен път. – Тя погледна въпросително Стивън.

– Ще направя онова, което поиска от теб Брайън. Ще го отведе при брат ми Рейн.

– Не! – изпищя Фиона и скочи от мястото си. – Рейн Аскот ще го убие. Нали нападна Роджър в собствения му дом!

– Не се бой, Фиона – заговори окуражително Стивън. – Рейн ще обикне момчето, защото е помогнало на Мери. Рейн може да има много недостатъци, но е почтен човек. Освен това – прибави с лека усмивка той – брат ми ще се хвърли да обучава младока и няма да му остави нито минута за омраза. Най-късно след три дни Брайън ще е толкова изтощен, че ще мисли само за сън.

Фиона не беше готова да му повярва.

– Защо помагаш на един Чатауърт? Мери е и твоя сестра.

– А аз мислех, че не знаеш истинската причина за смъртта на сестра ни и за вината на Роджър.

– Ако Майлс убие сестрата на един чужд мъж, ти ще намразиш ли брат си, без дори да го попиташ защо е извършил това дело? Може би Роджър е виновен за смъртта на Мери, но аз съм убедена, че е имал

основания да постъпи така. Няма да прокълна никого от братята си, без да знам цялата истина.

– Добре казано – отговори с кратко кимване Стивън. – Аз не изпитвам симпатия към брат ти Роджър за онова което причини на семейството ми, но мразя само него, не братята и сестрите му. Моите братя не мислят като мен и това обяснява грубото държание на Гевин спрямо теб. За него семейството е всичко.

– И Рейн ли мисли така? Дали ще намрази Брайън, когато го види в лагера си?

– Възможно е. Затова аз ще придружа Брайън. Рейн ще се вслуша в думите ми и доколкото го познавам, разговорът ни ще свърши с това, че Рейн ще осинови брат ти. – Стивън хвърли пръчката настрана и скри камата си в ножницата. – А сега трябва да се сбогуваме. Ще минат дни, до като намеря брат си.

– Сега ли тръгваш? – попита смаяно Фиона. – Наистина ли ще заминеш, преди Алисия и Майлс да са се върнали от лова?

– А как иначе? – Стивън направи гримаса. – Нямам никакво желание да се явя пред очите на скъпата си съпруга, която вече знае, че нарочно съм я отдалечил от Ларенстън, за да се заема сам с английския натрапник.

– Майлс ще побеснее от гняв – промълви Фиона и направи опит да се усмихне. Стивън простена театрално и тя му се скара: – Ти си страхливец, Аскот.

– И то от най-лошия сорт – потвърди засмяно той, но бързо стана отново сериозен. – Ще се молиш ли за мен, докато ме няма? Ако Рейн и Брайън се харесат, може би ще успее да сложим край на враждата между семействата ни.

– Това би било чудесно – отговори въодушевено тя. Брайън е прекрасен младеж, мил и добър, и Роджър и обича много. А сега бих искала да те попитам нещо, Стивън, и се надявам да получа честен отговор – завърши пресекващ глас тя.

– Разбира се, че ще ти отговоря честно.

– И Роджър ли е някъде наблизко?

– Не – отговори веднага Стивън. – Той сякаш е изчезнал от лицето на земята. Макгрегърови постоянно обикалят границите си, моите хора също го търсят. Веднъж за малко не те загубихме и се заклехме да не го допуснем втори път. Засега обаче не сме открили нито следа от Роджър Чатауърт.

Двамата стояха мълчаливо един срещу друг и се гледаха в очите.

Само преди няколко месеца Фиона беше убедена, че Стивън Аскот е неин враг – и че прилича на всички останали мъже. Тя направи крачка към него, вдигна ръка и я сложи на бузата му.

Стивън очевидно разбра каква чест му е оказана. След малко взе ръката ѝ и целуна дланта.

– Ние, мъжете от семейство Аскот, сме известни с любовта си към жените – рече той и ѝ намигна. – Имам чувството, че враждата ни с Чатауърт ще завърши не с рицарски двубои, а с любовни клетви.

Фиона се отдръпна назад и го погледна обидено, но не можа да потисне усмивката си.

– Разбира се, че ще се моля за теб. Сега обаче тръгвай, преди Майлс да те е заварил с мен и да се е нахвърлил да те бие.

Стивън вдигна високо едната си вежда.

– Бедното ми малко братче. Ето какво става, когато една жена реши да обяви мъжа за своя собственост. – Той ѝ махна с ръка и се скри между дърветата.

Фиона поседя още малко сама на полянката, като се вслушваше внимателно в околните шумове. Скоро острият ѝ слух долови движението на мъжете, които все още се намираха в близост до нея. Поне двама продължаваха да седят в клоните на близките дървета. Отдалече долитаеше смехът на Кит, придружен от басовия глас на Там, който му отговаряше.

През последните месеци остротата на възприятията ѝ беше значително отслабнала. Тя видя пред вътрешния си взор гневното лице на Брайън и осъзна, че преди срещата с Майлс и тя беше изпълнена единствено с гореща омраза. Надяваше се с цялото си сърце, че Стивън ще успее да потуши омразата в сърцето на Брайън. Може би Рейн Аскот щеше да обикне брат ѝ и да му помогне да стане смел воин.

С натежало от болка сърце тя се върна в разрушения замък и бе посрещната от веселия смях на Кит. Само след два дни щеше да застане очи в очи с разгневения Майлс и това щеше да отклони вниманието ѝ от собствените ѝ проблеми.

Алисия се върна в Ларенстън още на следващия ден. Първата ѝ работа беше да отиде в стаята на петмесечния си син Александър. Детето имаше кърмачка, тъй като майката отсъстваше често от къщи и не можеше да го кърми редовно; но Алисия много държеше синчето ѝ да знае коя е неговата майка. Докато тя люлееше бебето в скута си, а Раб лежеше спокойно в краката ѝ, Фиона ѝ разказа за срещата си с Брайън и за решението на Стивън да заведе брат ѝ при Рейн.

Очите на Алисия заискриха от гняв.

– Проклет да е Стивън Аскот! – извика невъздържано тя, но бързо се успокои, когато Алекс се разплака. – Няма нищо, миличък – пошепна му тя и когато бебето утихна, отново се обърна към Фиона: – Не ми харесва, че е злоупотребил с теб, като те е използвал за примамка. Трябваше да залови брат ти и да го доведе тук. Стивън очевидно е забравил, че именно брат ти Брайън ме измъкна от лапите на Роджър. Никога не бих му сторила зло.

– Мисля, че Стивън се тревожеше по-скоро за реакцията на Майлс. Страх го беше, че брат му ще стори нещо на Брайън. – Фиона се приведе и помилва копирената косица на бебето.

От острите очи на Алисия не убягваше нищо.

– Кога ще се роди твоето бебе? – попита спокойно тя. Фиона я погледна право в очите, но не отговори. Алисия стана и отнесе сина си в люлката.

– Мораг ми каза, че откакто си тук, не си кървила нито веднъж. Нали не си болна?

– Разбира се, че не съм. Просто не бях сигурна какво ми е, но не мина много време и разбрах. Кой освен теб знае за бебето?

– Никой. Не съм казала даже на Стивън. И нямам намерение да му кажа, защото той веднага ще пожелае да отпразнува радостното събитие. Имаш ли намерение да се омъжиш за Майлс?

Фиона зави бебето и отново помилва главичката му.

– Той не ме е помолил за ръката ми, но дори да го направи, брачните клетви и детето не са достатъчни, за да ни свържат завинаги. Дори да стана член на семейство Аскот, Роджър няма да ме освободи. Той трябва първо да разбере, че съм напуснала дома му по своя воля, че никой не ме е принудил да го сторя.

– А ти смяташ ли, че Майлс те е принудил? – осведоми се делово Алисия.

Фиона се усмихна.

– Ти знаеш не по-зле от мен, че Майлс никога не прилага насилие спрямо жените. От друга страна обаче, аз не вярвам, че Майлс желае да се ожени за мен. Аз ще изисквам от съпруга си вяност, а той няма представа какво означава тази дума.

– На твоето място не бих подценявала мъжете от семейство Аскот – възрази Алисия. – На пръв поглед те изглеждат нахални, дръзки, непоколебими, но в тях има нещо много повече от красиво лице и мъжествено тяло.

– Така ли било... – промълви с усмивка Фиона и излезе от детската стая.

На следващия ден Алисия се върна при ловджиите и докато Фиона и Кит играеха в стаята ѝ – Фиона беше безпомощната девица и кършеше отчаяно ръце, а Кит се готвеше да я освободи от огнедишашката триглава ламя – Фиона изведнъж излезе от ролята.

– Играй, Фиона – повика я Кит, който размахваше над главата си дървения меч.

Тя не можа да му обясни защо изведнъж по тялото ѝ пробягаха леденостудени тръпки.

– Майлс – прошепна ужасено тя. Обърна се към бавачката, която седеше на креслото с бебето, и извика: – Грижете се за Кит. – После се втурна като подгонена надолу по стълбата и изскочи в двора на замъка.

Изгича в обора и грабна едно седло от стената, когато Дъглас успя да я настигне.

– Не мога да ви позволя да тръгнете сама – проговори меко той и в гласа му имаше искрено съжаление.

– Махай се от пътя ми, глупако! – изкрещя невъздържано тя. – С Майлс се е случило нещо лошо. Отивам при него!

Дъглас не зададе нито един въпрос, макар да нямаше представа откъде Фиона може да знае какво е станало, след като от ловджиите отдавна нямаше вест. Той изскочи на двора, изсвири три пъти и само след секунди беше заобиколен от тримата си братя.

Ръцете на Фиона трепереха и тя загуби много време с оседлаването на коня, ала мъжете не ѝ помогнаха. Дъглас само провери стегнат ли е достатъчно коланът, после я грабна и буквално я хвърли върху седлото, Фиона дори не трепна, когато ръцете му притиснаха тялото ѝ.

Когато излязоха от портата, Фиона нямаше представа в каква посока трябва да тръгнат, но се съсредоточи, извика пред вътрешния си взор лицето на Майлси пришпори коня си. Препускаше като вятър и Дъглас, Йърл и Франсис едва успяваха да я следват. Конете прекосиха с гръм тесния скален нос, завиха надясно и поеа по крайбрежната скала.

Фиона не изпитваше страх от пропастта, която зееше в краката ѝ, нито от мъжете, които я следваха. Когато преминаха опасното място и отново препушнаха по равното, широко плато, тя спря за секунда и се огледа. Вляво от нея беше земята на Макгрегър, а отдясно се простираше непозната област. Тя поведе коня надясно, сякаш някой беше пошепнал в ухото ѝ накъде трябва да тръгне.

По едно време мъжете изкрещяха предупредително; Фиона се

наведе ниско над запотената конска шия и едва успя да избегне сблъсък с един увиснал клон. Освен този предупредителен вик, тримата не казваха нито дума. Силите им бяха съсредоточени в лудата езда.

След няколко часа от храстите насреща им изскочи Раб и залая като луд. Сякаш беше очаквал Фиона, за да поеме водачеството и да им помогне да стигнат по-лесно до целта.

Пътят беше много неудобен и Фиона се принуди да стегне юздите на коня си. Трябваше да си пробиват път през гъсти храсталаци, а накрая стигнаха до място, където дърветата растяха толкова близо едно до друго, че дори слънцето не можеше да проникне през клоните им.

Раб залая отново и само след минута от гората изскочиха няколко мъже и се втурнаха към новодошлите. Алисия и хората ѝ стояха в кръг и се взираха със сериозни лица в нещо на земята. Сър Гай беше коленичил в зеления мъх.

Когато кучето залая, Алисия се обърна рязко и изгледа смаяно Фиона.

Без да спира коня си, Фиона скочи на земята и разблъска с две ръце мъжете, които ѝ препречваха пътя.

Майлс лежеше на голата земя. Очите му бяха затворени. Цялото му тяло беше в кръв. Дрехите му бяха разкъсани и тя видя две дълбоки рани на левия хълбок и по-високо вдясно.

Фиона бутна сър Гай настрана, коленичи, сложи главата на Майлс в скута си и започна да бърше кръвта от лицето му с края на полата си.

– Събуди се, Аскот – проговори твърдо тя и в гласа ѝ нямаше съчувствие. Нямаше дори болка. – Събуди се и ме погледни.

Сякаш мина цяла вечност, преди ресниците на Майлс да затрептят. Той я погледна, усмихна се и отново затвори очи.

– Ангел – прошепна той и сякаш заспа.

– Вода! – извика Фиона, без да поглежда смаяните лица около себе си. – Трябва ми вода, за да измия раните. Има ли наблизо селска къща?

Алисия едва успя да кимне, когато Фиона продължи:

– Вървете и пригответе къщата за ранения. Заведете селяните в Ларенстън и ме оставете сама с него. Изпратете ми Мораг с билките ѝ. Трябват ми също остри стоманени игли и здрави конци. Сър Гай, донесете един голям плейд, за да го увием и да го отнесем в къщата. Хайде, какво чакате! – изфуча разярено тя. – Хващайте се на работа!

Мъжете се разтичаха на всички посоки. Алисия погледна изпитателно Фиона и направи опит да се усмихне.

– Сигурна ли си, че не си шотландка? – попита тя и в следващия

миг вече я нямаше. Беше препуснала обратно към Ларенстън.

Фиона остана сама с Майлс, но не си позволи да се отпусне. Притисна го в прегръдката си и пошепна в ухото му:

– Всичко ще бъде добре, Аскот. Аз ще се погрижа за теб.

Без да губи време за сантименталности, тя вдигна камата, захвърле на наблиз, и разряза дрехата му, за да прегледа раните. От три-четири места течеше кръв и сякаш никога нямаше да спре. Докато разрязваше ризата на гърдите му, дотича Раб.

– Откъде е тази кръв, Раб? – попита строго тя. – Иди и намери злодея, който го е ранил.

Кучето излая два пъти и я остави сама.

Фиона въздъхна облекчено. Гърдите не бяха засегнати. Отстрана имаше един прорез, който обаче не беше много дълбок. На лявата ръка откри няколко дълги рани като от нож, които кървяха силно, но не бяха много дълбоки. Раните по краката бяха най-опасни, особено тази на бедротото, която беше невероятно дълбока. По тялото му имаше и няколко натъртвания.

Тя го побутна леко и се опита да се мушне под него, за да прегледа има ли рани и на гърба.

Майлс простена от болка, отвори очи, погледна я, после сведе глава към голото си тяло.

– Не прави това, Фиона, или ще станеш цялата в кръв.

– Тихо! – заповяда строго тя. – Запази силите си за деня, когато ще бъдеш отново здрав. – Още докато му говореше, Раб довлече трупа на огромен глиган с дълги остри зъби. Муцуната на животното беше цялата в кръв, по тялото му зееха дълбоки рани от меч.

– Значи си излязъл на турнир срещу глигана – отбеляза сърдито Фиона, свали плейда от раменете си и внимателно уви голото тяло. – Защо настояваше да отидеш сам на лов?

Преди да е успяла да каже още нещо, Раб домъкна трупа на втори глиган и го сложи до първия. И той беше набучен на няколко места с меч.

Фиона започна да почиства мръсното лице на Майлс.

– Трябва да те отнесем в селската къща, Аскот. Там ще ти е топло и никой няма да те закача. Трябва само малко да потърпиш. Стой мирно и не мърдай.

Сър Гай излезе от гората, следван от мъж и жена, натоварени с големи, тежки плейдове.

– Сложила съм на огъня силен месен бульон с овес – съобщи

жената. – А в пещта има овесени питки. Ако имате нужда, Алисия ще изпрати още завивки.

Сър Гай коленичи до Майлс, махна наметката и изгледа раните със смръщено чело. Вдигна глава едва когато Раб довлече трети глиган и го остави при другите два.

– Колко глигана има в храстите? – попита глухо Фиона.

– Пет – отговори сър Гай. – Конят го е хвърлил сред цяло семейство диви свине. Носеше със себе си само меча и една малка кама. Ала успя да убие цялото семейство и да се довлече дотук. Раб ни поведе към убитите глигани, но избяга някъде, преди да ги намерим.

– Дойде да ме посрещне – обясни Фиона. – Можете ли да го носите?

Сър Гай се наведе и вдигна на ръце безжизненото тяло. Носеше Майлс грижливо, сякаш беше малко дете, но раните веднага се отвориха и почнаха да кървят.

– Внимавайте! – изкрещя злобно Фиона, но сър Гай я погледна втренчено и я принуди да замълчи.

Той тръгна напред, заобикаляйки внимателно дърветата, и скоро стигна до селската къща. До стената имаше нар и той положи внимателно ранения върху струпаните завивки. Къщата беше съвсем малка и се състоеше само от една тъмна стая с открито огнище – единственият източник на светлина. Грубо скована маса, два стола и нарът бяха единствените мебели. На огъня вреше котле с вода. Фиона взе приготвената кърпа, потопа я във водата и започна да мие раните. Сър Гай не се отделяше от нея, помагаше ѝ да вдига ранения, свали останалите му дрехи. Двамата го обърнаха по гръб, за да прегледат раните, и с облекчение установиха, че има само няколко натъртвания и драскотини.

Фиона беше почти готова с почитването, когато влезе Мораг, следвана от Алисия. Старицата носеше голяма кошница с лечебни средства.

– Вече не виждам добре – обясни тъжно Мораг и приседна до ранения. Зеещите рани бяха повече от страшни. – Не мога да се грижа сама за него.

– Аз ще сторя всичко, което трябва – обади се решително Фиона. – Ти само ще ми казваш какво да правя.

Много скоро Фиона откри, че е по-лесно да шие плат, отколкото човешка плът. Всеки път, когато пробождаше с иглата тялото на Майлс, коремът ѝ се преобръщаше.

Майлс лежеше на нара безмълвен и неподвижен и почти не

дишаше, докато Фиона зашиваше раните му. Беше загубил много кръв и тялото му придоби сивкав отенък. Алисия вдяваше конците, режеше ги и връзваше възлите.

Когато най-после свърши, Фиона трепереше с цялото си тяло.

– Изпий това – заповяда Алисия.

– Какво ми даваш? – попита Фиона.

– Само Господ знае. Отдавна съм се отучила да питам какво има в отварите, които приготвя Мораг. Каквото и да е, вкусът му ще е ужасен, но скоро ще се почувстваш по-добре.

Фиона изпи мълчаливо горещата течност, облегна се на стената и отново се вгледа в безжизненото тяло на нара. Когато Мораг поднесе чашата към бледите му устни, тя стана и бързо отиде до леглото.

– Изпий това – прошепна тя и взе главата му в скута си. – Трябва да си върнеш силите.

Очите му се раздвижиха, но ресниците почти не се разделиха.

– Струваше си – прошепна той и започна послушно да гълта горчивото питие на Мораг. Старицата изпухтя презрително.

– Не бива да го глезите, иначе ще остане цяла година в леглото.

– Дори и така да е, какво от това! – изкрещя сърдито Фиона.

Алисия избухна в смях.

– Ела при мен, Фиона. Седни тук и си почини. Много искам да разбера как си узнала за раняването на Майлс. Тъкмо го бяхме открили, когато долетя при нас.

Фиона приседна на пода в непосредствена близост до главата на Майлс, облегна се на стената и вдигна рамене. Нямахше представа как е усетила раняването му; знаеше и толкова.

Почивката ѝ беше съвсем кратка. Само след минути Мораг приготви нова напитка и трябваше да я дават на Майлс лъжичка по лъжичка.

Настъпи нощта и Алисия се върна в Ларенстън. Фиона седеше до Майлс и не откъсваше очи от лицето му. Знаеше, че той не спи. Мораг, която седеше на ниско столче до огъня, клюмна.

– Каква е... – прошепна като в транс Майлс. – Каква е жената, която е станала съпруга на Рейн?

Фиона помисли, че раненият има треска и бълнува. Тя не познаваше нито Рейн, нито съпругата му.

– Певица – прошепна безсилно Майлс. – Панел...

Тези думи бяха достатъчни, за да разбере. Изненада се много, когато разбра, че един от най-високопоставените лордове в страната се е оженил за певица с ниско произхождение. Разказа на Майлс как се е

запознала с Клариса, как се е смяяла от необикновения ѝ глас и се е опитала да я спаси от лапите на Панел, което бе довело до отвеждането ѝ в лагера му.

Майлс се усмихна на обясненията ѝ и посегна към ръката ѝ. Стисна я здраво и малко преди разсъмване заспа.

Мораг се събуди и започна да приготвя нова отвара от билки, сушени гъби и други съставки, непознати за Фиона. Двете свалиха окървавените превръзки и Мораг постави върху шевовете топли, влажни лапи, пълни с лечебни растения.

Майлс заспа отново и Фиона си позволи да напусне за малко селската къща. Сър Гай седеше под едно дърво и при излизането ѝ се обърна въпросително.

– Заспа – обясни кратко тя.

Сър Гай кимна и се загледа с невиждащ поглед в далечината.

– Няма много млади мъже, които попадат сред стадо диви свине и оцеляват – проговори той и гордостта и мъката се смесваха в гласа му.

Очите на Фиона се напълниха със сълзи. Тя сложи треперещата си ръка на рамото на великана и отговори с цялата твърдост, на която беше способна:

– Ще направя всичко, което е по силите ми, за да го излекувам.

Сър Гай кимна, без да я погледне.

– Нямате причини да му помагате. Ние се отнесохме зле с вас.

– Не е така – възрази меко Фиона. – Аз получих от вас много повече, отколкото заслужавах. Вие ме дарихте с любов. – Тя се обърна, отиде до реката, която минаваше през земите на Макарън, изми се и среса косата си. После се уви в наметката си и приседна на брега, за да подиша малко чист въздух. Когато се събуди, беше нощ. Сър Гай седеше на няколко крачки от нея.

Тя разтърка очите си и забърза обратно към къщата. Майлс беше буден и когато я видя да влиза, лицето му се разведри.

– Нали ви казах, че е тук – изфуча сърдито Мораг. – Сега ще изпие ли лекарството си?

– Фиона – прошепна безсилно Майлс.

Тя отиде при него и вдигна главата му, за да може да изпие пълната чаша. След това държа ръката му, докато заспи отново.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Няма да ставаш – каза Фиона и в гласа ѝ имаше желязна решителност. – Пожертвах много нощи, за да излекувам раните ти и сега няма да стоя и да гледам как шевовете се пукат.

Майлс я погледна с безкрайна молба.

– Моля те, Фиона.

Тя беше готова да се поддаде на ласкавия му глас, но прогони изкушението с кратък смях.

– Ти си най-коварният мъж, когото познавам, Майлс Аскот. Лежи мирно или ще те вържа за леглото.

– О! – прошепна той и вдигна високо вежди.

Фиона се изчерви до корените на косите. Майлс беше непоправим!

– Стегни се! Искам да ядеш повече. Никога няма да оздравееш, ако не се храниш добре.

Майлс улови ръката ѝ и я дръпна с изненадваща сила. Фиона полегна до него и отвори уста да го укори за рязкото движение, но бързо я затвори. Майлс беше подпрян с няколко възглавници, краката му бяха протегнати на нара. Тя се обърна към него, старайки се да не го докосва. Бяха минали четири дни от битката с глиганите, но младостта и естествената съпротивителна сила на Майлс бяха направили чудо и той се възстановяваше с невиждана бързина. Все още беше много слаб от загубата на кръв и страдаше от силни болки, но вече всички бяха уверени, че ще оздравее.

– Защо остана при мен? – попита сериозно той. – Можеше да ме оставиш в ръцете на някоя от слугините.

– За да се нахвърли върху теб и раните ти да се отворят, нали? – отговори сърдито тя.

– Ако ме караш да се смея, конците наистина ще се скъсат. Как бих посмял да докосна друга жена, когато ти си наблизо?

– Когато си замина, без съмнение ще се върнеш към стария си начин на живот.

Ръката му се зарови в косата ѝ, отметна главата ѝ назад и устните му завладяха нейните.

– Още ли не си разбрала, че си моя? – попита дрезгаво той и в гласа му имаше гняв. – Кога най-после ще го признаеш?

Той не ѝ даде възможност да отговори, а отново впи устни в

нейните. Фиона се отдаде с цялата си страст на целувката и се опита да забрави страха за бъдещето.

Когато в гърлото на Майлс опря стоманено острие, двамата отскочиха един от друг и Фиона изпищя задавено. Майлс инстинктивно поsegна към меча си, но беше гол под наметката.

Над главата му стоеше Роджър Чатауърт. Очите му искряха от омраза, острието на меча му беше точно на мястото, където пулсираше вратната вена.

– Не – проговори дрезгаво Фиона. – Да не си посмял да го убиеш.

– Ще убия всички Аскотови – отговори с омраза брат й. Майлс се извъртя настрани и сграбчи китката на Роджър.

– Не! – изпищя Фиона и се вкопчи в ръката на брат си. Превръзките се напоиха с кръв.

– Той е тежко ранен – рече тихо тя. – Нима ще убиеш човек, който не е в състояние да се отбранява?

Роджър съсредоточи цялото си внимание върху нея.

– И ти ли стана една от тях? Аскотови са отровили кръвта ти! Настроили са те срещу собствения ти брат!

– Не, Роджър, разбира се, че не. – Тя се стараеше да говори спокойно. Очите на брат й святкаха толкова диво, че беше опасно да го дразни повече. Майлс се беше облегнал тежко на стената и с усилие си поемаше дъх, но тя съзнаваше, че може да скочи всеки момент и раните му да се отворят.

– Заради мен ли дойде или искаше само да убиеш един Аскот?

В стаичката се възцари неестествена тишина. Двамата мъже я погледнаха втренчено и Фиона разбра. Беше дошъл моментът да напусне Шотландия. Ако не го направеше, Роджър щеше да убие Майлс. Това беше повече от ясно. Роджър беше уморен до смърт и бесен от гняв. Никой не беше в състояние да го укроти, само тя.

– Ще се върна с теб у дома. Отдавна трябваше да го направя – проговори меко тя и се опита да се усмихне.

– Фиона! – извика предупредително Майлс.

Тя не го погледна. Докосна ръката на брат си и промълви нежно:

– Да вървим, Роджър. Какво чакаш още? – Сърцето й биеше толкова силно, че едва чуваше собствения си глас.

– Фиона! – извика отново Майлс и пръстите му се впиха в превръзката на гърдите.

Роджър изгледа несигурно сестра си, после отново се обърна към ранения.

– Не се бави, Роджър! Горя от нетърпение да се върна у дома. – Фиона се обърна рязко и се запъти към вратата. На прага спря и отново се обърна към брат си. Очите ѝ бяха впити в лицето на Роджър, защото не смееше да погледне Майлс. Ако срещнеше погледа му, щеше да се хвърли с плач на гърдите му. Сега трябваше да действа решително и разумно.

Роджър се отдели от леглото на ранения и се запъти към нея. Конят му чакаше послушно недалеч от къщата. Фиона вървеше право към животното, без да смее да погледне настрана, защото знаеше, че ще открие трупа на сър Гай. Само смъртта беше попречила на великана да опази господаря си.

От къщата се надигна вик, при който гредите затрепериха.

– Фиона!!!

Младата жена преглътна тежката буца в гърдите си и позволи на Роджър да я настани на седлото.

– Трябва ни храна – промърмори той и се обърна към къщата.

– Роджър! – изкрещя разярено тя. – Ако му сториш нещо, ще те... – Роджър не я чуваше, Фиона скочи светкавично от гърба на коня и се втурна след него. Но не стигна навреме.

Роджър Чатауърт заби меча си в рамото на Майлс и когато безпомощното тяло на младия мъж се свлече на земята, врагът му проговори ледено:

– Жената на Рейн пощади живота ми и само на нея трябва да благодаря, че не изтръгнах черната ти душа от тялото. – Той се обърна към Фиона, която стоеше като вкаменена на прага: – Качи се на коня или ще понижа сърцето му. Надявам се да лежи тук, докато кръвта му изтече.

Трепереща, Фиона излезе от къщата и в гърлото ѝ се надигна гадене. Роджър се метна на седлото, дръпна я пред себе си и препусна в луд галоп.

Фиона седеше пред гергефа си и взеше платно за олтара на Свети Георги. В ъгъла на картината седеше момче, което приличаше досущ на Кит, а Свети Георги имаше чертите на Майлс Аскот. Тя прекъсна за момент работата си и сложи ръка на корема си. Детето не преставаше да я рита.

Лилиан Чатауърт седеше насреща ѝ и държеше огледалото така, че да вижда само необезобразената страна на лицето си.

– Някога бях много красива – говореше замечтано тя. – Нито един

мъж не можеше да ми устои. Всички бяха готови да сложат богатствата си в краката ми. Трябваше само да посоча какво ми харесва и веднага ме отрупваха с дарове.

Тя придвижи огледалото към другата половина на лицето си.

– А после Джудит стана Аскот и ми стори това! – изсъска гневно тя. – Онази негодница Рейвдаун ме ревнуваше до полуда. Тя е едно грозно, луничаво, червенокосо същество, което умираше от страх да не загуби привързаността на скъпия ми Гевин. И имаше всички основания да се страхува.

Фиона реагира с преувеличена прозявка, не обърна внимание на искрящия от омраза поглед, с който я дари Лилиан, и се обърна към брат си:

– Роджър, искаш ли да се поразходим малко в градината?

Както обикновено, той погледна първо издутия ѝ корем, после устреми поглед към лицето ѝ.

– Не мога. Трябва да обсъдя нещо с управителя на земите ни – отговори мрачно той, докато очите му търсеха нещо по лицето ѝ.

Фиона знаеше какво иска да каже брат ѝ. Беше го чувала вече много пъти. „Ти си се променила.“

Бяха минали две седмици от връщането ѝ в родния дом. Едва когато заживя отново под един покрив със „семейството“ си, тя осъзна колко много се е променила през петте месеца, прекарани сред семейство Аскот. В дома на Чатауърт цареше същият строг ред, както преди заминаването ѝ, но през тези пет месеца Фиона беше станала абсолютно нов човек.

Колкото и да си повтаряше, че Роджър е съвсем различен от Едмънд, тя разбра още първия ден, че той не е успял да промени живота в семейното имение. Домът им беше същият както по времето на Едмънд. Причината, поради която Роджър живееше мирно и тихо под един покрив с Лилиан, беше тази, че той изобщо не я забелязваше. Изнервен и възбуден, той съсредоточаваше цялата си любов върху Фиона и Брайън и не се интересуваше какво става около него.

Изтощена от дългото пътуване, Фиона слезе от коня си и двама мъже от свитата на Роджър, които преди това служеха на Едмънд, пушнаха няколко неприлични забележки по неин адрес. Намекнаха ѝ, че с нетърпение чакат удобен случай да я спипат сама в някой тих ъгъл.

Първата реакция на Фиона беше страх. Като че ли никога не беше напускала родния си дом. В главата ѝ отново изникна целият репертоар от трикове, с които по-рано съумяваше да държи мъжете далече от себе

си. После обаче си припомни сър Гай и как беше счупила пръстите на краката му. Великанът трябваше да ходи седмици наред с бастун, но не ѝ се разсърди. А след раняването на Майлс седя до нея пред колибата и в очите му имаше сълзи. И двамата плакаха за човека, когото обичаха.

Не, тя никога вече нямаше да се върне към омразата. Нямаше да напада мъжете, които я ухаждаха. Беше ѝ струвало много време и напрежение, докато преодолее страха си от мъжете, и сега нямаше да се откаже с лека ръка от наученото.

Тя се обърна към Роджър и енергично поиска рицарите, които ѝ бяха отпратили тези неприлични намеци, да бъдат уволнени. Роджър я погледна с безкрайна изненада и побърза да я изведе от обора. Опита се да се държи отново като неин настойник, но Фиона му заяви, че няма право да ѝ говори като на малко момиченце, фактът, че скъпата му малка сестра се осмелява да му възразява, го шокира и нарани. Той беше твърдо убеден, че я е изтръгнал от самия ад, а тя проявяваше неблагодарност и имаше дързостта да се оплаква.

За първи път в живота си Фиона разказа на брат си цялата истина за Едмънд. Лицето на Роджър побледня като на смъртник, той се отпусна безсилно в едно кресло и се гърчи, сякаш имаше болки в стомаха. През всичките тези години си беше въобразявал, че е закрилял милата си малка сестричка, а сега се оказа, че тя беше живяла в истински ад. Той нямаше представа, че Едмънд е изпращал да я вземат от манастира веднага след като той напуснеше семейното имение. Не знаеше, че ѝ се е налагало непрекъснато да се защитава срещу грубостите на мъжете, с които се заобикаляше брат им.

Щом Фиона му разказа докрай историята си, Роджър стана, за да убие двамата мъже от свитата на брат си.

Гневът му беше страшен. Само след три дни домакинството беше напълно променено. Всички трепереха пред господаря. Много от мъжете бяха уволнени и ако някой посмееше да погледне Фиона накриво, тя беше сигурна в решителната намеса на Роджър. По-рано нямаше представа какво трябва да бъде отношението към господарката на дома, защото Едмънд не признаваше никого, освен себе си, но сега беше живяла пет месеца в дом, където не се страхуваше от никого и можеше спокойно да се разхожда сама в градината.

В началото Роджър се уплаши ужасно от изискванията ѝ; едва тогава Фиона разбра, че всъщност те двамата с Брайън бяха закриляли големия си брат. Той беше много добър и в същото време невероятно жесток. Веднъж тя се опита да му заговори за живота си в семейство Аскот,

но той реагира с такъв необуздан изблик на омраза, че тя се уплаши за живота му.

Тъй като не я беше виждал от месеци, той забеляза веднага промяната в тялото ѝ и реши, че е напълняла. Фиона вирна гордо брадичка и без разкаяние му призна, че носи под сърцето си детето на Майлс Аскот.

Очакваше възмущение – беше подготвена за нов изблик на гняв; но дълбоката болка в очите на Роджър я извади от равновесие.

– Върви си. Остави ме сам – каза ѝ глухо той и тя се подчини.

Щом се прибра в стаята си, Фиона се хвърли на леглото и плака, докато заспа. Така правеше всяка вечер, откакто се беше разделила с Майлс. Дали той щеше да разбере, че тя е тръгнала с Роджър само за да го спаси от сигурна смърт? Или щеше да я намрази? Какво щяха да кажат на Кит? Тя лежеше по цяла нощ будна и мислеше за всички добри хора, които беше обикнала в Шотландия.

Много ѝ се искаше да им изпрати вест, но наблизко нямаше нито един човек, на когото можеше да се довери. Вчера, докато се разхождаше в градината, една възрастна жена, която не беше виждала никога преди, ѝ предложи кошница с хляб. Фиона понечи да откаже, но жената вдигна кърпата и ѝ показа емблемата на Макарян. Фиона грабна кошницата и старицата се отдалечи бързо. Щом остана сама, младата жена претърси жадно съдържанието на кошницата.

Вътре имаше послание от Алисия, която ѝ съобщаваше, че е разбрала много добре защо Фиона се е върнала при брат си в Англия; само Майлс упорито отказвал да го разбере. Сър Гай бил улучен от три стрели, но се възстановявал, макар и бавно. Когато Фиона изчезнала, Майлс получил нов пристъп на ярост, по-силен от всички досегашни, взети заедно, и разкъсал шевовете си. Мораг го намерила почти обезкръвен. После пламнал в треска и за малко не умрял. Като чул за раняването на брат си, Стивън се върнал веднага от горския лагер на Рейн. Донесъл вестта, че Рейн е взел младия Чатауърт под крилото си. Стивън бил твърдо убеден, че много скоро двете семейства ще сключат мир. Алисия завършваше с думите, че Майлс се възстановява много бавно и е забранил да произнасят пред него името на Фиона.

Днес младата жена си припомни тези думи и се разтрепери толкова силно, че Роджър я погледна с уплаха.

– Облечи си нещо топло – посъветва я загрижено той.

– Не – отговори решително тя. – Плейдът ми е напълно достатъчен.

– Защо непрекъснато се разхождаш пред очите ми с тази проклета дреха? – избухна ядно Роджър. – Не ти ли е достатъчно, че носиш в

корема си един малък Аскот? Всеки път, когато те видя, имам чувството, че са ме ударили през лицето.

– Роджър, аз искам тази омраза да свърши. Искам...

– Искаш да си останеш курвата на врага ми! – изрева той, но бързо се овладя. Улови ръката ѝ и я погледна с безкрайна болка. – Не можеш ли да погледнеш на нещата като мен? Знаеш ли в какъв ад живях, докато те търсех из цяла Англия? Отидох при Рейн Аскот, за да разбере къде са те скрили, но той извади меч срещу мен. Ако не се беше намесила жена му, сега щях да бъда мъртъв. Влачих се на колене пред краля и да не мислиш, че ми беше лесно! Не изпитвам симпатия към Хенри след наказанието, което ми наложи заради случилото се с Мери Аскот; но за теб бях готов да се влача на колене и пред самия дявол!

Той помълча малко, после сложи ръце на раменете ѝ и продължи заклинателно:

– Не ми беше лесно да отида чак в Шотландия и да те превода през границата. Знаеш ли как се почувствах, когато те видях да се гушиш в онзи Аскот, сякаш искаше да станеш част от него? И каква драма ми разигра! Имах усещането, че съм твой враг, аз, който бях тръгнал да освободя милата си сестричка от лапите на един мъж, който я държеше като пленница и бе отнел невинността ѝ! Обясни ми какво става, Фиона. – Гласът му заглъхна в шепот.

Фиона се приближи още повече до него и скри глава на гърдите му.

– Как да ти обясня? Как да ти разкажа какво преживях през последните месеци? Разбрах какво значи да обичаш и да те обичат и...

– Не ми говори за любов! – прекъсна я остро Роджър. – Наистина ли мислиш, че този мъж те обича само защото те е отвел в леглото си? Да не би Аскот да ти се е заклел във вечна любов? Попита ли те дали би желала да станеш негова жена?

– Не, но... – започна Фиона.

– Виж, сестрице, ти знаеш твърде малко за мъжете. Ти беше само залог във враждата между семействата ни. Сега всички Аскотови тържествуват и се смеят злорадо, защото една Чатауърт носи под сърцето си копелето на Аскот. Вярват, че са спечелили играта.

– Спечелили! – изкрещя невъздържано Фиона и се дръпна като опарена. – Ти си отвратителен, Роджър! Защо принизяваш случилото се до игра? Какво ще кажа един ден на детето си? Че е било само пионка в играта на шах? Че две могъщи семейства са злоупотребили с него заради глупавата си вражда?

– Глупава? Как смееш да твърдиш това? Не знаеш ли, че Брайън се

ската някъде сам-самичък и в сърцето му гори люта омраза към собствения му брат – само заради Аскотови!

Фиона не беше споменала срещата си с Брайън в Шотландия.

– Никога ли не си помислял, братко, че може би ти си причината, поради която Брайън напусна родния си дом? Много искам да чуя твоята версия за смъртта на Мери Аскот.

Роджър й обърна гръб.

– Бях пиян като свиня. Беше ужасна... случайност. – Той я погледна умолително. Очите му просека обич. – Не мога да върна тази жена между живите, Фиона. Кралят ме наказва повече от достатъчно. Брайън ме напусна, а ти се върна от плен при врага, натежала от семето му, и вместо обичта, с която ме даряваше по-рано, ме гледаш със съмнение. Какво друго наказание ще ми наложиш?

– Прощавай, Роджър – отвърна меко тя. – Вероятно наистина съм се променила. Не знам дали Майлс ме обича. Не знам дали иска да се ожени за мен, за да даде име на детето ни. Знам само, че аз го обичам и ако ме помоли да стана негова съпруга, ще го последвам до края на земята.

Само очите на Роджър издадоха болката, която го обзе след тези думи.

– Как можа да се обърнеш с цялото си сърце срещу мен? Толкова ли е добър в леглото онзи мъж, че те кара да викаш от наслада и да забравиш братската обич, с която те обграждах през целия си живот? Могат ли пет кратки месеца да заличат осемнадесетте години, прекарани с мен?

– Не, Роджър. Аз те обичам и винаги ще те обичам. Опитай се да разбереш, че искам и двама ви.

Роджър се усмихна с безкрайна болка.

– Ти си още много млада, Фиона. Искаш да имаш мъж, който е известен с успехите си пред жените. Не знаеш ли, че половината жени на Англия тичат подире му? Искаш мъж, който те е отвел в леглото си, направил ти е дете и дори не споменава за женитба. Помислила ли си какъв брак ще имаш? Ще се грижиш ли и за другите му копелета с любовта, която си проявила към най-големия?

– Какво знаеш за Кит?

– Знам почти всичко за враговете си. Майлс Аскот обича жените. Ти си само една от многото му любовници. Дори го уважавам, защото поне не те е лъгал и не ти е внушавал, че си единствената му, вечна любов. – Той помилва ръката й. – Фиона, ако искаш съпруг, аз ще ти

намеря най-добрия мъж в Англия. Познавам много мъже, които ще те приемат дори с детето на друг под сърцето ти и ще се отнасят добре с теб. С най-младия Аскот ще бъдеш нещастна, не разбираш ли?

– Може би – отговори Фиона, опитвайки се да бъде разумна. Може би милувките на Майлс я бяха влудили. Може би я бяха направили неспособна да разсъждава трезво. Той беше много добър с нея, но и с момичето в гостилницата се беше отнесъл великодушно. Ако напуснеш брат си заради един Аскот, Роджър щеше да я намрази, а никой не можеше да ѝ гарантира какво ще изпитва към Майлс след години. Ами ако някой друг решише да си направи шега с него и му поднесе в дар красиво младо момиче? Дали щеше да приеме и нея за своя собственост? Дали щеше да я доведе в дома си и да очаква от нея, Фиона, да се грижи за момичето както за незаконните му деца?

– Нека аз да ти намеря съпруг. Ще ти представя няколко дузини мъже за да ги опознаеш, и можеш да избереш когото искаш. Нека да направя това за теб! Разбира се, ако желаш, можеш да останеш неомъжена.

Фиона го погледна с дълбока обич. Всички в Англия щяха да му се смеят, че е позволил на сестра си да роди дете, без да е омъжена. Някои дори щяха да настояват, че Роджър Чатауърт трябва да получи наказание, задето не я е омъжил. Той беше понесъл много позор през последните години, но беше готов да понесе още – само заради нея.

Тя му се усмихна и лицето му грейна от радост. За първи път от много години имаше желание да живее.

– Добре, ще видя мъжете, които ще ми избереш – отговори сърдечно тя. Щеше да направи всичко възможно да се влюби в един от тези мъже. Искаше да има мил, нежен съпруг, деца, които да обича, и братята си, защото един ден непременно щеше да събере отново Брайън и Роджър.

През следващите дни Фиона научи много за любовта. Преди да срещне Майлс, тя нямаше представа какво означава тази дума. Никога не беше помисляла, че би могла да се влюби в някой мъж. После обаче дойде Майлс Аскот и промени всичко. Пет месеца търпение и снизхождение бяха достатъчни, за да я накарат да се влюби в него. Тя съзнаваше, че от самото начало се е почувствала привлечена към него, но на света имаше толкова много мъже, които бяха добри и достойни за любов. Всичко, което трябваше да направи, беше да се влюби в един от тях и да реши всичките си проблеми.

Оказа се, че е сбъркала.

Роджър започна да води в дома им благородниците от околността.

Представяше ѝ мъжете като жребци, които бяха готови да я обслужват. Между тях имаше едри и дребни, тънки и дебели, грозни и красиви; мъже, които бяха убедени в неустоимия си чар, смели рицари, мъже, които умееха да я разсмеят и един, който пееше като славей. Безкрайна верига от мъже.

В началото Фиона се почувства поласкана от вниманието им, но само след няколко дни старите ѝ фобии се върнаха. Един мъж докосна рамото ѝ и тя излезе от кожата си, а ръката ѝ несъзнателно се стрелна към камата в колана. След една седмица отказа да приема посетителите и се скри в стаята си. Започна да излиза все по-рядко пред тях, винаги придружавана от Роджър.

Един ден Роджър замина. Без да ѝ каже нищо, взе осмина мъже от свитата си и потегли на път с голяма бързина. Един слуга ѝ каза, че господарят е бил посетен от непознат мъж от простолудието, който му донесъл някакво послание. Роджър го прочел с голяма радост и го хвърлил в огъня. После побързал да напусне къщата.

Фиона не знаеше какво да прави. Беше близо до истерия, защото долу в залата чакаха половин дузина мъже, а тя не можеше да се яви пред гостите в отсъствието на Роджър. Не можеше да води нормален разговор с един от тях, защото през цялото време следеше къде се намират останалите. Многомесечните търпеливи усилия на Майлс не бяха постигнали целта си. Само преди няколко дни беше цапардосала с месингова ваза мъжа, който се беше осмелил да пристъпи към нея изотзад.

Тя избяга с развяващи се поли в стаята си и отказа да се върне повече в залата.

Лежа дълго в самотното си легло и единственото, за което можеше да мисли, беше Майлс. Всеки път, когато я представяха на непознат мъж, го сравняваше с Майлс. Ако мъжът беше красив и представителен, тя забелязваше само, че движи ръцете си твърде бързо и нервно, или някоя друга дреболия. Една вечер позволи на един от мъжете да я изведе в градината и да я целуне. Едва успя да се овладее, за да не го изрита в глезените – или да счупи пръстите на крака му. Все пак не можа да се удържи и изтри с ръка устата си. Мъжът я погледна обидено и си отиде, без да каже нито дума.

Фиона полагаше големи усилия, но нито един от мъжете не успя да събуди интереса ѝ. Дните минаваха и желанието ѝ да види Алисия и да я помоли за съвет ставаше все по-силно. Вече беше решила да ѝ напише писмо, когато новият ѝ свят рухна из основи.

Роджър се върна в родния си дом с обезобразения труп на Брайън.

Един вкаменен, отслабнал, неузнаваем Роджър.

Фиона го прегърна и го поздрави, но той дори не я погледна. Отнесе трупа на Брайън в някогашната му стая и се заключи с него. Остана там два дни и не допусна никого до себе си. Когато се появи отново, очите му бяха хлътнали дълбоко в орбитите, лицето му беше пепелносиво.

– Твоите Аскотови направиха това – каза той на Фиона и отиде да се разпорежи за погребението.

Погребаха Брайън още същия следобед. Роджър не присъства на службата, Фиона посади рози на гроба и проля горещи сълзи за двамата си братя.

Лилиан я тормозеше всеки ден, пицеше и се кълнеше, че всички Аскотови трябва да платят за грозните си дела. Новата ѝ страст бяха лампите, пълни с горещо масло. Тя ги разнасяше из къщата и ги размахваше на всички страни. Твърдеше, че детето на Фиона ще се роди със знака на сатаната и ще бъде прокълнато за вечни времена.

Гостите напускаха един по един дома, който тъгуваше за загубата на Брайън Чатауърт, и Фиона остана сама с безумната си снаха.

В началото на март пристигна пратеник, който носеше отличителните знаци на кралски херолд.

Мина цял ден, преди изпратените от Фиона мъже да открият скривалището на Роджър. Намериха го сам в каменната къщурка на един овчар. Приличаше на скелет, с хлътнали бузи под дългата брада, с мръсна коса, която падаше по раменете, и диво святкащи очи, близко до безумието.

Той прочете посланието на краля в присъствието на Фиона и го хвърли в огъня.

– Кажи на краля, че отговорът ми е „не“ – проговори спокойно той и излезе от стаята.

Фиона не посмя да го последва. Какво ли съдържаше кралското послание? Събра всичките си сили, за да изпрати учтиво кралския пратеник, и се приготви за дълго чакане. Скоро щеше да узнае какво е отказал Роджър, защото кралят нямаше да закъснее да реагира на отказа му. Тя сложи ръка на корема си и отново се запита дали детето ѝ трябва да живее с петното на незаконородено.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха минали шест дни след идването на кралския херолд. Фиона беше сама в градината. Роджър отново беше изчезнал и не се появяваше в замъка, а смъртта на Брайън огне на Лилиан и последната частица разум, която ѝ беше останала. Тя не тъгуваше за младежа, защото приживе почти не се беше интересувала от него, но фактът, че Брайън беше убит от член на семейство Аскот, беше достатъчен. Фиона мислеше с дива омраза за убицеца на брат си за онзи отвратителен Рейн Аскот.

Една сянка се раздвижи на пътеката и я уплаши до смърт. Тя се улови за гърдите и вдигна глава – и погледна право в тъмните, горящи очи на Майлс Аскот. Презрителният му поглед се плъзна по тялото ѝ, отбеляза роклята от скъп сатен с цвят на слонова кост, двуредната перлена огърлица и кървавочервения рубин на шията ѝ.

Фиона впи поглед в лицето му и изохка. Не можеше да се насити да го гледа. Под очите му имаше тъмни сенки, беше ужасно отслабнал. Очевидно не беше напълно възстановен от раните си.

– Ела с мен – проговори дрезгаво Майлс.

Фиона не се поколеба нито миг. Изправи се и тръгна след него през градината, която завършваше с гъста гора. Тя не се съмняваше, че брат ѝ е наредил на хората си да охраняват строго границите на имението, но това не беше попречило на Майлс да дойде при нея.

Майлс не ѝ каза нито дума повече, дори не я погледна. Едва когато видя чакащите коне, Фиона разбра какво не е наред: той я мразеше. Скованото тяло, студените очи крещяха в лицето ѝ. Спря пред конете и попита глухо:

– Къде ме водиш?

Майлс се обърна към нея.

– Кралят заповяда да се оженим. Брат ти отказа да изпълни заповедта. Ако не те направя своя съпруга, брат ти и аз ще бъдем обявени за държавни изменници и кралят ще конфискува земите ни. – Погледът му остана прикован в рубина ѝ. – Няма от какво да се страхуваш. След като се венчеем, ще те върна на скъпоценния ти брат и няма да ти взема нищо от онова, което ти е толкова скъпо.

Той отново ѝ обърна гръб и Фиона се опита да възседне коня си сама; но дългата рокля и треперещите ръце ѝ попречиха да го стори.

Майлс пристъпи зад нея, хвана я през кръста и я метна като чувал

на коня, като се стараеше да не се докосва до нея.

Фиона беше твърде замаяна и не можеше да разсъждава разумно. Майлс улови юздите на коня ѝ и препусна в бърз галоп на север. Очите ѝ бяха съвсем сухи и пареха от болка. Тя не се оглеждаше, само се взираше като упоена в светлата грива на коня си.

След около час пристигнаха в красиво малко село и спряха пред наскоро измазана бяла къща до църквата. Майлс скочи от коня си и остана с гръб към нея, без да направи опит да ѝ помогне.

Свещеникът отвори вратата на дома си.

– Това ли е годеницата ти, Майлс? – попита любезно той. – Заповядайте, знам колко сте нетърпеливи.

Майлс влезе вътре, без да я повика. Фиона се втурна след него и улови ръката му. Погледът, с който бе удостоена, я накара да замръзне на мястото си. Оттегли ръката си и сведе глава.

– Щом свърши церемонията... ще ми позволиш ли да ти кажа няколко думи? – попита с треперещ глас тя.

– Ако не трае много дълго – отвърна студено Майлс. – Брат ми ме чака.

– Няма да те задържа дълго – увери го спокойно тя. Вече беше успяла да си възвърне самообладанието. Вдигна полите си и тръгна пред него.

Венчавката свърши бързо. Нямаше свидетели, които Фиона познаваше, само двамата непознати, доведени от свещеника. Когато двамата си казаха „да“, Фиона имаше чувството, че са сключили сделка за доставка на жито.

Щом свещеникът ги обяви за мъж и жена, Майлс се обърна към нея и Фиона спря да диша.

– Мисля, че можем да говорим в съседната стаичка. – Това беше всичко, което ѝ каза. Фиона вирна упорито брадичка и тръгна към изхода.

Когато останаха сами, Майлс се облегна на стената.

– Сега можеш да ми кажеш всичко, което искаш.

Първият ѝ порив беше да го прати по дяволите за вечни времена, но тя успя да го потисне.

– Нямах представа, че кралят е заповядал да се оженим. Ако знаех, нямаше да откажа. Готова съм да сторя всичко, за да сложа край на тази кървава вражда.

– Готова ли си да спиш с най-големия си враг? – попита подигравателно той.

Фиона изскърца със зъби.

– Роджър беше съкрушен от смъртта на Брайън. – В очите ѝ блесна гняв. Майлс изпухтя презрително.

– А казаха ли ти, че Рейн едва оживя след голямата доза отрова, която му даде брат ти?

– Отрова! – повтори невярващо Фиона. – Пак ли обвиняваш брат ми Роджър?

– Не Роджър – отговори спокойно Майлс. – Брат ти Брайън се опита да отрови Рейн.

– Е, бедният Брайън си плати скъпо и прескъпо за стореното – отговори гневно Фиона. – Знам, че Рейн Аскот е същински великан. Сигурно му е доставило дяволско удоволствие да накълца на парченца слабичкия Брайън. Сигурно се е радвал, когато е чувал как пращат костите му!

Майлс я погледна с потъмнели от гняв очи.

– Както чувам, ти пак си била запозната само с версията на скъпия си брат. Наистина ли Роджър ти е казал, че Брайън е убит от Рейн?

– Не изрично, но...

Майлс се облъсна от стената и застана пред нея.

– Тогава си иди у дома и го попитай! Роджър трябва най-после да ти каже истината за смъртта на Брайън Чатауърт. Ако това е всичко, трябва да вървя. Или ще ме обвиниш в още някое позорно дело?

– Чакай! – извика през сълзи Фиона. – Моля те, кажи ми какво стана в Шотландия! Как е сър Гай?

Очите на Майлс станаха черни. Бурята щеше да се разрази всеки момент.

– Какво, по дяволите, те е грижа за него? Откога си почнала да мислиш за другите хора, а не само за проклетия си брат? Гай едва не умря от мръсните му стрели. Кажи на Роджър, че трябва да се усъвършенства в стрелбата с лък. Още само няколко милиметра, и щеше да улучи сър Гай право в сърцето.

– А Кит?

– След като ти замина – процеди през здраво стиснатите си зъби Майлс, – Кит плака три дни и никой не беше в състояние да го утеши. Сега обаче не пуска в стаята си бавачката на Филип, която се казва Фиона.

– Не исках да го нараня – прошепна задавено Фиона. – Аз го обичам.

– Не, Фиона, не го обичаш. Ние не означавахме нищо за теб. Ти ни

наказа жестоко за това, че те държахме в Шотландия против волята ти. Бях започнал да вярвам в теб, но разбрах, че ти си и си оставаш само една Чатауърт.

Гневът ѝ избухна с дива сила:

– Няма да ти позволя да ме обиждаш! Какво можех да направя, когато брат ми опря меча си в гърдите ти? Наистина ли мислиш, че трябваше да остана с теб? Той щеше да те убие, без да му мигне окото! Не можеш ли да проумееш, че тръгнах с него само за да спася живота ти? А ти дори не ми благодари!

– Нима искаш да ти повярвам? – попита глухо Майлс. – Стоиш пред мен облечена като кралица, перлената ти огърлица струва повече от цялото ми имущество и ме уверяваш, че си тръгнала с брат си само за да спасиш живота ми. Защо ме мислиш за глупак?

– Добре – отговори уморено Фиона. – Тогава ми кажи какво според теб трябваше да направя.

Майлс я погледна с присвити очи.

– Твърдиш, че брат ти те обича повече от всичко на света. Трябваше да му кажеш, че ще останеш с мен, защото така искаш.

Фиона притисна с две ръце сърцето си.

– О, да, и той щеше да се укроти и да те остави на мира! Представиш ли си каква трогателна сцена щеше да се получи? Роджър щеше да прибере меча си в ножницата и да се върне сам в Англия. Ти още ли не си разбрал, че Роджър е не по-малко избухлив от теб и че става страшен в гнева си? Освен това, откъде можех да зная дали наистина желаш да остана при теб?

Майлс помълча малко и отговори доста по-спокойно:

– Винаги съм изразявал достатъчно ясно желанията си. Знаеш ли, че цяла Англия говори за мъжете, с които се заобикаляш в замъка на Чатауърт? С колко от тях си спала? Вече си омъжена жена, но не вярвам това да те възпре. Жалко само, че детето ще сложи край на тези забавления.

Фиона направи крачка към него и го зашлеви с все сила през лицето.

Главата на Майлс политна встрани, но той се съвзе бързо и когато я погледна, очите му бяха като пламтящи въглища. С бърз, насилствен жест той улови двете ѝ ръце и я бутна към стената. Устните му се впиха в нейните.

Фиона реагира с цялата натрупала се в гърдите ѝ страст и се притисна до него с всяка частица на тялото си. Устните му оставиха гореща

диря по врата ѝ.

– Ти ме обичаш, нали, Фиона?

– Да – отговори глухо тя.

– Колко? – попита дрезгаво той и загриза ушенцето ѝ.

– Майлс – прошепна с копнеж тя, – моля те! – Майлс вдигна ръцете ѝ и ги притисна към стената, макар че тя се опитваше да се изтръгне. – Моля те! – повтори задавено тя.

Майлс се отдръпна рязко от нея и пусна ръцете ѝ.

– Е, кажи ми добре ли се чувстваш, след като те отблъснах? – попита студено той. Изглеждаше напълно спокоен, само вената на врата му пулсираше предателски. – Как се чувства човек, когато обича някого и получи отказ? Аз те умолявах да останеш при мен, но ти избра брат си. Върни се при него и го попитай дали може да ти даде онова, от което се нуждаеш. Сбогом, Фиона... Аскот. – Той ѝ обърна гръб, излезе с бързи крачки от сакристията и затръшна вратата зад гърба си.

Фиона остана дълго време облегната на стената, не смеейки да се помръдне. Най-после успя да стигне до един стол и се отпусна тежко на меката тапицерия. Седя там, докато смутеният и объркан свещеник се осмели да наруши усамотението ѝ.

– Лорд Майлс ми обясни, че има бърза работа, но във ви чака ескорт, който ще ви съпровожда – каза тихо той. Когато Фиона не се помръдна, свещеникът взе ръката ѝ и сложи в шепата нещо студено и тежко. – Не бързайте, мила моя, мъжете ще почакаат.

След няколко минути Фиона намери сили да стане и предметът в ръката ѝ падна със звън на пода. Тя коленичи и го вдигна. Тежък златен пръстен с голям смарагд, на който бяха изобразени трите леопарда на Аскот.

Роджър я чакаше на половин миля от границата на имението си, придружен от един рицар с изваден меч. Фиона пришпори коня си и застана между него и мъжете от свитата на Аскот.

– Смърт на всички Аскотови! – извика разярено брат ѝ.

Фиона успя да улови юздите на коня му и ги дръпна с все сила. Конят се разсърди и се вдигна на предните си крака. Роджър трябваше да положи много усилия, за да не се строполи от гърба му.

– Защо се връщаш у дома, придружена от рицарите на Аскот? – изрева сърдито Роджър.

– Защото вече нося името Аскот! – изкрещя в отговор тя.

Думите ѝ постигнаха желания успех. Роджър се сви на седлото, сякаш го беше ударила, и дълго време не се помръдна.

– Как посмя да премълчиш пред мен кралската заповед? – продължи със същия тон Фиона. – Няма ли най-после да престанеш да ме лъжеш? Кой уби брат ми Брайън?

Лицето на Роджър посивя. Само очите му святкаха безумно.

– Един от Аскотови... – започна той.

– Не лъжи! Искам да чуя истината!

Роджър хвърли убийствен поглед към придружаващите я рицари на Аскот. Всеки момент щеше да се нахвърли върху тях с меча си.

– Или ще ми кажеш истината, или ще се върна с тях в Шотландия. Преди малко бях венчана за Майлс Аскот и детето ми има право да се роди при баща си.

Роджър пое дълбоко въздух, изохка и се хвана за гърдите.

– Аз убих Брайън! – изкрещя той, но веднага се успокои. – Аз убих собствения си брат. Това ли искаше да чуеш?

Фиона очакваше всичко друго, само не и това. Отговорът на Роджър беше съкрушителен.

– Хайде да се върнем у дома, братко. Там ще си поговорим за всичко.

Когато останаха сами, тя го накара да ѝ разкаже цялата истина за враждата между двете семейства. Историята беше дълга и разтърсваща. Още по-трудно ѝ беше да разбере от Роджър цялата истина, не неговата версия. Той не преставаше да ѝ говори за чувствата си и да представя нещата от своя гледна точка.

Най-после Фиона разбра какво точно е станало: докато бил в Шотландия, Роджър се опитал да се възползва от удобния случай и да се ожени за Алисия Макарън, за да стане господар на богатството ѝ. Разказал ѝ няколко лъжи, за да се представи в по-добра светлина, но какво значение имали лъжите при очакваната печалба? Принудил Стивън Аскот да излезе на двубой срещу него и когато Стивън спечелил с лекота, толкова се разгневил, че го нападнал в гръб. Държал се като човек от простолудието и унижението, на което бил подложен от Стивън и от всички благородници в Англия, било непоносимо. Заловил Алисия и Мери само за да докаже на Аскотови, че е сила, с която трябва да се съобразяват. Няма намерение да им стори зло.

– Защо изнасили Мери? – попита неумолимо Фиона.

– Защото Брайън поиска да се ожени за нея! – изкрещя бясно Роджър. – След всичко, което изтърпях от Аскотови, Брайън реши да се ожени за сестричката им. Знаеш ли, че тя беше много по-стара от него? Никой в Англия не я искаше, затова беше отишла в манастир и щеше да

стане монахиня. Представяш ли си как щяха да ни се смеят?

– Тази твоя проклетата гордост! Ти си обезумял. Сега Брайън лежи в гроба, вместо в брачното си легло. Получи ли онова, което искаше?

– Не – прошепна прегракнало Роджър.

– И аз не. – Тя се изправи в стола си. – Роджър, искам да ме изслушаш много внимателно. Враждата между семействата Аскот и Чатауърт свърши. Аз нося името Аскот и детето ми ще бъде Аскот. Няма да позволя членовете на двете семейства да се избиват помежду си.

– Ако онзи отново се опита да те открадне... – започна заплашително Роджър.

– Да ме открадне! – Тя скочи от мястото си и столът се преобърна. – Тази сутрин помолих Майлс Аскот да ме отведе със себе си, но той отказа. Не му се сърдя. Заради теб семейството му загуби единствената си сестра, но братята ѝ не те убиха, нали?

– Брайън...

– Ти уби Брайън! – изплака тя. – Ти си виновен за нещастieto и се кълна в Бога, че ако посмееш да посегнеш на някой Аскот, аз ще те понижа със собствения си меч. – Тя излезе с високо вдигната глава от стаята и отблъсна гневно Лилиан, която както обикновено беше подслушвала на вратата.

Минаха три дни, преди Фиона да овладее гнева си и да започне да разсъждава разумно. Когато разумът победи, тя реши да сложи кръст на миналото и да се обърне към бъдещето. Нямаше да допусне детето ѝ да живее в обстановката, в която бе живяла тя. Вероятно никога нямаше да се събере отново с Майлс Аскот, затова трябваше да се сдобри с брат си Роджър и да го убеди да играе ролята на любещ баща.

Намери го пред камината, загледан замислено в пламъците. Ако беше мъж, щеше да го издърпа от креслото и да го изрита здравата в задника.

– Знаеш ли, Роджър – заговори с меден гласец тя, – досега не бях забелязала, че си започнал да затлъстяваш.

Роджър я погледна изумено и прокара пръсти по твърдия си корем.

Фиона потисна смеха си. Роджър беше красив мъж и се ласкаеше от вниманието на жените.

– Вярно е, че мъжете на твоята възраст започват да напълняват – продължи тя. – А мускулите им отслабват.

– Не съм чак толкова стар – отговори сърдито той, стана от

креслото и изправи рамене.

– Знаеш ли какво ми хареса най-много в Шотландия? Че всичките им мъже са стройни и гъвкави като млади дръвчета.

Роджър склони глава и я изгледа подозрително.

– Какво искаш да ми кажеш, Фиона?

– Опитвам се да те изтръгна от меланхолията и да те върна в реалния свят. Престани да се самосъжаляваш! Брайън е мъртъв и ако искаш да прекараш целия си живот в пианство, направи го – но с това няма да го върнеш. Хайде, събери мързеливите си рицари и ги пращай на работа.

В очите му се появи нещо като усмивка.

– Вероятно и аз имам нужда от малко упражнения – промълви той и излезе от стаята.

След шест седмици Фиона роди едро, здраво момче и го нарече Никълъс Роджър. Малкият беше наследил високите скули на Гевин Аскот. Роджър веднага се влюби в детето и започна да се грижи всеотдайно за него, сякаш му беше син.

Когато се възстанови от раждането, Фиона се зае да преустрои дома си. Искаше детето ѝ да расте в уютна обстановка. Първата ѝ заповед беше малкият Никълъс да бъде охраняван ден и нощ, защото Лилиан беше убедена, че родителите на бебето са Джудит и Гевин, и Фиона не смееше да го остави в ръцете на лудата.

Никълъс беше само на един месец, когато пристигна първото писмо от Джудит Аскот. Писмото беше съдържано и безлично. Джудит се осведомяваше за здравето на бебето и съжаляваше, че не се е запознала с новата си снаха. Пишеше още, че Алисия не преставала да хвали Фиона. Нито дума за Майлс Аскот.

Фиона седна веднага и отговори подробно на писмото. Разказа колко прекрасен е малкият Ник, как прилича на Гевин и помоли за съвети. Нали Джудит вече имаше бебе и беше опитна майка...

Джудит отговори с цял сандък прекрасни бебешки дрешки, които вече не ставаха на сина ѝ, тъй като наскоро беше навършил десет месеца.

Фиона показа на Роджър подаръците и му откри, че е започнала кореспонденция с Джудит Аскот. Роджър, плувнал в пот от упоритите упражнения с рицарите си, не каза нито дума; Лилиан обаче говори надълго и нашироко, макар че никой не я слушаше.

Едва в петото си писмо Джудит спомена Майлс, и то само бегло. Писа ѝ, че Майлс живее при Рейн, че съпругата на Рейн също не е с него

и двамата са много нещастни. Тази новина повиши веднага настроението на Фиона и радостта ѝ трая цяла седмица. Тя седеше с часове край люлката на Ник и му разказваше какво е преживяла с баща му и несъщия му брат Кит.

През септември Фиона изпрати на Джудит луковици за градината ѝ и един жакет, ушит специално за Кит по модата за възрастните. Джудит ѝ писа, че Кит се влюбил веднага в новата си дреха, но двамата с Майлс са убедени, че е бил ушит от Джудит, и Гевин умира от смях, защото жена му си има толкова много работа, че никога не посяга към иглата.

Скоро след Коледа Джудит ѝ изпрати дълго, сериозно писмо. Рейн най-после приел отново съпругата си и Майлс останал за малко в Аскот Касъл, преди да се прибере в собственото си имение. Джудит се уплашила от промяната, настъпила у него. Той винаги се държал настрана, но сега почти не проговарял и – което било най-страшното – сякаш бил изгубил любовта си към жените. Те продължавали да тичат след него, но той само ги поглеждал недоверчиво и не се доближавал до тях. Джудит се опитала да поговори с него за това, но всичко, което чула от устата му, било: „Аз съм женен, ако благоволиш да си спомниш. Съпрузите трябва да си бъдат верни.“ После се изсмял безрадостно и излязъл. Джудит молеше пламенно Фиона да прости на мъжа си и в същото време я предупреждаваше, че всички мъже от семейство Аскот са дяволски ревниви.

Фиона отговори с дълго, предълго писмо, изпълнено с гняв. Майлс бил единственият мъж, на когото позволила да я докосне. Помолила го да я вземе със себе си след венчавката, но той я отблъснал. Отново обясни, че е напуснала Шотландия с Роджър само за да спаси живота на човека, когото обича повече от всичко на света. После се оплака многословно от глупостта и сляпата си вяра в Роджър и завърши, че причината за раздялата им е Майлс, не тя.

Още щом изпрати писмото, Фиона съжали за онова, което беше написала в него. Все пак тя не познаваше съпругата на Гевин. Ако дори само частица от онова, в което я обвиняваше Лилиан, беше истина, Джудит беше чудовище. Намесата ѝ можеше да влоши още повече отношенията между Фиона и Майлс.

Мина цял месец, преди да дойде отговор, и през това време Фиона едва не обезумя от тревога. Роджър постоянно я питаше какво ѝ е. Лилиан направи нещо повече – тя се разрови в стаята на Фиона, откри писмата на Джудит и разказа съдържанието им на Роджър с всички подробности. Когато Роджър мълчаливо ѝ обърна гръб, тя получи пристъп на

ярост, който ги държа в напрежение цял ден.

Отговорът на Джудит беше съвсем кратък. На шестнадесети февруари Майлс щял да бъде на лагер на двадесетина мили от имението на Чатауърт при селото Уестмор. Сър Гай бил готов да помогне на Фиона с всичките си сили.

Фиона разцелува писмото, скри го в корсажа си и след като няколко дни го носи със себе си, реши да го скрие под един камък в камината. После обаче си каза, че достатъчно е плувала в облаците и е време да се върне на земята. Защо беше толкова убедена, че Майлс иска да си я върне? Тя трябваше да направи нещо, за да спечели отново любовта на съпруга си, но какво?

„Ти си моя, Фиона – беше й казал веднъж Майлс. – Ти си моят подарък.“

В главата й започна да се оформя дързък план. Господи, дали ще мога да го направя, питаше се непрекъснато тя. Сърцето й биеше тревожно и в същото време й се искаше да се смее. Трябваше й само малко повече късмет. Какво ли щеше да стане, ако отново се „подареше“ на Майлс?

Докато седналата в градината Фиона се отдаваше на мислите си, Лилиан тършуваше в стаята й. Когато най-после откри последното писмо на Джудит, тя го занесе на Роджър и този път той не й обърна гръб. През следващите дни в къщата на Чатауърт имаше трима души, които коваха планове, твърде различни едни от други.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Мисля, че не е редно да правите това – каза сър Гай и погледна строго Фиона. Гласът му беше тих, но за Фиона беше същински вик.

– Джудит ми писа, че сте готов да ми помогнете във всяко отношение.

Сър Гай се изправи в целия си великански ръст. Белегът на лицето му беше като светеща пурпурночервена ивица.

– Лейди Джудит – той подчерта двете думи – нямаше представа, че ще поискате от мен нещо толкова... невероятно. Как можа да ви хрумне тази безумна идея? – попита възмутено той.

Фиона му обърна гръб и изрита с все сила килима, който беше донесла. Според нея идеята ѝ беше чудесна: тя щеше да се съблече, сър Гай щеше да я увие в килима и да я предаде в ръцете на Майлс. Може би повторението на първата им среща щеше да го накара да се засмее и да ѝ прости. Ала сър Гай упорито отказваше да участва в изпълнението на плана ѝ.

– Какво друго бих могла да направя? – попита тя и сърцето ѝ натежа от болка. – Знам, че той не иска да ме види. Как да го помоля за прошка, щом не желае да ме чуе?

– Лейди Клариса изпрати при сър Рейн дъщеричката си и детето изигра великолепно ролята на посредник.

– О, не! Не искам да дам сина си в ръцете на Майлс. Той ще наеме още една бавачка и Ник ще стане едно от многото деца в сбирката му. Това означава да не видя никога повече нито Майлс, нито Ник. – Тя се облегна на едно дърво и се замисли. Можеше да уреди среща с Майлс, но той нямаше да пожелае да я изслуша. Единственият ѝ шанс беше очите му да се замъглят от страст и съпротивата му да отслабне. Първо трябваше да се любят, а след това да говорят.

Докато размишляваше, тя си играеше с дългата си черна наметка, прекрасна дреха от кадифе, подплатена с кожи от норка. Наметката я покриваше от главата до петите. Очите ѝ засвяткаха дяволито.

– Можете ли да направите така, че за известно време да остана насаме с Майлс? Не в шатрата му, а в гората. Като казвам сами, това значи да бъдем наистина сами! Той може да повика охраната си, но рицарите трябва да бъдат отдалечени от мястото на срещата ни.

– Предложението не ми харесва – отговори упорито сър Гай. – Ами

ако го заплашва опасност?

– Наистина – отвърна саркастично Фиона. – Мога да го предизвикам на двубой и да му прережа гърлото с ножа си.

Сър Гай вдигна високо едната си вежда и бързо скри крака си, чиито пръсти бяха счупени от Фиона. Тя го погледна и избухна в смях.

– Моля ви, Гай, отдавна не съм чутила краката на мъжете! Майлс е мой съпруг и аз го обичам. Искам отново да събудя любовта му към мен.

– Мисля, че лорд Майлс не само ви обича, а е obsесен от вас. Само че вие наранихте гордостта му. Никоя друга жена не му е създавала такива проблеми.

– Няма да му се извиня, че съм напуснала Шотландия с Роджър. Трябваше да постъпя така. Ще ме оставите ли известно време сама със съпруга ми?

Сър Гай я погледна изпитателно и кимна колебливо.

– Сигурен съм, че ще съжалявам за отстъпчивостта си, но ще уредя срещата.

Фиона се усмихна зарадвано и цялото ѝ лице засия.

– Ще ви направя кръстник на следващото ни дете.

– Ще изпратя лорд Майлс в гората – отговори мрачно сър Гай. – Давам ви един час, не повече.

– Това означава да ни заварите в много деликатно положение – засмя се Фиона. – Имам намерение да прелъстя съпруга си. Трябват ни поне три часа усамотение.

– Вие не сте никаква лейди, Фиона Аскот – изрече сърдито мъжът и ѝ намигна.

– Вярно е – съгласи се с усмивка тя. – Освен това нямам гордост. А сега си вървете, за да мога да се подготвя за срещата.

Когато остана сама, тя загуби голяма част от решителността си. Може би това беше единственият ѝ шанс да си възвърне съпруга. На всяка цена трябваше да успее. Съблече се с треперещи ръце. Надяваше се, че познава достатъчно добре Майлс; че той ще се съпротивлява с разума си, но ще се поддаде на страстта.

Скри дрехите си под сухите листа и се уви цялата в черната наметка. За пред външния свят беше добродетелна, почтена дама. Когато свърши с приготовленията, седна на един пън и зачака.

След известно време се чу шум от крачки и Фиона се уплаши до смърт. Ала позна бързите, леки, целенасочени крачки на Майлс и стана, за да го поздрави.

В първия миг ѝ се стори, че той се радва да я види, но впечатлението бързо се разсея. В погледа му имаше студенина.

– Как така остави брат си сам? – попита подигравателно той.

– Майлс, поисках тази среща, за да те попитам дали не можем да живеем като мъж и жена.

– И тримата?

– Да – усмихна се Фиона. – Ние с теб и синът ни Никълъс.

– Разбирам. А сега ми кажи какво ще прави скъпият ти брат без сестра си, заради която е извършил толкова много убийства.

Фиона пристъпи към него.

– Мина много време, откакто те видях за последен път. Надявах се, че вече си преодолял поне част от ревността си.

– Аз не ревнувам! – изфуча гневно той. – Ти беше тази, която трябваше да вземе решение, и го направи. А сега ще повикам охраната си, за да те върне при брат ти. Стража!

На вика му не се отзова никой и лицето му потъмня. Той се огледа смутено и отвори уста да каже нещо, но в този миг Фиона отвори наметката си и разкри голото си тяло. Майлс пое дълбоко дъх и впи поглед в гърдите ѝ.

Фиона затвори наметката си, остави само тесен процеп, който разкриваше част от съвършено оформения ѝ крак, за да му напомни за първата им среща, когато се беше увила в лисичата кожа. Съвсем бавно, без да го изпуска от поглед, тя отиде при него и сложи ръка на тила му.

Майлс протегна ръка и пръстите му докоснаха кадифеномекия хълбок.

– Трябва ли да те умолявам, съпруже мой? – прошепна страстно тя и се надигна, за да се доближи до устните му. – Признавам, че съм направила много грешки. Но сега захвърлих завинаги гордостта си. Аз те обичам и искам да живея с теб. Искам да имаме още деца.

Майлс сведе глава, за да посрещне устните ѝ. По лицето му личеше, че полага невероятни усилия да ѝ устои.

– Фиона – прошепна той и устните му помилваха нейните.

Дълго потисканата, тлееща под пепелта страст лумна в диви пламъци. Ръцете на Майлс се плъзнаха под наметката ѝ, вдигнаха я от земята, притиснаха я до горещото му тяло. Устните му се плъзнаха по лицето ѝ, сякаш искаха да я погълнат.

– Толкова ми липсваше. Господи, щях да полудея!

– А аз съм сигурна, че съм луда – рече тя, като плачеше и се смееше едновременно. – Защо не можа да разбереш, че обичам само теб? Не

разреших на нито един мъж да ме докосне.

Майлс целуна насълзените ѝ очи.

– Казаха ми, че бедният Джон Баскъм трябвало да бъде защит на четири места, след като си хвърлила по него месинговата ваза.

Тя го целуна по устата, за да го накара да замълчи. Двамата се свлякоха на земята. Фиона започна да сваля дрехите му, докато ръцете му жадно се плъзгаха по голото ѝ тяло.

– Хванете ги! – изкрещя груб глас над главите им.

Фиона и Майлс се спогледаха смаяно. Трябваше им време, за да разберат кой е извикал.

Роджър Чатауърт изскочи пред тях с изваден меч и го насочи право в гърдите на врага си.

Майлс хвърли зъл поглед към Фиона и се изправи бавно.

– Тя е твоя – проговори ледено той.

– Проклет да си, Роджър! – изкрещя извън себе си Фиона, грабна шепа камъчета и ги хвърли по главата му. – Не можа ли поне днес да останеш настрана от живота ни? Веднага махни този меч, защото ще нараниш някого!

– Аскот ще бъде пронизан право в сърцето, ако не...

– Хайде, опитай се – проговори подигравателно Майлс и извади меча си.

– Не! – изкрещя Фиона и скочи на крака, за да застане между двамата мъже. Очите ѝ пламтяха от гняв. – Трябва най-после да разбереш, Роджър, че Майлс е мой съпруг и аз искам да живея с него. Разбира се, ако все още ме иска след всичките ти изстъпления.

– Хубав съпруг! – изсъска Роджър. – От колко месеца не сте се виждали? Та той не познава дори собствения си син! Това ли искаш, Фиона? Ще се откажеш от дома, който създадох за теб, за да последваш мъжа, който не те иска! Колко жени си оплодил междувременно, Аскот?

– Повече, отколкото ти си в състояние да ощастливиш през целия си живот – отговори равнодушно Майлс.

Фиона застана по-плътено до Майлс, защото Роджър беше готов да се нахвърли върху него.

– Ако имах поне искрица разум, щяха да пратя и двама ви по дяволите!

– Остави ме да те освободя от него – изръмжа Роджър, но когато острието на меча му докосна наметката на Фиона, спря като закован. – Не те ли е срам? Така ли го посрещна?

– Роджър, ти си един твърдоглав глупак, който проумява само

онова, което набият с чук в главата му. – Тя се обърна сред вихрушка от кадифе и норки, надигна се на пръсти и целуна Майлс по устата. Той започна да разбира, че този път Фиона е на негова страна и го предпочита пред брат си. Усмихна ѝ се и я притисна до гърдите си с такава сила, че костите ѝ изпукаха.

Роджър се разтрепери от безпомощен гняв и не забеляза мъжа, който се промъкна зад гърба му, нито чу профучаването на тежкия боздуган, който се стовари върху главата му. Без да успее да извика, той се свлече на земята.

Майлс и Фиона бяха толкова вдълбочени един в друг, че нямаше да забележат дори ако дървото над главите им се беше разцепило, Фиона така и не разбра какво я накара да отвори очи. Срещу главата на Майлс летеше боздуган. Тя го изблъска настрана и железното кълбо улучи нея.

В първия момент Майлс не разбра защо Фиона изведнъж увисна безсилно в ръцете му. Подкрепи я с едната си ръка и се обърна, но беше закъснял и не можа да отрази удара, който го повали.

Тримата мъже, мръсни, застрашителни фигури, се наведоха над двамата мъже и жената, проснати на земята.

– Кой от тях е Аскот? – попита единият.

– Откъде да знам!

– Кого ще отнесем на кораба?

– И двамата! – изръмжа третият.

– А куклата? – попита първият и отвори наметката на Фиона.

– Ще я хвърлим при мъжете. Онази Чатауърт каза, че в гората може би има и жена и е най-добре да отстраним и нея. Смятам да ѝ представя сметката за трима пленници. Ей, ти, погрижи се да свалиш дрехите на единия мъж, а аз ще се заема с другия.

Третият отрязва една дълга руса къдрица от косата на Фиона и я скри в джоба си.

– Хайде, побързайте. Колата няма да ни чака цял ден.

Когато Фиона се събуди от тежкия припадък, болката в главата ѝ беше толкова страшна, че ѝ се дощя да заспи отново. Струваше ѝ се, че земята под краката ѝ трепери. Опита се да седне, но политна назад и удари главата си не в земята, а в дърво.

– Тихо, мила – чу се мъжки глас откъм гърба ѝ.

Тя се обърна и погледна в горящите очи на Майлс. Той беше съвсем гол, само с препаска на слабините. Ръцете му бяха вързани на гърба. До него хъркаше Роджър, също с вързани ръце.

Когато мъглата в главата на Фиона се разсея, тя разбра, че и

нейните ръце и глезени са вързани с дебело въже.

– Къде сме? – прошепна тя, опитвайки се да скрие страха си.

Гласът на Майлс беше дълбок, силен и успокояващ:

– Намираме се в трюма на някакъв кораб. Вероятно сме на път към Франция.

– Кой ни е отвлякъл? И защо? – прошепна невярващо тя.

– Може би брат ти знае нещо – отговори беззвучно Майлс. – Първо трябва да освободим ръцете си. Ще се претърколя към теб и ще използвам зъбите си, за да ти помогна. После ти ще прегризеш моите въжета.

Фиона кимна и се принуди да остане спокойна. Ако Роджър имаше нещо общо с отвлечането им, сега нямаше да лежи вързан в трюма на кораба. Когато въжетата паднаха на пода, тя въздъхна облекчено и се обърна към Майлс. Вместо да го развърже, отвори наметката си, притисна голото си тяло до неговото и го целуна с цялата си страст.

– Мислеше ли за мен, докато бяхме разделени? – пошепна дрезгаво тя.

– Непрекъснато. – Той се приведе и жадно впи устни и нейните.

Тя се засмя и го отблъсна.

– Да те освободя ли от въжетата?

– Онези части от тялото ми, които се нуждаят от свобода, не са вързани – отговори той и потърка хълбоците си в нейните.

Фиона впи нокти в раменете му и проникна в устата му с език и зъби. Само зададеният стон на събуждащия се Роджър я принуди да се оттегли.

– Ако отдавна не мразех брат ти, сега със сигурност щяха да го намразя – прошепна в ухото ѝ Майлс.

Фиона седна на пети и се зае да сваля въжетата от китките му.

– Какво става тук? – попита смаяно Роджър, направи опит да седне, но падна по гръб и се огледа замаяно. – Каква подлост си измислил пак, Аскот?

Майлс не отговори на предизвикателството, защото беше зает да масажира китките си. Фиона се занимаваше с въжетата на глезените му. Когато Майлс започна да ѝ помага, гневът на Роджър избухна с дива сила.

– Да не смятате да се освободите и да ме оставите тук вързан? Фиона, нима забрави...

– Млъкни, Роджър – прекъсна го спокойно Фиона. – Достатъчно зло си извършил. Знаеш ли случайно накъде се е запътил този кораб?

– Защо не попиташ любовника си? Убеден съм, че именно той е

скроил този мръсен номер.

Майлс отново не отговори на злобния намек, а се обърна сериозно към Фиона:

– Искам да знам дали мога наистина да разчитам на лоялността ти. Ако някой отвори люка, аз ще скоча отгоре му, а ти трябва да го вържеш. Мога ли да разчитам на теб?

– Все едно вярваш ли ми или не, аз винаги съм била на твоя страна – отговори хладно Фиона.

– Опита ли се да се откупиш? – попита мрачно Роджър. – Предложи им пари.

– Имаш ли джобове, които да изпразниш? – попита Майлс и погледна подигравателно бившия си враг.

Роджър извърна глава и всички зачакаха мълчаливо. По едно време люкът се отвори и на стъпалото се появи мъжки крак.

– Скрийте се! – заповяда Майлс. Роджър и Фиона се свиха в един ъгъл и се престориха, че спят, опрени на дървената преграда. Майлс се плъзна безшумно от другата страна на стълбичката.

Матросът провря главата си през люка, изръмжа доволно, когато видя спящите пленници, и заслиза по стълбичката. В същия момент осъзна, че един от тях липсва. Майлс го сграбчи за стъпалата и го хвърли от стълбата. Чу се само глух шум от удар, който заглъхна в скърцането на кораба и воя на вятъра.

Роджър скочи на крака и сграбчи матроса за косата.

– Известно време ще бъде в безсъзнание.

Майлс разкопча ризата му.

– Нима очакваш от мен да стоя тук, а ти да му свалиш дрехите и да избягаш? – попита злобно Роджър. – Не мога да доверя живота си на един Аскот.

– Разбира се, че ще го направиш! – изсъска Фиона. – Омръзна ми твоето недоверие. Ти си човекът, създал повечето проблеми между семействата ни и ако искаш да се избавим от това ужасно положение, трябва да проумееш, че ще работим всички заедно. Какво ще правим, Майлс?

Майлс се опитваше да се напъха в тесните дрехи на матроса. Обикновено за моряци се избираха дребни мъже, които можеха да се движат лесно в тесните и ниски трюмове.

– Ще се кача горе да огледам и веднага ще се върна – обясни кратко той и се закатери по стълбичката.

Фиона и Роджър завързаха ръцете и краката на моряка, натъпкаха

парцал в устата му и го избутаха в един ъгъл.

– Винаги ли ще бъдеш на негова страна? – попита мрачно Роджър.

Фиона се облегна на дървената преграда. Главата я болеше ужасно, празният ѝ стомах показваше първите признаци на морска болест.

– Направих много грешки. Може би Майлс беше прав. Може би в деня, когато ти ни изненада в селската къща, трябваше да сторя нещо, за да те спра. Ти никога не си се вслушвал в гласа на разума, но аз трябваше поне да се опитам!

– Обиждаш ме! Винаги съм бил добър с теб.

– Не! Винаги си съумявал да използваш в своя изгода някогашната си доброта към мен. Сега обаче ще ме изслушаш. Каквато и да е причината за отвличането ни, трябва да се освободим колкото се може по-скоро. Трябва да се подчиниш на тази цел.

– Искаш от мен да работя съвместно с един Аскот?

– С двама Аскотови! – изфуча разярено тя. Роджър помълча малко. Лицето му беше замислено.

– Лилиан – прошепна пресипнало той. – Тя ми донесе писмото на Джудит Аскот. Знаеше къде ще се срещнеш с...

– Проклетница! – изфуча гневно Фиона. – О, Роджър! – прошепна уплашено тя. – Никълъс! Той е сам в къщата. Лилиан може да му стори зло. Трябва по-скоро да се върна при сина си.

Роджър сложи ръка на рамото ѝ.

– Детето е на сигурно място. Заповядал съм на стражите да не пускат Лилиан при него. Те няма да посмеят да престъпят заповедта ми.

– Какво ще стане, ако не се върнем?

– Онези от семейство Аскот без съмнение ще го отгледат.

Погледите им се срещнаха и мина доста време, преди Роджър да осъзнае какво е казал. Беше се доближил значително да признанието, че вероятно не е бил прав да обвинява за всичко семейство Аскот. Може би безкрайните речи, които беше държала Фиона, най-последно започваха да оказват своето въздействие.

Фиона се обърна стреснато. Люкът отново се отвори и тя въздъхна облекчено. Влезлият беше Майлс.

Тя полетя към него, прегърна го и издърпа вързопчетата от ръцете му.

– Решихме, че зад отвличането ни се крие Лилиан. О, Майлс, ранен ли си?

Мъжът ѝ я изгледа недоверчиво.

– Бързо скачаш от горещо към студено. Не, не съм ранен. Нося ви

дрехи и нещо за ядене. – Той хвърли парче хляб на Роджър и показа на Фиона дрехите, които беше намерил. Хвърли бърз поглед към завързания моряк в ъгъла, който ги наблюдаваше с разширени от ужас очи, и застана между Роджър и Фиона.

Освен хляба той беше донесъл сушено месо и отвратителен грог, от който Фиона едва не се задави.

– Какво видя на палубата? – попита Роджър.

Майлс разбра, че Роджър е преглътнал голяма част от гордостта си, за да зададе този въпрос.

Корабът е много стар, целият е прояден от червеи. Екипажът е пиян, някои изглеждат полумъртви. Знаят, че на борда има пленници, но не се интересуват от тях.

– Точно типа мъже, с които си служи Лилиан – проговори с отвращение Фиона. – Наистина ли сме на път към Франция?

– Да. Познах брега. Когато се стъмни, ще излезем от трюма, ще вземем една лодка и ще гребем към сушата. Нямам намерение да вляза доброволно в ръцете на посрещачите, които със сигурност ни очакват на брега. – Майлс погледна въпросително към Роджър и той кимна в знак на съгласие.

– Как ще се върнем в Англия? – попита страхливо Фиона.

– Имам роднини, които живеят на четири дни път от мястото, където ще слезем на брега. Ако успеем да стигнем до тях, можем да разчитаме на помощ.

– За съжаление нямаме коне, нито храна за толкова дълъг преход – рече Роджър и отпи голяма глътка от силния грог.

– Все някак ще се справим – отговори спокойно Майлс и взе стоманата от ръката му.

– Да, все някак ще се справим – повтори също така спокойно Роджър.

Тримата изядоха мълчаливо сухия хляб и парчето месо, след това Роджър и Фиона облякоха моряшките дрехи. Грубата памучна риза се опъна на гърдите на Фиона и тя се зарадва, когато забеляза заинтересованите пламъчета в очите на Майлс. Вече беше сигурна, че въпреки гнева, който не беше заглъхнал, той продължава да я желае. Освен това й беше казал, че е мислил за нея „непрекъснато“.

Когато в трюма се стъмни още повече, Майлс отново излезе на палубата и този път се забави цяла вечност. Върна се с празни ръце.

– Събрах всички хранителни припаси, които можах да намеря на борда, и ги струпях в лодката – обясни той и погледна въпросително

Роджър. – Трябва да ти доверя защитата на гърба си. Фиона ще върви между двама ни.

Роджър беше твърде едър, за да стои изправен в ниския трюм. С тесните моряшки дрехи, с брадясалото си лице и дивия, заплашителен поглед Майлс беше истински моряк, но това не можеше да се каже за Роджър. Представителната му фигура беше пропукала шевовете на ризата, а аристократично русата му коса изобщо не подходдаше на моряк. А Фиона, чиято закръглена фигура беше подчертана от моряшките дрехи, беше безнадежден случай. Чертите ѝ бяха толкова фини, че не подходдаха дори на момче.

Следвани от бдителния поглед на вързания моряк, който се беше облегал на една греда, тримата се изкачиха по стълбичката. Майлс вървеше няколко крачки напред с нож в ръка. Това беше единственото оръжие, с което бе успял да се сдобие.

Студеният нощен въздух ги освежи, Фиона въздъхна облекчено, защото едва сега бе осъзнала колко задушно е било в трюма. Главата ѝ се проясни. Майлс стисна ръката ѝ, дръпна я нетърпеливо и тя се постара да съсредоточи вниманието си върху настоящето.

На палубата имаше трима души – единият на кормилото, другите двама на носа и кърмата.

Майлс се приведе и се скри зад купчината въжета. Фиона и Роджър последваха примера му. Прилепиха се до дървените перила и продължиха пълзешком по палубата, старайки се да не вдигат шум.

Майлс спря, направи кратък жест с ръка и Роджър веднага разбра. Плъзна се през парапета, за да се прехвърли в лодката, и Фиона спря да диша. Брат ѝ ей сега щеше да цопне във водата и да привлече вниманието на моряците. Но не се чу никакъв плясък. В следващия момент Майлс ѝ даде знак да се прехвърли през борда и тя се подчини, без да мисли. Преметна крак през парапета и тялото ѝ го последва. Роджър я улови и внимателно я положи върху тясната пейка в лодката.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Останала без дъх, тя гледеше как Роджър бавно насочи лодката покрай стената на кораба, докато Майлс обслужваше въжетата. Роджър напрегна всичките си мускули, за да поеме цялата тежест на лодката, когато Майлс я освободи от въжетата. Фиона протегна ръка да му помогне, но той я отблъсна нетърпеливо. Тя се върна на пейката, но изведнъж се блъсна в нещо и едва не изпищя. Притисна уста с ръката си, приведе се и видя проснатото на дъното тяло. Вероятно един от матросите. Мъртъв.

Изведнъж лодката полетя надолу и тя чу тежкото дишане на

Роджър, който се бореше мъжки с въжетата, за да забави спускането. Кой знае по каква причина, Майлс беше пуснал внезапно въжетата и лодката всеки миг щеше да падне тежко във водата. Роджър се справи отлично и когато малкият плавателен съд най-после стигна до водата, той се облегна изтощено назад и вдигна глава, за да види какво става на палубата.

Майлс не се виждаше никъде и Фиона бе обзета от паника. Ами ако Роджър продължаваше да мрази съпруга ѝ? Как да му попречи да се отдалечи от кораба? Тя не можеше да остави Майлс сам, обкръжен от врагове!

Роджър се изправи с леко разкрячени крака, уравновесявайки движенията на лодката, която се люлееше по вълните, и се вгледа внимателно в мрака.

Фиона трепереше от страх и нерви. Стори ѝ се, че е минала цяла вечност, когато Майлс се подаде над парапета, видя къде се намира Роджър и хвърли в ръцете му безжизнено тяло. Очевидно Роджър беше чакал точно това, защото улови сръчно мъртвия матрос и дори не се олюля. В следващия момент Майлс се плъзна като акробат по въжето, което все още свързваше лодката с кораба. Веднага щом скочи в лодката, Роджър взе греблата, отблъсна се от кораба и се насочи към брега. Майлс изрита презрително мъртвото тяло, така че то се изтърколи към първото, грабна втория чифт гребла и ги потопи във водата.

Фиона не промълви нито дума. Очите ѝ бяха впити в двамата мъже, които гребяха в такт към непознатия бряг. Скоро корабът зад тях се стопи в мрака.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Ще ги изхвърля в морето. – Това бяха първите думи, произнесени след почти час мълчание.

Майлс кимна в знак на съгласие и продължи да гребе, докато Роджър изхвърляше двата трупа в морето.

След като свърши тази неприятна работа, той седна в другия край на лодката и отново хвана греблата.

– Трябва да си намерим други дрехи, за да не бием на очи. С тези моряшки ризи хората скоро ще започнат да ни подозират.

– Какво говориш? – учуди се Фиона. – Мислиш ли, че моряците ще тръгнат да ни търсят?

Роджър и Майлс си размениха многозначителни погледи и Фиона се изчерви. Очевидно бяха сметнали въпроса ѝ за наивен.

– Ако разкрием, че носим имената Аскот и Чатауърт – обясни търпеливо Роджър, – веднага ще бъдем задържани, за да поискат откуп от роднините ни. Тъй като пътуваме без въоръжена свита, трябва да крием самоличността си.

– Защо не се представим за музиканти? – попита развеселено Фиона. – Ако и Клариса беше с нас...

При споменаването на Клариса Аскот Роджър си припомни как тази смела малка жена беше спасила живота му и започна да им разказва случката. Когато свърши, вече се развиделяваше и брегът беше съвсем близо.

– Увий се по-плътно в наметката и върви след мен – заповяда тихо Майлс. – Скоро ще отворят пазара и ще се опитаме да си набавим други дрехи.

Макар че утрото едва настъпваше, пазарният площад на градчето, в което влязоха, беше пълен с хора. Селяните от околността бяха донесли стоките си и си търсеха удобно място. Роджър привлече вниманието им с разкъсаните си моряшки дрехи и арогантно държание; Фиона също, защото мръсните, висящи на мазни кичури коси бяха в рязък контраст със скъпата наметка, под която беше скрито тялото ѝ. Ала повечето погледи бяха насочени към Майлс – предимно женски.

Една красива млада жена, по която се заглеждаха много мъже, скочи от каручката и впи жаден поглед в лицето на Майлс. Фиона застана пред него и стисна ръце в юмруци, но Майлс я стисна за рамото и се

усмихна любезно на жената.

– Харесват ли ти дрехите ѝ?

– Предпочитам да окача чучелото ѝ на входната си врата.

Майлс я погледна похотливо и тя усети как сърцето ѝ заби по-силно.

– Дръж се прилично и ме слушай – пошепна в ухото ѝ той и отиде при жената, която го поглъщаше с поглед.

– Мога ли да направя нещо за вас? – измърка сладко тя и Фиона настръхна от ревност.

– Бих ли могъл да ви убедя да свалите дрехите си? – прошепна дрезгаво Майлс, докато опипваше една голяма зелка. Говореше свършен, класически френски.

Фиона се извърна настрана. Не можеше да понесе интимната сцена. Тази дръзка селянка се държеше така, сякаш тя изобщо не съществуваше!

– Готова съм да ви дам всичко, което поискате – прошепна страстно жената и притисна ръката на Майлс. – Какво ще ми предложите срещу тази услуга?

Майлс издърпа ръката си. Очите му блестяха, на устните му играеше обещаващата усмивка, толкова добре позната на Фиона.

– Ще ви предложи красива наметка, подплатена с кожи, но искам срещу нея три костюма и храна.

Жената измери Фиона с критичен поглед.

– Нейната наметка ли? – изсъска сърдито тя.

Двама млади мъже, очевидно братята ѝ, се приближиха към каруцата и Фиона, която беше побесняла от гняв от държанието на Майлс, ги погледна с премерени очи.

– Знаете ли, преживяхме нещо страшно – прошепна кокетно тя. За съжаление френският ѝ не беше толкова добър като този на Майлс. – Надявахме се да заменим тази недостойна наметка за някои дрехи, макар че роклята на сестра ви вероятно ще ми бъде малка. – Тя отпусна небрежно наметката си и разкри опънатата на гърдите риза и тесния моряшки панталон. Майлс се извъртя и бързо я уви в черното кадифе. Мъжете преглътнаха мъчително. Все пак бяха успели да се възхитят на прекрасното младо тяло.

– Ще стане ли сделката? – попита ледено Майлс, без да смее да погледне към Фиона, за да не издаде гнева си.

Братята кимнаха бързо. Сестра им мина на втори план.

След няколко минути Фиона се скри в една странична уличка и

навлече женската рокля под прикритието на наметката си. Новата ѝ одежда беше груба, очевидно ушита саморъчно от младата селянка, но скриваше извивките на тялото ѝ и позволяваше свободно и удобно движение.

Майлс и Роджър облякоха прости клинове, които подчертаваха мускулестите им бедра, и дебели вълнени ризи. Напълниха две чувалчета с храна и продължиха пътя си на юг.

Бяха изминали вече доста път, когато Майлс благоволи да заговори с Фиона:

– Сигурно си научила този номер през месеците, когато живя в дома на брат си? Много бързо се отърва от страха си от мъжете...

– И какво според теб трябваше да направя? Да стоя и да гледам как онази малка мръсница те поглъщаше с жадни погледи? Не се съмнявам, че ти щеше да я притиснеш до стената и да ѝ дадеш цената, която искаше.

– Може би – отговори спокойно Майлс и потъна в многозначително мълчание.

Фиона побесня от гняв.

– Как смееш да ме обвиняваш в неприлично поведение? Не съм направила нищо, с което да заслужи недоверието ти. Отидох с теб чак в Шотландия и...

– И избяга посред нощ, а после едва не уби Макгрегър. Накрая ме изостави, когато бях почти мъртъв, и се върна в Англия с брат си – завърши беззвучно Майлс.

– Трябваше да го направя! Още ли не можеш да разбереш! – изкрещя Фиона.

Роджър вървеше мълчаливо отстрана, но сега не издържа и се намеси.

– Ако Фиона не се беше върнала с мен в Англия, аз щях да те убия, Аскот. Нямах да ѝ повярвам, ако беше започнала да ме уверява, че иска да остане с теб в Шотландия.

– Защо ми казваш това? – попита след кратко мълчание Майлс.

– Защото Фиона непрекъснато ми четеше проповеди колко... зле съм се държал. Вероятно има право... поне в някои отношения.

Тримата продължиха пътя си мълчаливо, всеки зает с мислите си.

Когато слънцето се издигна високо в небето, седнаха да починат, нахраниха се и пиха вода от потока, който минаваше край пътя. Фиона няколко пъти улови Майлс, че я наблюдава, и се запита какво ли ставаше в главата му.

Пътят беше много оживен. Минаваха богати търговци с магарета, натоварени със злато, странстващи селяни, музиканти, ковачи, дори един благородник, придружен от двадесетина въоръжени мъже. След срещата с него Роджър и Майлс заговориха оживено за остаряващото рицарско съсловие, критикуваха недостатъците му, присмиваха се на одеждите, като се започне от цветовете на перата и се стигне до старомодните стремени.

Когато слънцето залезе, мъжете започнаха да търсят място за нощуване. Макар че рискуваха да ги задържат като браконieri, те решиха да пренощуват в кралската гора, настрана от другите пътници, които спяха по полянките край пътя.

Докато вечеряха, Майлс и Роджър разговаряха за битките, които бяха водили, и за хората, които познаваха. Държяха се като стари приятели и когато Фиона се скри в гората, двамата изобщо не забелязаха отдалечаването ѝ. След няколко минути бърз ход тя се облегна на едно дърво и стисна здраво зъби, за да не се разплаче. След като се успокои, започна да се вслушва в нощните шумове на гората. Когато ръката на Майлс докосна рамото ѝ, тя направи светкавичен скок встрани.

– Нещо не е наред ли? – попита тихо той.

– Какво да е наред? – изсъска вбесено тя и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. – Какво още искаш от мен? Държа ме месеци наред в плен и ме накара да се влюбя в теб до полуца. Когато пожертвах всичко, за да спася безполезния ти живот, ти се втурна да ме преследваш с омразата си. Родих ти дете, заговорничих с роднините и верните ти рицари, за да те върна, а всичко, което получавам срещу усилията си, е студенина. Целунах те и ти реагира, но не ми даде нищо от себе си. Какво да направя, та да проумееш, че не съм те предала? Че не съм предпочела брат си пред теб? Сам чу как Роджър каза, че ако не бях тръгнала с него, е щял да те убие. – Тя не можа да продължи. Сълзите я задавиха.

Застанал на няколко крачки от нея, Майлс се облегна на стъблото на едно старо дърво. Лунната светлина посребряваше косата и очите му.

– Мислех, че само братята ми са подвластни на ужасния демон на гордостта. Мислех, че Рейн е заслепен от глупост, когато отказа да прости на съпругата си, че е отишла при краля и го е помолила за прошка. Бях готов да ти простя, ако беше отишла при краля, но ти предпочете друг мъж, избра друг дом, не моя. А когато чух, че постоянно си била заобиколена от мъже, бях готов да те убия.

Фиона понечи да протестира, но Майлс вдигна ръка.

– Може би причината е, че познавам твърде много неверни жени,

които излизаха от леглото ми и обличаха булчинската рокля, за да отидат пред олтара с друг мъж. Може би коварството им ме лиши от умението да се отнасям непринудено към жените. Ти беше моя пленница, но съпротивата ти срещу мен не беше кой знае колко силна.

– Отбранявах се с всички сили – възрази разгорещено Фиона и го изгледа обидено.

Майлс се усмихна снизходително.

– Рейн ми каза, че ревнувам, и смешното беше, че той ревнуваше същия мъж като мен. Заяви ми, че жена му Клариса била влюбена в Роджър Чатауърт.

– Сигурна съм, че Роджър дори не подозира...

– И аз останах със същото впечатление, когато брат ти ни разказа историята за спасяването си. Клариса не е имала друг изход, защото е искала да спаси съпруга си. Брат ми е с гореща кръв, освен това е ужасно упорит и никога не се вслушва в гласа на разума.

– Стига с този Рейн! – изфуча Фиона. – И той ли беснее като теб? И той ли разкъсва току-що защитите си рани? Упоихте ли го с някаква отвара, за да може да заспи?

Майлс се изсмя и зъбите му блеснаха на лунната светлина.

– Когато побеснее от гняв, Рейн хаби купища копия. Аз имам друг метод. – Той помълча малко. – Как изглежда синът ни? – Гласът му не издаваше вълнение.

– Има високи скули като брат ти Гевин. Няма съмнение, че е един малък Аскот.

– Никога не съм се съмнявал в бащинството си, Фиона. Но не мога да разбера...

– Да? – прошепна нежно тя.

– Защо ме напусна? Защо не се върна след една седмица? Чаках те всеки ден. Молах се да се върнеш. Кит плачеше в съня си. Толкова майки го бяха напуснали.

По бузите на Фиона се стичаха сълзи.

– Беше ме страх от Роджър. Той беше обезумял от мъка. Брайън се бе заклел да убие брат си и се боях, че ако не съм си вкъщи, за да го пазя от лудости, Роджър ще обяви неумолима война на Аскотови. Надявах се да го вразумя, да го накарам да проумее истината. Надявах се да открия истинската причина за омразата между семействата ни.

– Ами мъжете? – попита сърдито Майлс. – Панел разказваше наляво и надясно как те е предал в лагера ми, а мъжете, които отиваха в имението на Чатауърт да молят за ръката ти, ми разказваха с подробности

как е протекло „ухажването“.

Фиона вдигна ръка.

– Ти си първият мъж, на когото се отдадох, Майлс Аскот. Ти беше първият, който заговори с мен без задни мисли, без похотливо изражение на лицето, първият, който ме накара да се смея и ми показа какво е това доброта и искреност. Нали ти сам ми каза, че не зная нищо за мъжете?

– Междувременно обаче ти си имала възможност да ги опознаеш – отговори горчиво Майлс.

– В известно отношение това е вярно. Бях заобиколена с мъже и много ми се искаше да се влюбя в човек, който не носи името Аскот. Смятах, че ако си намеря добър съпруг, Роджър ще забрави, че нося под сърцето си един малък Аскот, и омразата му ще се уталожил. Затова реших да се запозная и с други мъже, за да си изясня дали те обичам само защото си бил първият мъж в живота ми, или ще си останеш и единственият.

Майлс мълчеше и я гледаше с пламтящи от страст очи.

– Някои от тези мъже ме караха да се смея. Други бяха добродушни и ми вдъхваха чувството, че съм красива. Ала никой не беше в състояние да ми даде онова, което ми даваше ти. Седмиците минаваха и вместо да избледнее, образът ти пред очите ми ставаше все по-ясен. Помнех всеки твой жест и несъзнателно те сравнявах с мъжете, които ме заобикаляха.

– Сигурно си сравнявала и големината на...

– Проклет да си, Майлс Аскот! – прекъсна го разярено тя. – Не съм спала с нито един от тези мъже и имам чувството, че ти го знаеш, но искаш да ти го кажа изрично.

– И защо не отведе никого в леглото си? Някои от мъжете, които са били твои гости, имат успехи сред жените.

– Като теб, нали? – изкрещя Фиона. – Стоиш тук и изискваш от мен добродетелност, а какво си правил ти през това време? Ако ти кажа, че не съм имала друг мъж, ще ми позволиш ли да вляза отново в почтеното ти легло? Тази сутрин трябваше буквално да те откъсна от ноктите на онази жена. Да не мислиш, че ми беше добре, докато люлеех сина ти и си мислех, че в момента си в леглото с друга жена... или с няколко?

– С няколко? – повтори подигравателно Майлс и продължи сериозно: – Откакто бях с теб, не съм докосвал друга жена.

Фиона не можа да повярва в чутото.

– Не си имал друга жена? – повтори смаяно тя и очите ѝ се

разшириха от изненада.

– Двата с брат ми Рейн отидохме да живеем в замъка му и бяхме толкова бесни, че уволнихме цялата женска прислуга, даже перачките. Упражнявахме се като луди, пиехме по цяла нощ и проклинахме жените. Рейн се вразуми пръв, защото Клариса му изпрати дъщеричката им. Малката Катрин беше толкова прекрасна! Много скоро в сърцето ми пламна копнеж да видя отново собствените си деца, затова се върнах в дома на Джудит и Гевин и прекарах с тях Коледните празници. – Той зарови пръсти в косата си и я погледна безпомощно. – Винаги съм бил на мнение, че Гевин се държи грубо със сладката си малка жена, но никога не бях изпитвал върху себе си ужасната острота на езика ѝ. Джудит не ме остави на мира нито секунда. Беше безмилостна. Непрекъснато говореше за сина ни, въздишаше и се оплакваше, че малкият ѝ син никога няма да се запознае с братовчед си. Даже покани в дома си един художник, който рисува прекрасен рус ангел, който държи в обятията си прелестно малко момче – върху моя щит, Фиона! Казах на Гевин, че ще извия врата на жена му, ако продължава да ми досажда; Гевин избухна в такъв луд смях, че не посмях да заговоря повторно на тази тема. Когато получи писмото ти, в което пишеше, че си готова да ми простиш, Джудит се нахвърли върху мен с удвоени сили.

Развеселен от спомена, Майлс се усмихна и лицето му омекна.

– За да постигне целта си, Джудит прибягна даже до таланта на Клариса. Всеки ден ми пееха песни за двама влюбени, разделени от глупав, суетен мъж, и можеш да бъдеш сигурна, че този мъж „случайно“ приличаше досущ на мен. Една вечер Клариса събра двадесет и двама музиканти и песента, която изпълниха, разсмя всички слушатели. Двама мъже паднаха от столовете си и единият си счупи ребрата. Клариса беше надминала себе си.

Фиона беше толкова изненадана от разказа му, че едва след време успя да зададе въпроса, който я измъчваше:

– Какво направи ти?

Майлс изкриви лице.

– Скочих през масата и сграбчих Клариса за гърлото.

– Господи! – изохка ужасено Фиона. – Но тя е толкова мъничка, толкова...

– Рейн и Гевин извадиха мечовете си и докато стоях наред залата, стиснал с две ръце крехката шия на онази прекрасна малка птичка, а в гърба ми бяха опряни остриетата на мечовете, аз разбрах, че вече не съм същият човек. На следващия ден Джудит уреди срещата ни. – Ресниците

му затрепкаха издайнически. – Фиона, аз знаех, че си поискала от сър Гай да те увие в килим и да те хвърли пред нозете ми.

Фиона не смееше да го погледне. Беше повярвала, че старият рицар е на нейна страна, а той я беше издал! Сигурно двамата се бяха надсмивали над глупавото ѝ намерение да прелъсти съпруга си. Какво беше станало с гордата жена, която стоеше на ръба на крайбрежната скала и се кълнеше, че никога няма да се отдаде на мъж с душа и тяло?

– Извинявай – прошепна тя, мина покрай Майлс и се запъти обратно към огъня.

Майлс я улови бързо и я привлече към себе си.

Като видя знаещата му усмивка, Фиона извика сърдито и го смушка с все сила в ребрата. Болезненият му вик ѝ достави огромно удоволствие.

– Мразя те, Аскот! – изкрещя в лицето му тя. – Ти ми отне гордостта, накара ме да плача заради един проклет мъж и да моля за любовта му. – Опита се да го удари, но той стисна ръцете ѝ и я облегна на близкото дърво.

– Не, Аскот – отговори той и устните му се приближиха до нейните. – Ти ме обичаш. Ти ме обичаш толкова силно, че си готова да просиш за мен. Аз те накарах да плачеш от страст, накарах те да проливаш сълзи от любов.

– Ти ме унижи.

– Както и ти постъпи с мен. – Тя го блъсна с все сила, но той я притисна още по-силно до себе си. – Всички жени идваха при мен, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Само ти ми създаде проблеми, и то какви! Само с теб лудеех от гняв, ревнувах, чувствах се като собственик. Ти ми бе поднесена в дар, Фиона. Ти принадлежиш на мен и ако още веднъж го забравиш, ще те убия.

– Нито за миг не съм забравяла... – започна тя, но той впи устни в нейните. Щом устните им се сляха, тя разбра, че е загубена. Не можеше да спори с него, не можеше и да избяга.

Майлс разхлаби хватката си и ѝ позволи да обгърне с две ръце шията му и телата им да се опрат плътнo едно в друго.

– Никога, никога вече не забравяй това, Аскот – прошепна страстно той. – Ти ще бъдеш само моя – и в това столетие, и в следващото. Винаги!

Фиона не го слушаше. Тя се надигна на пръсти и отново потърси устните му. Едва сега осъзна колко ѝ беше липсвал физически. Той беше единственият мъж в света, с когото можеше да общува интимно,

единственият, от когото не се страхуваше. Дългото въздържание си каза думата и тя се вкопчи в него като удавница. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, помилваха гъстите къдрици и се спуснаха по гърба.

От гърлото на мъжа се изтръгна дълбок стон.

– Веднъж ми каза да те взема на дървото, помниш ли?

Той усещаше желанието ѝ – не сладък, мек любовен акт, а бърз и яростен, който да ги освободи от натрупания гняв. Ръцете му задържаха дрехите ѝ, после се заеха с неговите. Фиона продължи да го целува, неспособна да отдели устата си от неговата, да прекъсне играта на езиките им.

Гърбът ѝ се притисна болезнено в кората на дървото, но тя дори не трепна. Вдигна за миг глава, после впи зъбите си в шията на Майлс, засмука меката кожа, сякаш искаше да опита сурова плът.

Майлс я вдигна високо, сложи краката ѝ на кръста си и отметна полата ѝ. Нямаше време да свали всичките ѝ дрехи. Стисна с две ръце задника ѝ и я сложи върху члена си със силата на падаща котва.

Фиона нададе кратък, сладостен вик, зарови лице в шията му и се притисна с все сила до горещото му тяло, докато силните му ръце я вдигаха и спускаха в бърз ритъм. Главата ѝ се отметна назад и в гърлото ѝ се надигна див вик. От челото на Майлс се стичаше пот и той се триеше в косата ѝ, за да премахне солените капчици. С последен мощен тласък, който накара Фиона да извика в екстаз, той я привлече към слабините си и се разтрепери като в треска, докато горещото му тяло отново и отново се разтоварваше в нейното с вулканична сила.

Фиона, която не смееше да диша, защото беше убедена, че дъхът ще я разкъса, усети как очите ѝ се напълниха с горещи сълзи. Тя се върна бавно на земята, с отслабнали крака, с болезнено пулсиращи ръце, с треперещо тяло.

Майлс се отдалечи малко от нея и я погледна с безкрайна любов. След малко помилва мократа ѝ коса, целуна я по слепоочията.

– Обичам те, Фиона – прошепна нежно той и се усмихна дяволито. – Като се има предвид, че си най-добрата...

– Разбрах – засмя се Фиона. – Ще ме оставиш ли най-после да стъпя на земята или имаш намерение да ми счупиш гърбнака?

Той я целуна още веднъж и я пусна на земята. Когато краката на Фиона поддадоха и тя политна да падне, той я подкрепи и избухна в горд, самодоволен смях.

– Надут паун! – изсъска злобно тя и се хвана здраво за ръката му. След малко се наведе и го целуна в свивката на лакътя. – Наистина ли

съм най-добрата? – попита небрежно тя, сякаш не придаваше голямо значение на отговора му. – Нима продължаваш да ме желаеш, след като съм износила детето ти?

– Е, поне до известна степен – отговори съвсем сериозно Майлс.

Фиона избухна в луд смях, приглади полите си и се опита да прилича поне малко на дама. Трябваше да се върнат при огъня, където ги чакаше Роджър.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вървяха още два дни и те бяха благословени за Фиона. Нощи, огрени от страстна отдаденост и дни, изпълнени с нежност. Майлс беше грижлив и внимателен. Двамата се държаха за ръце, говореха си тихичко и се смееха до сълзи на всевъзможни глупости. Първата нощ се любиха край една река и след това се окъпаха в студената вода.

Роджър ги наблюдаваше с израз на превъзходство и с известен скептицизъм. Фиона го следеше скришом и често изпитваше угризения на съвестта за болките, които му причиняваше с поведението си.

Те напредваха бавно. Ако бяха на коне, щяха да минат дългия път само за четири дни, но пеша беше много по-трудно и дълго.

На четвъртия ден тримата се отклониха от пътя малко преди обяд, за да си починат и да се освежат. След поредния презрителен поглед към сестра си и Майлс, който остана незабелязан от тях, Роджър се отдели от двамата и навлезе навътре в гората. Когато за първи път чу за пленяването на сестра си, той едва не полудя от мъка, но сега разбираше, че като омъжена жена тя е окончателно загубена за него.

Докато размишляваше над проблема си, той вървеше по края на тясна долина, без да обръща внимание на пътя. Видя, че земята е разровена, но мина над тези очевидни следи от борба, преди да осъзнае значението им. След малко се върна и огледа внимателно мястото.

Беше минал по стръмния бряг, който се спускаше към бърза планинска река, и сега се взря подозрително в буците пръст, които бяха нападнали край реката. Това можеше да означава само едно: че някой се е строполил надолу по склона. Често му се беше случвало да търси рицари, ранени или изчезнали след битка; и сега инстинктът му се обади под формата на странни тръпки по тила. Той се спусна с бързи крачки по стръмния бряг и се подхлъзна в бързината. Почвата беше разкаляна и тук-там личаха следи от стъпки.

Онова, което намери в крайбрежните храсти, не отговаряше ни най-малко на очакванията му. На един дънер седеше красива млада жена, богато облечена в бургундскочервено кадифе, шията ѝ украсена с големи аметисти, обковани в злато. Тъмните очи, твърде големи за нежното лице, погледнаха непознатия с необичайна веселост.

– Знаех, че ще дойдете – прошепна тя и мекият ѝ английски прозвуча много приятно.

Роджър примигна смутено и се постара да пренебрегне забележката ѝ.

– Паднахте ли? Ударихте ли се?

Тя се усмихна и внезапно му заприлича на дете, облечено в тежка дамска рокля. Под обшитата с перли шапчица надничаха тъмни коси. Цялата предна част на роклята ѝ беше украсена с перли.

– Кракът ми е заклещен. Не мога да се движа.

Господи, тези жени! – каза си сърдито Роджър и се наведе да разгледа камъните, между които беше пропаднал кракът ѝ.

– Сигурно сте ме чули да минавам по склона. Защо не повикахте за помощ?

– Защото знаех, че ще дойдете при мен.

Тази е луда, помисли Роджър. Бедното момиченце е под властта на демоните.

– Ще махна този камък и ще вдигнете крака си. Разбрахте ли ме? – попита той, сякаш говореше със слабоумна.

Тя се усмихна в отговор и когато той премести камъка, извади крачето си от дупката.

Другото ѝ стъпало беше в много по-тежко положение. Той можеше да премести камъка, но струпаните върху него щяха да се съборят и да счупят глезена. Жената беше много слабичка и той се съмняваше, че крехките ѝ кости ще издържат.

– Не се страхувайте да ми кажете истината – прошепна тя. – Свикувала съм с болките.

Роджър се обърна и я погледна. Грамадните ѝ очи го гледаха с толкова доверие, че той се уплаши и в същото време се почувства безкрайно силен и смел.

– Как се казвате? – попита той и отново сведе глава към камъните.

– Кристиана, милорд.

Роджър потрепери. Мръсната селска одежда не бе успяла да я измами. Това момиче не беше съвсем гупаво.

– Крис значи – усмихна се той. – Ще ми позволите ли да взема камата ви? Трябва да отрежа прът, с която да задържа горните камъни, докато махна долния.

Кристиана му подаде ножа си и той прехапа устни, стреснат от доверчивостта ѝ. Това момиче беше ужасно лекомислено. Трябваше да я предупреди, че никога не бива да поверява ножа си на непознат мъж. Скъпоценните камъни по роклята ѝ струваха цяло състояние, а аметистовата огърлица беше несравнима по красота и стойност.

Той се отдалечи на няколко крачки, за да отреже дебели клони от близкото дърво. После свали жакета си, извади ризата от панталона и отрязва няколко ивици платно, за да скалпи нещо като платнище и да го подложи под камъните.

– Защо никой не ви търси? – попита той, докато работеше.

– Може би вече ме търсят, откъде да знам! Миналата нощ ви сънувах.

Той я изгледа остро, но не каза нито дума. Момичетата по целия свят бяха убедени, че рицарите винаги ще идват да ги спасят от бедите. Мъжете нямаха сили да се справят с романтичните им измислици.

– Сънувах точно тази гора – продължи тя. – Видях брега на реката. Видях ви в съня си и знаех, че ще дойдете.

– Сигурно мъжът в съня ви е имал руса коса и е приличал на мен – промърмори снизходително Роджър.

– Аз виждам много неща насън. Белегът под окото ви... получили сте го още като момче. Вината е на големия ви брат.

Роджър неволно вдигна ръка към лицето си. Белегът под лявото му око беше във формата на сърп. Едва не беше загубил окото си, но хората, които още помнеха случилото се, бяха твърде малко. Той се съмняваше, че дори Фиона знае истината.

Кристиана се усмихна на изненадания му поглед.

– Чаках ви цял живот.

Роджър разтърси глава, за да се овладее.

– Щастлива случайност – възрази той. – Говоря за белега, разбира се. Не знам как сте отгатнали, но сега стойте мирно, за да избутам камъните. – Всъщност нямаше нужда да ѝ обяснява какво да прави, защото след идването му тя изобщо не бе помръднала.

Камъните бяха доста големи и той се изпоти здравата, преди да успее да раздвижи най-големия. Първия път го изпусна и няколко камъка паднаха върху слабата импровизирана платформа, която беше вързал за забучените в земята клони. Той се хвърли светкавично върху Кристиана, метна я по гръб и я претърколи настрана от падащите камъни. Още наред движението си чу тихия ѝ стон и разбра, че каменната лавина е ожулила крака ѝ.

Трополенето на камъните беше оглушително и Роджър покри тялото на Кристиана със своето, за да я предпази от хвърчащите наоколо камъчета и пясъчинки. Когато опасността отмина, той понечи да се отдели от нея, но тя сложи ръце на шията му и привлече устата му към своята.

Роджър не помнеше откога не се е докосвал до жена. Беше

съсредоточил цялото си внимание върху усилията си да си върне Брайън и Фиона и беше забравил за жените. Нямаше представа, че в тялото му се е натрупало толкова много желание. Спомни си безгрижния младеж, който беше някога, как се смееше и флиртуваше с красивите момичета, как си уреждаше тайни нощни срещи. Спомни си и как гневът срещу семейство Аскот прогони това безгрижие и го замени с дива злоба.

Когато устните им се сляха, първата мисъл на Роджър беше: тя е жена. Може би изглеждаше като дете, но беше женско същество и намеренията ѝ бяха сериозни. Тя го целуваше с такава страст, че го изплаши.

– Коя сте вие? – прошепна прегракнало той.

– Аз те обичам. Чакала съм те цял живот.

Роджър, който продължаваше да лежи върху нея, се вгледа дълбоко в тъмните очи, които сякаш се опитваха да изтръгнат душата му, и се уплаши още повече. Отдели се от нея и се надигна.

– Мисля, че е време да ви върна при родителите ви.

– Аз нямам родители – отговори просто тя и седна в тревата.

Роджър избягна погледа ѝ, който го обвиняваше в предателство. Едната му половина искаше да избяга от странната жена, но другата беше готова да води битка на живот и смърт, за да я запази.

– Дайте да прегледам глезена ви – промърмори объркано той. Тя вдигна послушно полите си и поднесе крака си към очите му.

Роджър смръщи чело. Целият ѝ крак беше в драскотини и натъртвания. От раничките течеше кръв.

– Защо веднага не ми показахте раните? – изсъска гневно той. Върна ѝ камата и нареди: – Отрежете парче от полата си. Не мога да си позволя да скъся още ризата си. Тя е единствената, с която разполагам в момента.

Тя се усмихна на забележката му и сриза без съжаление фустата си от скъпа батиста.

– Защо сте във Франция, така лошо облечен? Къде е свитата ви?

– И аз бих искал да знам отговора на този въпрос – отговори грубо той и взе ивиците плат. – Може би тази нощ ще сънувате по-нататъшния ми живот.

Той се обърна към водата и веднага съжали за думите си. По дяволите, тази жена караше кръвта му да кипи! Все още усещаше целувката ѝ – странна комбинация от жена, която е готова да скочи в леглото му, и вещица, която желае да завладее душата му.

При тази мисъл Роджър Чатауърт се усмихна. Май беше започнал да вижда призраци. Беше срещнал едно младо момиче, което имаше

нужда от помощта му, нищо повече и нищо по-малко. Най-доброто, което можеше да стори, беше да превърже глезена ѝ и да я върне на настойника ѝ.

Когато се върна при нея с мокрите кърпи и видя сълзите, надвиснали по гъстите ресници, той се разкая за грубостта си.

– Много съжалявам, Крис – извини се той, сякаш я беше познавал цял живот. – По дяволите! Вдигнете крака си!

Тя се усмихна през сълзи и той не можа да не ѝ отговори. Тя засия и сложи крачето си върху дланта му.

– Заемете ми още веднъж камата си, за да отрежа малко от чорапави – каза Роджър и внимателно събу бродираната пантофка.

Без да каже дума, Кристиана вдигна полата си над коленете и развърза връзките, които стягаха чорапите ѝ. Устремила поглед в лицето на Роджър, тя свали бавно чорапа и откри кървящия глезен. После спокойно вдигна крака си.

– С останалото ще се справите сам.

Роджър усети как се изпоти целият и в слабините му пламна диво желание. По вените му сякаш течеше не кръв, а лава. Той свали чорапа с треперещи ръце, като нежно подкрепяше коляното ѝ.

Видът на кръвта по глезена ѝ го отрезви и той започна да се успокоява.

– Играете си с неща, които не разбирате – проговори хладно той и намокри глезена с вода, за да почисти раната.

– Аз не си играя с вас – отговори съвсем тихо тя. – И не съм детето, за което ме смятате.

Роджър се опита да съсредоточи цялото си внимание върху превръзката, която трябваше да направи. Изми внимателно кръвта и превърза глезена колкото можеше по-добре.

– А сега е време да се приберете у дома – заключи бащински той, но не оттегли лявата си ръка от глезена ѝ. Пръстите му несъзнателно се плъзнаха по прасеца в нежна милувка. След малко въздъхна недоволно и сложи камата обратно в ножницата на колана ѝ.

Погледите им се срещнаха. Тя не се отдръпна. Очевидно се наслаждаваше на ласките му.

Роджър тръсна глава, за да се върне в действителността. Това незнайно откъде дошло момиче беше дяволски привлекателно, но той не можеше да пожертва живота си за него. Придружителите ѝ сигурно вече я търсеха. Ако бяха тръгнали по следата ѝ, за да разберат къде е отишла, и ако я откриеха да се прегръща край реката с мъж, облечен в селски

дрехи, изобщо нямаше да се церемонят с него, а щяха да го нанижат на копията си. Непознатата със сигурност беше от благороден произход. От друга страна обаче, мисълта да стане интимен с тази жена го плашеше. Ами ако наистина беше вещица и беше хвърлила око на душата му?

– Защо престанахте да ме милвате, милорд? – попита тихо Кристиана.

Роджър спусна полата ѝ над глезените, без да смее да я погледне.

– Защото сте дете, а аз... Винаги ли се предлагате така безсрамно на чуждите мъже?

Тя не отговори на въпроса, но с очи му показва какво я вълнува.

– Винаги съм обичала само вас и ще ви обичам вечно. Аз съм на ваше разположение, милорд.

Роджър усети жестоката борба между гнева и изкушението.

– Чуйте ме, млада лейди. Не знам за кого ме смятате, нито коя сте; но смятам, че е най-добре да се върнете при свитата си, а аз да отида при хората, които ме чакат. И се надявам да се молите на Бога – ако вярвате в него – да ви прости лекомислените постъпки.

Той се наведе, метна слабичкото ѝ тяло на рамото си и започна да изкачва стръмния склон. Преди да е стигнал върха, гневът и страстта му се уталожиха. Беше твърде стар и разумен, за да позволи на едно малко романтично момиче да го извади от равновесие.

Свали я на земята, като я държеше за раменете, за да не удари ранения си крак, и се усмихна.

– Къде да ви заведа? Знаете ли от коя посока дойдохте?

Тя го погледа объркано.

– Разбира се, че помня пътя дотук. Защо ме отправяте? Няма ли да ме целунете пак? Искам да ме целунете така, сякаш отговаряте на любовта ми.

Роджър я отдалечи от себе си.

– Толкова сте пряма. Но аз няма да ви целуна. Искам да ми кажете откъде идвате.

– Аз съм ваша, милорд, принадлежа само на вас. Но... – Тя млъкна уплашено, защото някъде в гората изсвири рог. Очите ѝ запламтяха трескаво, изведнъж стана дива и объркана. – Трябва да си вървя. Съпругът ми ме вика. Не бива да ме намери сама с вас. Ето!

Преди Роджър да е успял да реагира, тя извади малката си кама и бързо отрязва най-големия аметист от деколтето си. На скъпата материя остана грозна дупка.

– Вземете това! – помоли настойчиво тя.

Роджър се скова целият.

– Не приемам заплащане от жени.

Рогът изсвири отново и Кристиана се уплаши още повече.

– Трябва да вървя. – Тя се надигна на пръсти и бързо целуна стиснатите му устни. – Имам красиво тяло – прошепна страстно тя – и прекрасна мека коса. Един ден ще ме опознаеш и тогава...

Когато рогът изсвири за трети път, тя събра полите си и хукна като подгонена сърна през гората, макар че превързаният глезен затрудняваше крачките ѝ. След няколко метра се обърна и му хвърли аметиста. Роджър не вдигна ръка, за да го хване.

– Дайте го на жената, която пътува с вас. Тя ви е сестра. Или може би майка? – извика през рамо младата жена. След минута беше изчезнала от погледа му.

Роджър стоя дълго, сякаш беше пуснал корени в земята, взрян с празни очи в мястото, където беше изчезнала непознатата. Усещаше някакво странно замайване, сякаш беше преживял нещо нереално. Дали момичето съществуваше или той го беше сънувал и току-що се бе събудил?

– Роджър? – прозвуча гласът на Фиона някъде зад гърба му. – Търсим те вече час. Готов ли си за път? След няколко часа ще се стъмни.

Той се обърна бавно.

– Роджър, не ти ли е добре?

Майлс, който стоеше вляво от жена си, се раздвижи и претърси земята наоколо. Понякога ранените имаха същия странен израз на лицето като Роджър – а след минута рухваха като подкосени на земята. Той видя падналия в тревата аметист, но преди да е успял да се наведе, Роджър го грабна и светкавично го скри в джоба си.

– Разбира се, че съм готов – отвърна рязко той. Преди да излезе от гората, огледа още веднъж речния бряг и потърка скъпоценния камък в джоба си. – Мъжът ѝ! – промърмори гневно той. – И още твърди, че ме обича. – Щеше му се да захвърли аметиста, но сърцето не му позволи да го стори.

Вечерта Майлс забеляза колко е разсеян Роджър, но не се издаде. Беше хванал едно зайче – противозаконно, и го въртеше на шиш над огъня. Тримата бяха намерили удобно място за нощувка и се готвеха да вечерят. Майлс не искаше да тревожи Фиона и я увери, че не ги заплашва опасност, но самият той през цялото време беше нащрек, готов да посрещне възможната заплаха. Нощем се будеше при най-лекия шум и уважението му към Роджър нарасна, когато забеляза, че той също има

лек сън.

Фиона беше сложила глава в скута на съпруга си и не забелязваше бдителността на мъжете. Роджър седеше недалеч от двамата и непрекъснато въртеше нещо между пръстите си. Майлс не беше човек, който задава любопитни въпроси, особено когато не го засягаха, но Роджър усети интереса му и го погледна пронизващо.

– Жени! – проговори след малко той и в гласа му имаше гняв. Мушна аметиста в джоба си и се изтегна на студената земя, но пръстите му отново се върнаха към скъпоценния камък и го притиснаха нежно.

Утрото настъпи хладно и свежо и Фиона се почувства безкрайно щастлива. Още един ден път, и щяха да стигнат в имението на френските Аскотови. Щяха да им погостуват, а после да се върнат отново в Англия и след безкрайно дългата раздяла тя щеше да види сина си. А после, както се казваше в приказката, тя и Майлс щяха да живеят щастливо до края на дните си.

– Изглеждаш в чудесно настроение – усмихна се с обич Майлс. – Май селският живот ти харесва.

– За известно време – поправи го надменно Фиона. – Но не си мисли, че ще нося цял живот тези дрипи. Аз съм скъпа жена – обясни тя и кокетно извъртя очи.

– Ще ти се наложи да печелиш прехраната си – заяви строго той и я огледа от глава до пети.

– Но аз го правя! Нали...

Тя замлъкна уплашено. Оглушителен конски тропот и трополене на много колела ги накараха да се отдръпнат в самия край на пътя. Скоро покрай тях мина дълга процесия, очевидно свитата на богат благородник: конете с копринени покривала, броните и оръжията на рицарите украсени с пъстри цветове, излъскани до блясък. Минаха стотина мъже и поне десет коли с багаж, а в средата на шествието пътуваше младо момиче, чиито ръце бяха вързани на гърба, а лицето му беше белязано от жестоки удари. Главата му беше гордо вдигната.

Фиона потрепери и изпита дълбоко съчувствие към бедното същество. Много добре помнеше как се беше чувствала като пленница. В сравнение с положението на момичето обаче нейното беше направо за завиждане. Тази малка красавица беше бита!

– Исусе! – прошепна невярващо Роджър и стонът дойде от самото му сърце.

Майлс го погледна напрегнато отстрани и когато Роджър понечи да се втурне между конете, го сграбчи за рамото.

– Не сега – проговори настойчиво той.

Фиона гледаше тъжно след дългата процесия. Толкова много мъже заради едно малко момиче, каза си с болка тя. Ала когато погледна към Майлс, в очите ѝ блесна паника.

– Не! – изплака тя. – Нали не мислиш да спасиш това нещастно същество?

Майлс не ѝ отговори. Погледът му следваше рицарите, които изчезваха зад завоя. Тя се опита да каже още нещо, но бе удостоена с толкова пронизващ поглед, че веднага млъкна.

Тримата останаха още малко в края на пътя. Фиона не смееше да отвори уста, но в мислите си продължаваше да крещи своето „Не!“. Майлс не можеше да рискува живота си за жена, която изобщо не познаваше.

Когато продължиха пътя си, тя събра цялата си смелост и заговори спокойно и вразумително:

– Скоро ще стигнем в замъка на роднините ти и те вероятно ще знаят коя е малката пленница, кой я е задържал и защо. Може би на съвестта ѝ тежат стотици хора, може би заслужава това тежко наказание.

Майлс и Роджър не я поглеждаха. И двамата се взираха напрегнато пред себе си.

Фиона се вкопчи в ръката на съпруга си.

– Аз също бях твоя пленница и виж какво стана. Може би...

– Млъкни, Фиона! – заповяда спокойно Майлс. – Престани да говориш, за да мога да размисля.

Фиона усети как по гърба ѝ пробяга студена тръпка. Той нямаше оръжие, а възнамеряваше да спаси момичето, обградено от стотина рицари в тежки брони!

Майлс се обърна към Роджър:

– Искаш ли да им предложим услугите си като дървари? Така поне ще имаме достъп до лагера.

Роджър го изгледа презрително.

– Това не е твоя битка, Аскот. Момичето е изтърпяло всичко това заради мен и аз съм длъжен да го освободя от похитителя му, който и да е той.

Майлс настоя и след известно време Роджър се поддаде на увещанията му. Кимна кратко и отново се загледа пред себе си. Беше дошло времето да им даде някакво обяснение.

– Не знам коя е тя, знам само, че името ѝ е Кристиана. Подари ми един скъпоценен камък, отрязва го от роклята си и сигурно заради това

са я пребили от бой. Има съпруг, от когото се страхува.

– Съпруг? – извика уплашено Фиона. – Роджър, моля те, бъди разумен! Не можете да рискувате живота си заради една омъжена жена. Откога я познаваш, Роджър? Каква ти е тази жена?

– Вчера я видях за първи път – отговори с отсъстващ вид брат й. – Не ми е никаква... и в същото време означава много за мен. Няма да позволя да се отнасят така зле с нея.

Фиона започна да проумява, че аргументите й са безполезни. Никога не беше вярвала, че Роджър ще рискува кожата си, за да спаси една почти непозната жена, но беше сигурна, че Майлс е готов да направи това и за последната слугиня, ако е убеден, че с нея са се отнесли лошо. Пое дълбоко въздух и заговори:

– Веднъж, когато пътувах през страната, едва селянка ми предложи букет цветя и стражите я пуснаха да мине, за да ми предаде букета лично.

– Ти няма да се месиш – отговори решително Майлс.

Фиона млъкна и го погледна обидено. Ако и тримата влезеха в лагера на въоръжените рицари, шансовете им се увеличаваха значително. Двама души бяха абсолютно недостатъчни. Още повече, че тези двама бяха мъже, без решаващата подкрепа на жената.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тримата продължиха да следват групата въоръжени мъже, докато слънцето залезе и рицарите разпънаха палатките си за нощувка. Майлс и Роджър се натовариха с дърва за огъня и бяха допуснати без проблеми в лагера. И двамата бяха съумели да скрият дълбоко обичайното си аристократично високомерие и се държаха като покорни селяни с приведени глави. Скрита в сянката на дърветата, Фиона наблюдаваше какво става в лагера. Нито един от двамата мъже не беше обърнал сериозно внимание на предложението ѝ да помогне. Сигурно си мислеха, че тя не умее нито да разсъждава, нито да действа като тях. Тя се взираше мрачно в чуждите рицари и проклинаше сираха си. Имаше чувството, че никога не е напускала дома на брат си. Макар да беше уверена, че е съвсем сама в гората, не преставаше да се оглежда скритом. Нима можеше да бъде сигурна, че някой от тези въоръжени мъже няма да се промъкне откъм гърба ѝ, да я хвърли в храстите и да я изнасили?

Майлс и Роджър ѝ заповядаха строго да не напуска скривалището си – при никакви обстоятелства. Дадоха ѝ да разбере, че си имат достатъчно работа и нямат време да се тревожат за нея. Роджър ѝ даде аметиста на момичето, а Майлс ѝ описа как да намери роднините му – ако с някого от двамата се случи нещо лошо. При този намек Фиона усети, че ѝ прилошава, но успя да скрие страха си. Мъжете настояваха да я оставят поне на миля от лагера, където никой не може да я издебне, но тя им заяви, че иска да ги вижда, и остана твърда в решението си. Двамата отказаха да я посветят в плана си и Фиона ги заподозря, че нямат истински план. Без съмнение Майлс възнамеряваше да грабне нечий меч и да държи стотината рицари в шах, докато Роджър избяга с пленницата.

Когато отново погледна към лагера, Фиона видя един тромав, приведен стар мъж и изобщо не можа да повярва, че това е гордият ѝ брат. Роджър се приближаваше съвсем бавно до мястото, където беше вързано момичето. То седеше със сведена глава под едно дърво. Ръцете и краката му бяха вързани.

Когато Роджър се спъна и изсипа съчките, които носеше в ръцете си, точно в краката на момичето, Фиона спря да диша. Нямаше представа в какви отношения са били брат ѝ и пленницата, но тя изглеждаше толкова млада, че със сигурност нямаше много ум в главата си. Ами ако почнеш да вика? Ако издадеше Роджър?

Тя вида кратката тръпка по лицето на непознатата. Лицето ѝ се разкриви, но това можеше да бъде изтълкувано и като болка. Само след миг тя отново застина в предишната си неподвижност и Фиона се усмихна облекчено. Момичето не беше глупаво. Лицето му остана безизразно, крайниците не помръдваха. Роджър се наведе и започна да събира разпилените съчки. Един рицар го изруга и го ритна по крака. Роджър падна и се завъртя около оста си и тогава рицарят го изрита още веднъж, този път в ребрата. Роджър прие ритниците с учудващо покорство, но Фиона видя проблясване на нож. Ръцете на брат ѝ бяха скрити под наръча съчки и невидимият нож преряза светкавично въжетата, с които бяха стегнати глезените на момичето.

Фиона забеляза още нещо, което Роджър не можеше да види. Зад него стоеше доста възрастен мъж, богато облечен, целият обсипан със скъпоценни камъни, с малки хлътнали очи, които не се откъсваха нито за миг от вързаното момиче. Угасващата слънчева светлина се отрази само за миг в гладкото стоманено острие.

Майлс, който стоеше в другия край на лагера, изхвърли от огъня горяща цепеница и запали сухата трева наоколо. Преди да бъде наказан за несръчността си, той избяга от лагера и рицарите, които седяха наблизко, се втурнаха да гасят пожара.

За съжаление тази мярка за отклоняване на вниманието се оказа недостатъчна. Мъжете, които охраняваха вързаното момиче, не поглеждаха огъня – а старият мъж продължаваше да се взира в него с пламтящи от омраза очи.

Тъмнината се спусна бързо над лагера; ала огънят разпръскваше достатъчно светлина и Фиона можа да види как скритият зад една кола Майлс измъкна отнякъде дълъг меч.

– Той наистина смята да се бие! – каза си вбесено тя. Вероятно беше решил да вдигне шум, да създаде бъркотия, да привлече повече мъже към себе си, за да позволи на Роджър да избяга с момичето. Щом пожарът не беше успял, звъntenето на стоманата щеше да има повече ефект.

Фиона се надигна от падинката, в която се беше скрила, произнесе кратка молитва за опрощаване на греховете и започна да разкопчава грубата вълнена рокля. Само тя можеше да привлече вниманието на мъжете – и особено на отвратителния старец със златните одежди.

Излизането ѝ на сцената беше бързо и драматично. Тя изскочи на полянката, направи няколко скока и се приземи толкова близо до един от огньовете, че едва не падна в пламъците. Сложила ръце на хълбоците

си, с разкрасени крака, тя се приведе напред, корсажът ѝ се разтвори и разголените ѝ гърди почти докоснаха главата на стария мъж.

Тя се раздвижи съвсем бавно, с изкусително поклащане на рамене-те, запристъпва от крак на крак, вдигна полите си, отстъпи назад и заобиколи огъня. Свали памучното боне от главата си и буйната руса коса се разпила по гърба ѝ чак до коленете. Тежките къдрици се оцветиха в златно от сиянието на огъня и я превърнаха в пламтяща факла.

Фиона се обърна към смълчаните мъже и от гърлото ѝ се изтръгна смях – висок, дрезгав, предизвикателен смях. Онези, които още не я бяха забелязали, се обърнаха смаяно към нея. Старецът също се зазяпа и за първи път от много време насам забрави за момичето, което се намираше само на няколко крачки от Фиона.

Тя не беше танцувала никога пред зрители, но в дома на брат си беше присъствала на какви ли не мръсни представления и знаеше какво може да постигне с един танц. Един от рицарите засвири на лютня, друг започна да блъска барабана. Фиона се задвижи отново, заизвива се като змия – не само с хълбоците, а с цялото си тяло. Всяка частица на тялото ѝ, от връхчетата на пръстите до петите, беше в движение. Косата ѝ танцуваше заедно с нея, развяваше се около тялото ѝ, краищата ѝ се удряха в лицата на мъжете. Когато един рицар се втурна да я прегърне, тя грабна един камък от земята, стисна го здраво в юмука си и го заби в долната част на корема му.

Наобиколилите я мъже избухнаха в луд смях и започнаха да се подиграват на рицаря, който се превиваше на земята. Танцът се превърна в лов. Кошмарите на Фиона оживяха. Видя се отново в къщата на Едмънд, където мъжете се надпреварваха да я заловят. Забрави, че бе преодоляла страха си, и се върна във времето, когато трябваше да се бори за живота си.

Завъртя се като вихрушка около един рицар и измъкна мечата му от ножницата. С развяваща се рокля, увита в косата си като в златна мрежа, тя избяга от мъжете, които се опитваха да я задържат. Не ги нарани, макар че остави по телата им няколко драскотини и от раничките потече кръв. Продължаваше да танцува, преструваше се, че изпитва удоволствие от лова, скочи със смях върху една маса и разхвърля чиниите и чашите на всички страни. Когато ръката на един рицар я стисна за глезена, тя се плъзна настрана и „случайно“ заби тока на обувката си в пръстите му. Той отскочи настрана с болезнен вик.

Нервите на Фиона бяха опънати до скъсване. Мъжете започнаха да ръкопляскаат в див ритъм. Тя се изправи гордо и се завъртя в кръг,

развявайки косата си. Надяваше се, че Роджър и Майлс са имали време да освободят пленницата. За да задържи още малко вниманието на мъжете, вдигна високо полите си и рицарите избухнаха в диво ликуване при вида на стройните ѝ крака. След това скочи точно пред краката на стареца.

Сниши се в дълбок поклон, сведе глава ѝ косата ѝ напада по лицето. Въздъхна уморено, опита се да овладее треперещото си тяло и зачака.

Мъжът се надигна тежко от мястото си, протегна костеливата си ръка и вдигна брадичката ѝ, за да я погледне в лицето.

Без да помръдва, тя отмести леко очи и забеляза, че мястото на момичето е празно. Само след секунди рицарите щяха да открият изчезването на пленницата.

Фиона се изправи и се помоли безмълвно за още малко време. С надеждата да привлече отново вниманието на мъжете тя раздвижи рамене и корсажът ѝ се смъкна чак до кръста.

Зрителите затихнаха. Всички мъже се бяха събрали около огъня и я зяпаха с отворени уста. Похотливите очи на стареца обхождаха внимателно твърдите, високи гърди. Той се изсмя доволно, показва почернелите си зъби, свали тежката си наметка и я уви около раменете ѝ. Дръпна шнуровете и поведе Фиона като послушно добиче към сянката на гората.

Тя беше скрила в полата си нож, който бе успяла да отнеме от един рицар. По едно време старецът се обърна и видя, че пленницата му е изчезнала, но преди да вдигне тревога, Фиона се хвърли към него, захапа ухото му, притисна ножа към ребрата му и изръмжа:

– Вървете напред!

Двамата се потопиха в сянката на гората. След минута лагерът се огласи от ядни викове. Рицарите бяха открили изчезването на пленницата.

– Тичайте! – заповяда кратко Фиона и го блъсна в гърба. Той се обърна светкавично и я зашлеви през лицето. Ръката му се оказа изненадващо силна.

Ала преди да е успял да се нахвърли върху Фиона, Роджър скочи от близкото дърво и силните му ръце се впиха в шията на нападателя. Непознатият беше толкова стреснат от внезапната атака, или кой знае, може би се беше възбудил твърде много от танца на Фиона, защото Роджър едва го докосна и той се строполи мъртъв в краката му.

Без да губи време, Роджър сграбчи Фиона през кръста и я вдигна на

най-близкото дърво.

Рицарите тичаха из гората с надеждата да намерят пленницата и извадените им мечове блестяха на лунната светлина. Роджър стисна рамото на Фиона и я облегна на гърдите си. Тя трепереше с цялото си тяло и дори сега, на сигурно място в прегръдката на брат си, усещаше мръсните ръце на мъжете, които я опипваха.

– Майлс – прошепна беззвучно тя.

– Всичко е наред – отговори кратко Роджър и отново я притисна към гърдите си.

Двамата чакаха търпеливо. Рицарите откриха мъртвия си господар и се разкрещяха като луди. Накрая го вдигнаха и го отнесоха в лагера. Престанаха да търсят момичето, вместо това оседлаха бързо конете си, вдигнаха палатките и скоро тъжното шествие потегли в нощта.

Роджър изчака гората да утихне, без да изпуска Фиона от ръцете си.

– Да вървим – заповяда той. – Аскот ни чака.

Той слезе пръв от дървото и помогна на Фиона, която все още беше увита в наметката на стария мъж. Без да усеща кадифето на гърба си, тя се втурна да бяга през студената, влажна гора.

Досега не беше осъзнавала колко се е тревожила за сигурността на Майлс. Разбра го едва когато се срещнаха.

Той излезе от едно езерце, хванал момичето за ръка. И двамата бяха мокри, по дрехите им беше полепнала тиня. Зъбите на момичето тракаха от студ:

Фиона погледна съпруга си с безкрайно облекчение. Слава Богу, Майлс не беше ранен! После свали наметката от раменете си и загърна треперещото момиче.

– Тя е негова! – проговори глухо Кристиана и захвърли наметката, сякаш беше принадлежала на дявола.

Роджър я вдигна от земята и я хвърли отново на Фиона. После свали жакета си и загърна раменете на момичето. То се разтопи в ръцете му, сякаш беше част от него.

– Трябва да бързаме – рече Майлс и взе ръката на Фиона. – Онези ще се върнат, за да продължат търсенето.

Вървяха цяла нощ. Фиона имаше чувството, че всеки миг ще се строполи на земята от изтощение, но продължаваше да крачи напред. От време на време даже хвърляше скрити погледи към момичето, което беше виновно за положението, в което бяха изпаднали. Кристиана все още носеше жакета на Роджър, който ѝ стигаше почти до коленете, и

изглеждаше още по-млада и крехка, отколкото под дървото. Не се отделяше от Роджър и изобщо не обръщаше внимание на клоните, които я шибяха по лицето. Роджър я държеше здраво за ръката и също не допускаше разстоянието помежду им да се увеличи.

Фиона избягваше да поглежда към Майлс, защото очите му пламтяха от гняв. Той я стискаше толкова силно, че едва не ѝ премаза пръстите. По едно време тя се опита да му обясни защо не се е съобразила със заповедта му и е взела участие в спасителната акция, но Майлс я изгледа с такава ярост, че тя побърза да скрие лицето си в наметката на стария рицар.

Когато започна да се зазорява, Майлс каза:

– Най-добре е да се присъединим отново към пътниците, за да си набавим други дрехи.

Кристиана все още носеше обшитата със скъпоценни камъни рокля и перлената огърлица на шията. Накитът подчертаваше по странен начин положението ѝ на паднала жена. Скъпата рокля беше разкъсана, косите разрошени, бузите на сини и червени петна. По кожата ѝ беше полепнала кал.

Когато излязоха на пътя и спряха край голяма група пътници, които тъкмо се будеха от сън, Фиона едва не рухна на земята от изтощение. Майлс я улови, докато падаше, и я настани в skutа си.

– Ако още веднъж направиш това, жено... – започна заплашително той, но спря наред изречението и я целуна така бурно, че устата ѝ се разрани.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, сълзи от радост, че може би бяха избягнали опасността. Имаше време, когато беше убедена, че никога вече няма да види Майлс жив, защото той бе извадил меч, за да се бори съвсем сам със стотина тежко въоръжени рицари.

– Готова съм да сторя всичко за теб – прошепна тя и заспа в ръцете му.

Струваше ѝ се, че е спала само няколко минути, когато Майлс я събуди и ѝ заповяда да заеме мястото си в редицата на пътниците. Кристиана носеше груба вълнена рокля с голяма качулка, която скриваше лицето ѝ.

На обед седнаха да починат и мъжете отидоха при селяните, за да заменят омразната наметка срещу хляб и сирене.

Фиона се облегна на едно дърво и се опита да се отпусне, но близостта на Кристиана я смущаваше. Напразно се опитваше да скрие омразата си към момичето, което за малко не ги вкара в гроба.

– Дълго ли още ще ме мразите, Фиона? – попита кротко Кристиана. Фиона я изгледа смяно, но бързо ѝ обърна гръб.

– Аз не ви мразя.

– Не сте свикнали да лъжете – отговори спокойно момичето.

Фиона се обърна като ужилена.

– Мъжът ми можеше да бъде убит, защото реши, че непременно трябва да ви спаси! – Гласът издаваше вълнението ѝ. – Същото важи и за брат ми! Каква власт имате над Роджър? Вие сте го омагьосали!

Кристиана не се усмихна, нито се разсърди. Големите ѝ очи гледаха пронизващо Фиона.

– Винаги съм мечтала за мъж като Роджър. Винаги съм знаела, че един ден ще го срещна. Миналата година чичо ми ме омъжи за един богат и жесток старец, но аз бях сигурна, че Роджър ще дойде. Преди три нощи видях в съня си лицето му. Видях също, че пътува с груби селски дрехи и води със себе си жена, с която е много близък. Разбрах, че най-после ще се срещнем.

Фиона не можеше да скрие смайването в погледа си. Това момиче беше вещица! Крис продължи спокойно:

– Вие ме проклинате, защото съм изложила на опасност мъжа, когото обичате, но вие самата рискувахте живота си, за да бъдете до него в миговете на опасност. Аз бях осъдена и щях да свърша в стаята за мъчения, защото моят мъж искаше да умра. Ала докато седях вързана в лагера, се молах с цялата си пламенност Роджър да дойде и да ме освободи.

Тя погледна към пътя, по който се приближаваха Майлс и Роджър, и в очите ѝ пламна светлина.

– Бог ми даде Роджър, за да ме обезщети за всичко, което ми сториха преди. Тази нощ ще бъде негова и след това съм готова да се откажа от щастието си, ако ми го поискат. Рискувах живота му, вашия и този на любимия ви мъж заради една-единствена нощ с Роджър. – Тя сложи ръка върху лакътя на Фиона и в очите ѝ имаше плаха молба. – Прощавайте, че поисках толкова много от вас.

Гневът на Фиона отлетя някъде много далеч. Тя взе ръката на Кристиана и я помилва нежно.

– Не говорете за смърт. Роджър има нужда от любов – може би много повече от вас. Останете с него.

За първи път Кристиана се усмихна – или поне направи опит да се усмихне. На лявата ѝ страна се появи прелестна трапчинка.

– Само дяволът може да ме раздели от него.

Фиона вдигна глава и видя над себе си Роджър. Лицето му

изразяваше неверие. „Той е объркан от тази внезапна промяна в живота си – помисли си тя. – Крис е загадка и за него, както и за нас.“

Починаха само няколко минути, нахраниха се набързо и продължиха пътя си. Вечерта, когато Фиона се сгуши в прегръдката на Майлс, двамата можах да поговорят на спокойствие.

– Какво мислиш за младата жена, заради която рискува живота си? – попита тихо тя.

– Знам, че е в голяма опасност – отговори сериозно Майлс. – Била е омъжена за херцог Лорилард. Още като дете съм слушал истории за жестокостта му. Вече е погребал седем или осем благородни дами. Никоя не е могла да издържи с него повече от две-три години.

– И Крис ли е от благороден произход?

– Прадедите ѝ са били крале – отговори мрачно Майлс.

– Откъде знаеш всичко това?

– От френските ни роднини. Те общуват със семейство Лорилард. Чуй ме, Фиона – продължи тържествено той, – искам да запазиш това. – Той мушна в ръката ѝ перлената огърлица, която беше носила Кристиана. – Утре вечер ще стигнем в имението на роднините ми. Ако нещо ни попречи... Не! – Той сложи пръст на устните ѝ, за да я накара да замълчи. – Ще ти кажа истината, за да си подготвена. Семейство Лорилард е могъщо и разполага с голяма власт. Ние убихме един човек от това семейство и отвлякохме друг. Роднините им ще преобърнат света, за да ни открият. Ако нещо се случи с мен, ти ще вземеш перлите и ще се върнеш при братята ми в Англия. Те ще се погрижат за теб.

– Какво ще кажеш за френските си роднини? Не мога ли да потърся закрила при тях?

– Един ден ще ти разкажа цялата история за френските си роднини, но засега е достатъчно да знаеш, че хората от семейство Лорилард ме познават. Ако ме пленят, пътят към френските ми роднини е блокиран. Върни се в Англия при братята ми. Ще ми обещаеш ли? Няма да правиш опити да ме освободиш, а ще живееш сигурно и спокойно в Аскот Касъл.

Фиона не отговори.

– Фиона!

– Заклевам се, че ще се върна в Англия при братята ти – отговори тихо тя и въздъхна.

– А останалото?

– Няма да дам друго обещание! – изсъска тя, вдигна лице към него и го целуна.

Двамата се любиха бавно, за да удължат неизбежния край. Предупредителните думи на Майлс бяха довели Фиона до отчаяние и тя имаше чувството, че им остават само няколко часа съвместен живот. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, сълзи на безсилие, защото съзнаваше, че са били много близо до спасението и са застрашили бъдещето си заради една непозната жена.

Майлс попи с устни сълзите ѝ и се опита да ѝ внуши, че трябва да се наслаждава на настоящето и да запази гнева и омразата за после, когато ще имат повече свободно време.

Тя заспа, вкопчена с такава сила в Майлс, че пръстите ѝ побеляха, а през нощта легна отгоре му, сякаш искаше да го запази с тялото си. Той се събуди, усмихна се, целуна лицето ѝ, отмахна кичурите коса от устата си, притисни я до себе си и отново заспа.

Роджър ги събуди преди зазоряване и след кратък поглед към брат си Фиона се убеди, че той не е спал нито секунда. Кристиана излезе от горичката с искрящи от любов очи и напукани устни. Тялото ѝ пулсираше от щастие. Когато продължиха пътя си, Фиона забеляза как Роджър непрекъснато поглежда Крис от страни – изпълнен със страхопочитание и любов. На обед той я притисна нежно и я сложи в скута си. А после изненада още повече Фиона, като привлече Крис към себе си и я целуна страстно по устата. Роджър винаги беше обръщал голямо внимание на приличното поведение пред хора, съзнаваше мястото си в обществото, гледаше сериозно на рицарските си клетви и не показваше открито чувствата си.

Майлс хвана ръката на Фиона и я издърпа настрана, за да престане да зяпа с отворена уста брат си.

Оставаше само час до залез слънце, когато десетина мъже с извадени мечове изскочиха иззад дърветата и обградиха от всички страни четиримата уморени пътници. Зад рицарите излезе грозен стар мъж.

– Е, Аскот, дойде време пак да се видим. Хванете ги! – заповяда властно той.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За момент Фиона остана неподвижна на седлото, вгледана в старата крепост на семейство Аскот. Очите ѝ бяха замъглени от сълзи. През последните седмици бяха станали толкова много неща, че тя бе започнала да се съмнява дали Англия и масивният замък на рода Аскот все още се намират на старото си място.

Един от конете на тримата ѝ внушителни придружители затропа нетърпеливо с копита и я върна в действителността. Тя нададе кратък вик, плесна шията на коня си с края на юздата и го подкара напред. Макар че никога не беше идвала в замъка на семейство Аскот, тя познаваше добре разположението му. Докато бяха в Шотландия, Майлс ѝ беше разказал за родния си дом и дори беше нарисувал плана му в пясъка.

Фиона насочи коня си към строго охраняваната задна врата, където беше входът за членовете на семейството. Когато навлезе в тесния проход между двете стени, тя забави ход.

От двете ѝ страни изникнаха стражи с опънати лъкове.

– Съпругата на Майлс Аскот! – изрева един от мъжете зад Фиона и вдигна лице към сивите зъбери.

Пред коня на Фиона се забиха шест стрели едновременно и изтощителното животно се подплаши. Вдигна се на задните си крака и копитото му разтроиш две стрели, Фиона трябваше да напрегне всичките си сили, за да го овладее.

Между нея и желязната порта застанаха трима въоръжени рицари.

– Аз съм Фиона Аскот, а тези хора са мои придружители – обясни нетърпеливо тя, но и с известно уважение. Надали имаше друг замък в Англия, който се охраняваше така добре.

Когато новодошлите бяха обкръжени от двадесетина рицари с герба на семейство Аскот, един от стражите пред портата каза на Фиона:

– Вие можете да влезете. Хората ви ще останат тук.

– Да, разбира се. Отведете ме при Гевин. Той ще потвърди самоличността ми.

Един мъж взе юздите на коня ѝ и я въведе в чист, просторен двор, в дъното на който беше господарският дом. От вътрешната страна на високите стени се редяха безброй малки и големи постройки.

Един от стражите влезе в господарската къща и само след секунди на прага застана красива млада жена. Лицето ѝ беше посипано с

брашно, в косата ѝ имаше семена от сусам.

– Отведете ме при господаря си – нареди строго Фиона. – Нося важни вести.

– Вие сте Фиона, нали? – попита младата жена. – Сигурно носите вести от Майлс? Съобщиха ни, че и двамата вече не сте между живите. Хенри! Помогни на дамата да слезе от коня, после покани хората от свитата ѝ в замъка и ги нахрани.

В този момент се появи Алисия, а зад нея и малката певица, с която Фиона се бе запознала на сватбата на приятелката си.

– Фиона! – извика зарадвано Алисия и се втурна надолу по стълбата.

Фиона скочи от коня и падна в прегръдката на снаха си.

– Толкова се радвам да те видя отново! Пътуването беше ужасно. Къде е Стивън? Трябва веднага да тръгнем към Франция, за да освободим Майлс и Роджър. Един френски херцог ги залови и ги хвърли в затвора. Трябва да ги откупим или да ги освободим със сила!

– Първо се успокой – нареди е усмивка Алисия. – Влез вкъщи и хапни нещо. Трябва да си починеш, а после ще съставим някакъв план.

– Хенри! – извика сърдито жената, която стоеше зад Фиона. – Повикай втория ми баща и сър Гай. Кажим им веднага да дойдат при мен и пригответи седем коня за дълъг път. Изпрати един рицар да наеме кораб и да го подготви да прекосяването на Канала. Не искам забавяне, разбрахме ли се?

Фиона се обърна и зяпна с отворена уста жената, която беше сметнала за слугиня.

– Позволи ми да ти представя лейди Джудит – проговори с развеселен глас Алисия.

Джудит приглади назад непокорната си коса и по земята се посипаха сусамени зърна.

– Знаеш ли къде е затворен Майлс?

– Да, нали оттам идвам.

– И не си щадила нито себе си, нито коня – отбеляза Алисия. – Изглеждаш изтощена до крайност.

– Здравей, Клариса – усмихна се с обич Фиона и протегна ръка на мълчаливата млада жена, която се държеше настрана.

Клариса кимна за поздрав и се усмихна плахо. Никога не се беше чувствала толкова излишна като сега, когато беше заобликолена от величествените си снахи.

В този момент в двора излезе сър Гай. Изглеждаше много

отслабнал. Шотландецът Там го следваше по петите и под стъпките на двамата великани земята затрепери.

– Сигурно носите вести от лорд Майлс? – попита с треперещ глас сър Гай. В очите му светеше гореща молба. – Казаха ни, че вече не е между живите.

– Кой ви каза? – попита смаяно Фиона. – Търсихте ли ни?

– Влез вътре – покани я Джудит и улови ръката ѝ. – Разкажи ни какво преживяхте.

Само след минути Фиона седеше на голямата маса, отрупана с изискани ястия. Без да престава да се храни, тя им разказа историята на отвличането във Франция. Около масата бяха насядали трите ѝ снахи, сър Гай, Там и един мъж, когото не познаваше – Джон Басе, съпруг на майката на Джудит.

Докато ядеше, тя описа с кратки, накъсани изречения как наетите от Лилиан мъже ги изненадаха в гората, а после ги хвърлиха в трюма на някакво рибарско корабче. Разказа как се измъкнаха с лодката и как тръгнаха пеша на юг, за да потърсят защита от френските Аскотови. Разказа и как Роджър бе решил да пожертва живота си за някакво непознатото момиче, което на всичкото отгоре беше съпруга на друг мъж.

На това място Алисия прекъсна разказа ѝ със залп от проклетия по адрес на Роджър Чатауърт, но Там ѝ заповяда да млъкне и за безкрайно учудване на Фиона тя се подчини веднага.

Фиона разказа накратко как беше протекло освобождаването на младата Кристиана.

Джудит я засипа с цял поток от въпроси: каква роля беше изиграла самата Фиона при освобождаването, що за човек е тази Кристиана.

– Чувала съм за нея – обясни с усмивка тя. – Мъжът ѝ и семейството му са известни в цяла Франция. По-младият брат на херцога не обича особено Майлс.

– Защо, за Бога? – попита сърдито Фиона.

– Имаше едно момиче, което...

Фиона вдигна ръка.

– Достатъчно. Няма защо да продължаваш. Разбрах, че Майлс и Роджър са пленници на по-младия брат. Старият херцог умря в ръцете на Роджър.

– Така е, той изпитва удоволствие да убива! – извика възмутено Алисия.

Фиона нямаше намерение да оправдава брат си пред снахите си и да губи време. Вместо това им разказа продължението на историята.

Докато им описваше как братът на херцога ги нападна с двадесет рицари, забрави да се храни. С риск за живота си Майлс беше успял да свали от седлото един рицар, да метне Фиона на гърба на коня и да го подплаши да препусне в пълен галоп. Полегнала върху конската шия, Фиона успя да се спаси в гъстата гора. Струваше й големи усилия да хване захвърлените юзди и в същото време да препуска с възможно най-голяма скорост по обраслия с тръни път, осеян с дълбоки дупки. Когато най-после успя да овладее разбеснелия се кон, тя забеляза, че я преследват половин дузина рицари. Изстиска докрай силите на коня и през следващите два часа успя да се изплъзне от преследвачите си.

Трябваше й още три дни, за да се върне в Англия. Разказа набързо как е използвала перлите от огърлицата на Кристиана, за да купи трима мъже от улицата, как през цялото време се е молила да попадне на светни хора. Тримата й придружители бяха бивши войници, уволнени от господаря си, който искал да бъде обкръжен от млади бойци.

Разказа им как въоръжи придружителите си и как тримата яздеха ден и нощ без почивка, как сменяха конете на всяка станция и спяха само по два-три часа нощем.

Когато стигнаха брега, Фиона плати десет перли за кораб и екипаж, за да я върне в Англия. Щом се качи на борда, легна в една койка и заспа непробудно. Слязоха на южния английски бряг, купиха три коня и малко храна и препуснаха право към Аскот Касъл. Спряха едва когато видяха пред себе си сивите стени на замъка.

– Дойдох да повикам на помощ братята на Майлс – завърши нетърпеливо Фиона. – Трябва веднага да тръгнем за Франция.

Един рицар влезе, пошепна нещо в ухото на Джудит и веднага излезе.

– Първо трябва да ти кажа някои неща, Фиона – отговори спокойно Джудит. – Само няколко дни след като ти, Майлс и брат ти Роджър бяхте отвлечени на кораба, Лилиан Чатауърт не можа да устои на изкушението и започна да се хвали с деянията си. – Джудит произнесе омразното име с видима мъка. – Тя ни изпрати писмо, в което описваше подробно какво ви е сторила.

Клариса заговори за първи път тази вечер и гласът ѝ прозвуча тихо, но ясно и отчетливо:

– Рейн, Стивън и Гевин тръгнаха веднага за Франция, докато ние – тя посочи с глава към Джудит и Алисия – останахме тук, за да чакаме вести.

– Значи можете са вече във Франция? – попита зарадвано Фиона и

скочи от стола си. – Трябва веднага да се върна там. Ако ми позволите да взема със себе си малка свита въоръжени мъже, ще намеря братята на Майлс и ще ги заведа до мястото, където е затворен съпругът ми.

– Познаваш ли замъка на херцог Лорилард? Знаеш ли къде живее брат му? – попита сериозно Джудит и се приведе през масата.

– Не, но замъкът му сигурно е... – започна нетърпеливо Фиона.

– Мисля, че можем да рискуваме. Херцогът беше приятел на баща ми. – Джудит изкриви иронично устни. – Знам къде се намират четирите провинциални имения на семейство Лорилард, но се съмнявам, че мъжете от семейство Аскот ги познават. Рейн може би, защото е участвал в много турнири във Франция, но ако мъжете се разделят... Не, решено. – Тя стана от мястото си.

– Не говори глупости! – изкрещя сърдито мъжът, който седеше до нея, Джон Басе. Той скочи от мястото си и се изстъпи застрашително пред приемната си дъщеря. Надвишаваше я с цяла глава.

Джудит сведе за миг очи, но дори не трепна от гръмкия му глас.

– Заповядах да оседлят конете и да приготвят храна. Тръгваме веднага. Алисия, надявам се, че си донесла достатъчно шотландски одежди. Ще ни бъдат много удобни за дългото пътуване.

Джон улови ръката ѝ и я стисна болезнено.

– Няма да ти позволя да рискуваш живота си! – изсъска той. – Помниш ли как освободи Гевин от затвора му и едва не уби всички ни? Този път, мис Джудит, ще си останеш у дома и ще предоставиш войната на мъжете!

Джудит го погледна с пламтящи от гняв очи.

– Ти ли ще тръгнеш вместо мен? – попита спокойно тя. – И къде, ако мога да попитам, ще търсиш мъжа ми? Бил ли си някога във Франция? Дори ако по някаква щастлива случайност го намериш, ще му кажеш ли къде да търси Майлс? Използвай разума си, ако го имаш, Джон Басе! Можем да оставим другите жени тук, но Фиона и аз ще тръгнем незабавно за Франция.

Клариса погледна Алисия и когато изкрещя: „Не!“, от стените се посипа мазилка. Лицето ѝ веднага пламна от срам, сякаш беше сторила нещо неприлично, и тя се сви на мястото си.

– Ние с Алисия настояваме да дойдем с вас във Франция – продължи доста по-тихо тя. – Може би имаме с какво да ви помогнем.

– Чуй ме, Алисия... – започна Там, докато сър Гай гледеше заплашително Фиона, за да ѝ внуши респект. Само след минута в стаята цареше същински хаос. Всички викаха в един глас. Клариса, която нямаше

личен охранител, който да я надвишава с цяла глава, се измъкна незабелязано, хукна по стълбата към стаята на Алисия и Стивън и извади от скрина им няколко плейда. После спря и се послуша усмихнато. Разгорещените гласове на спорещите стигаха чак дотук.

Следвайки някакъв импулс, тя откачи от стената една шотландска гайда. Натовари се с разноцветните тартани и тръгна към партера, като надуваше гайдата. Когато отново влезе в залата, всички бяха насядали мирно около масата и мълчаха.

Клариса остави инструмента на масата и заговори спокойно:

– Ако мъжете желаят да тръгнат сами, ние ще потеглим на път само час след тях. Е, с нас ли ще тръгнете или преди нас?

Мъжете мълчаха. Само лицата им нервно потръпваха, а ръцете им бяха свити в юмруци.

– Докато ние тук се караме – продължи Клариса, – Майлс е затворен в някакво тъмно подземие и може би в този момент е подложен на мъчения. Предлагам да тръгнем веднага!

Джудит излезе напред, взе лицето на Клираса между двете си ръце и целуна снаха си по двете бузи.

– Разбира се, че ще тръгнем веднага – потвърди тя, взе наметалата от ръцете ѝ и хвърли едно на Фиона. – Джон, ти се погрижи за храната. Гай, иди при управителя ми. Трябва ни повече злато. Там, ти провери лъковете и вземи достатъчно стрели, за да въоръжим една малка армия. Алисия, ти ще избереш конете, които могат да издържат на дълъг път. Клариса, вземи нещо, с което можеш да свириш. Имам чувството, че ще имаме нужда от музика.

Фиона се усмихна. Снаха ѝ беше изключителна жена.

– А аз? – попита тя, когато мъжете и жените излязоха от залата, за да изпълнят нарежданията на Джудит.

– Ти ще дойдеш с мен – отговори Джудит и тръгна нагоре по стълбата. Спря на площадката и се обърна към снаха си. – Лилиан Чагауърт се разболя от едра шарка и оздравя, но здравата половина на лицето ѝ беше ужасно обезобразена. – Тя се поколеба малко и продължи: – Като видя лицето си, тя полудя окончателно и се хвърли от най-високата кула в крепостта. – Погледна встрани и заключи с тих глас: – Знаеш ли, това беше същата кула, от която падна бедната Ела, слугинята ѝ...

Фиона не разбра последното изречение, но докато тичаше по стъпалата след Джудит, изпита чувство на безкрайно облекчение, че Лилиан беше мъртва. Слава Богу, синът ѝ беше на сигурно място.

Фиона беше чувала много неща за работоспособността на Джудит и

не се учудваше на нищо, но скоро стигна до извода, че снаха ѝ е вманиачена на тема работа. Тя не познаваше значението на думата „слабост“ – а понятието „почивка“ също беше зачертано от речника ѝ.

Стигнаха до южното крайбрежие на Англия само за два дни, като сменяха непрекъснато конете. Никой не говореше. Всички препускаха напред в постоянно темпо, без да се щадят. Пътищата бяха толкова лоши, че трябваше постоянно да преодоляват разни препятствия, а понякога препускаха направо през ожънатите и разорани поля и селяните ги изпращаха с гневно вдигнати юмруци. Няколко пъти Гай и Там трябваше да слизат от конете, за да направят просека през оградите, зад които пасяха овце.

– Собствениците ще изправят Джудит пред съда – отбеляза мрачно Фиона, загледана в огромните стада, които със сигурност принадлежаха на някой богаташ.

– Тази земя е на Джудит – извика през рамо Алисия и отново пришпори коня си. Клариса и Фиона си размениха страхопочтителни погледи и забързаха да не изостанат от групата.

Когато на зазоряване излязоха на южния английски бряг, корабчето вече ги чакаше, за да ги отведе на един остров, където живееха роднини на семейство Аскот.

– Оказва се, че моят клан е малък в сравнение с това английско семейство – проговори уморено Алисия. После се опъна направо на пода на корабчето, зави се презглава с плейда си и веднага заспа.

След час ги събудиха. Още сънени, мъжете и жените възседнаха чакщите на брега коне, които ги отведоха в имението на Аскот. Въпреки умората си Фиона беше силно впечатлена от възрастта и величието на крепостта, която внезапно изникна пред тях. Разказаха ѝ, че е построена преди повече от двеста години от рицаря, известен с името „Черния лъв“.

След като минаха през тежката желязна порта, Джудит стисна ръката на Фиона и ѝ показа детето, което тичаше насреща им. Красиво момченце на около година и половина, с мръсна коса, дрипави дрешки и бдителния поглед на гладно куче.

– Едно от децата на Майлс – обясни Джудит, без да откъсва внимателния си поглед от лицето на Фиона. Бузите на снаха ѝ пламнаха от гняв.

– Когато се върнем, то ще бъде мое дете – заяви кратко Фиона, огледа още веднъж момченцето и влезе с решителна стъпка в замъка.

Останаха там само колкото да се нахранят и продължиха пътя си с

кораба, който ги чакаше. Щом се качиха на палубата, всички се увиха с шотландските наметала и веднага заспаха.

След около четири часа жените се събудиха освежени, седнаха на чист въздух и започнаха да се съвещават. Трябваше да изковат плана си.

– Първо трябва да получим достъп до замъка – заговори Джудит. – Музиката на Клариса ще ни отвори всички врати. Някоя от вас може ли да пее или да танцува?

Алисия ги увери, че гласът ѝ е ужасен; Джудит трябваше да признае, че пее фалшиво, а Фиона прошепна с пресъхнало гърло:

– Аз бих могла да танцувам.

– Много добре – засмя се Джудит. – Щом влезем в замъка...

– Няма да правите нищо – прекъсна я Джон Басе, който стоеше зад нея. – Ще ни покажете замъка на новия херцог, ние ще намерим мъжете ви и ще ги доведем на мястото. Те знаят как да освободят лорд Майлс. – Той се обърна рязко на токовете си и остави жените сами.

Джудит погледна снахите си с лека усмивка.

– Преди няколко години, когато се опитах да спася Гевин, изпаднах в доста неловко положение. Джон никога не ми го прости, а откакто е съпруг на мама, твърди, че носи отговорност за мен. – Тя се приведе напред. – Трябва да проявим малко повече дискретност.

Фиона се облегна на парапета, опитвайки се да скрие смеха си. Красивата, крехка Джудит седеше на палубата, скръстила ръце в скута си, и всички я мислеха за плаха, безпомощна млада дама. Никой не можеше да повярва, че в това крехко тяло е скрит борчески дух и неумолима воля. Алисия стоеше до перилата, изложила лице но слънцето, което позлатяваше прекрасните ѝ, решителни черти, Фиона знаеше от опит, че съпругата на Стивън е страстна, смела, вярна жена. А Клариса, толкова плаха на вид, непрекъснато мълчеше и очевидно изпитваше страхопочитание пред снахите си, но когато издигнеше великолепия си глас, стените на старите крепости затреперваха.

А аз? – запита се безмълвно Фиона. Дали мога да вървя в крак с тези чудесни жени? Дали ще издържа на изпитанието?

Щом стъпиха на френска земя, те купиха най-добрите коне, които можах да намерят, и Джудит ги поведе в югоизточна посока. Преди да слязат на брега, тя изрази съгласие с всичко, което им наредиха мъжете. Алисия побутна скришом Фиона и ѝ посочи Джон Басе, който беше застанал с разкрячени крака пред Джудит и я поучаваше. Там не му отстъпваше по нищо и заповедите му бяха произнесени с рязък, почти груб глас. Гай благоволи да говори с Фиона само веднъж, за да я предупреди,

че трябва да се покорява на волята на мъжете.

Тя го погледна през полуспуснатите си мигли и лицето ѝ придоби ангелско изражение. Сведе смирено глава и го попита съвсем тихо дали пръстите на крака му са добре зараснали. Белегът на лицето му побеля, той изръмжа нещо неразбрано и я остави сама. Алисия притисна с две ръце устата си, за да потисне смеха си. Джудит изгледа замислено Фиона и в очите ѝ светна възхищение. Алисия побърза да ѝ разкаже за случилото се със сър Гай.

Клариса настрои лютнята си и това действие беше многозначително. То показва на всички присъстващи кой ще има решаващата дума в освобождаването на Майлс Аскот.

Джон Басе нае стаи в странноприемницата, която се намираше близо до замъка на херцог Лорилард. Местните хора бяха потвърдили, че херцогът живее именно тук. Тримата мъже се принудиха да оставят жените сами, за да потърсят съпрузите им, и Джон беше готов да напляска Джудит, защото тя упорито отказа да се закълне, че ще остане в стаята си и ще чака идването на Гевин.

– Ти ще ме накараш да поставя пред вратата ти пост! – изкрещя извън себе си старият рицар.

Джудит го погледна втренчено, но не успя да го укроти.

– Иска ми се да те взема с нас, но по пътя ще се наложи да се разделим, а от опит знам, че трябва повече от двама силни мъже, за да държат в подчинение дяволско изчадие като теб. Съжалявам съпруга ти, Джудит. Не мога да разбера как се справя с теб.

– Само си губиш времето, Джон – прекъсна го нетърпеливо Джудит.

– Тя е права – намеси се сър Гай, който избягваше да поглежда към жените.

Джон прегърна мълчаливо приемната си дъщеря, притисна я до гърдите си и я целуна по челото.

– Ще се моля на Бога да те пази жива и здрава – прошепна дрезгаво той, после се метна на коня си и тримата мъже препуснаха в луд галоп.

Джудит се облегна на вратата и въздъхна облекчено.

– Не му се сърдя. Той винаги ми е мислил само доброто. Хайде да се захващаме за работа.

Фиона онемя от възхищение. Снаха ѝ беше страхотна. Никой не умееше да организира хората като нея – а и знаеше как да си служи със златото. Само за няколко часа тя успя да наеме двадесет и пет мъже и жени и да ги разпрати по цялата околност с вестта, че в

странноприемницата е отседнала най-голямата певица на света, придружена от екзотична танцьорка. Всички хора в селото говореха само за двете велики артистки. Целта на Джудит беше да привлече вниманието върху изпълнението им, а през това време двете с Алисия да се измъкнат незабелязани.

Рано следобед Джудит навлече дрипавите одежди, които беше намерила незнайно къде, начерни зъбите си с отвратително миришеща смес и се запъти към замъка на херцога, за да му продаде прясно опечен хляб. Върна се с чудесни новини.

– Майлс е жив – съобщи зарадвано тя, докато събличаше мръсните дрипи. – Херцогът постоянно държи затворници в замъка си и обикновено ги затваря на върха на кулата. Господи, каква гадост! – промърмори тя, докато почитваше зъбите си. – Разбрах, че цялото семейство Лорилард е много опитно в изкуството да измъчва хората. Бедното момиче е било подложено на ужасни мъчения. Много съжалявам, Фиона – добави бързо тя. – Разпитах хората в кухнята, но не можах да разбера дали Кристиана е жива. За двамата мъже обаче съм сигурна.

– Майлс беше ранен – напомни ѝ Фиона. – Разбра ли нещо за раната му?

Джудит вдигна ръце.

– Нямах време да разпитвам по-подробно. Знам само, че херцогът държи пленниците си в най-високата кула на крепостната стена.

– Лесна работа – намеси се Алисия. – Ще вържем крила на конете си и ще кацнем на кулата.

– Към върха води стълба – усмихна се Джудит.

– Охраняват ли я? – попита бързо Алисия.

– Вратата към килиите се охранява много строго, но кулата има две стълби, едната от които води към покрива. – Джудит облече чиста риза. – Килиите имат прозорци и ако се спуснем от покрива...

Само Алисия видя белите ивици, които се бяха очертали покрай устните на Джудит. Снаха ѝ се държеше смело, но всъщност изпитваше ужасен страх. Тя се наведе и помилва бузата ѝ.

– Ти ще останеш в залата и ще танцуваш, докато Клариса свири. Ние с Фиона ще се спуснем с въжета от покрива...

Джудит вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

– Много добре знаеш, че не мога да танцувам. Клариса ще пее, но аз не умея да спазвам такта. По-вероятно е да почна да оглеждам масите и да броя колко бъчви жито са били изразходвани за богатата вечеря. По някое време ще забравя, че трябва да танцувам, и ще започна да

раздавам заповеди на прислугата.

Трите жени избухнаха в смях. Джудит беше невероятна.

Тя ги погледна строго и направи властен жест с ръка.

– Аз съм достатъчно силна, освен това съм дребна и ще съумея да се покатеря по въжето, а после да се промъкна през прозореца.

Увещанията не помогнаха. Тя беше твърдо решена да изпълни плана си. След като обсъдиха подробностите, жените седнаха да починат и да помислят как да избегнат застрашаващите ги опасности. Фиона не спомена нито дума за страха си от мъжете. Джудит се стареше да не мисли за паниката, която я обземаше от височината.

Когато се здрачи, Джудит падна на колене и започна да се моли. Трите жени я погледнаха изненадано, но много скоро последваха примера ѝ.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато дойде време да тръгват, Клариса се погрижи да поднесе най-голямата изненада на снахите си. През последните дни тя почти не говореше и позволяваше на трите жени си да я командват, без да се оплаква и без да дава предложения. Ала когато взе инструмента си, с нея стана коренна промяна. Снахите ѝ я гледаха мълчаливо, смаяни от усърдието ѝ. Малката жена пое командата и всички се подчиняваха безпрекословно.

Джудит и Алисия се преоблякоха бързо в мръсни дрипи, за да скрият красотата си, и се смесиха с дългото шествие, което придружи Фиона и Клариса по пътя им към голямата зала на замъка, Фиона поклащаше изкусително хълбоците си и вървеше без страх през шпалира от мъже. Прекрасното ѝ полуголо тяло привличаше като с магнит всички погледи. Джудит ѝ беше намерила евтина рокля в крещящи цветове, цялата отрупана с волани, с дълбоко изрязано деколте.

Щом влезе в голямата зала, Клариса изпя няколко тона и присъстващите зяпнаха смаяно. Алисия и Джудит, които още не бяха чули снаха си да пее с пълния обхват на гласа си, спряха за момент и се вслушаха страхопочтително.

– Започвай да танцуваш – прошепна Клариса в ухото на Фиона. – Аз ще ти подам такта. Трябва само да се движиш в ритъма на музиката.

Всички погледи бяха устремени към дребната певица с невероятно силния глас и прекрасната полугола жена до нея. Клариса запя някаква песен, извиси глас към сводовете на залата и зрителите избухнаха в лудо ликуване. Всички се втурнаха да заемат добрите места, за да могат да гледат изпълнението, и Алисия разбра, че моментът е дошъл.

– Сега! – изсъска тя в ухото на Джудит и двете жени изчезнаха в една тъмна дупка в стената.

Те прихванаха тежките си поли, метнаха ги на ръцете си и забързаха по старата вита стълба. След три площадки чуха някакъв шум и се прилепиха стреснато до стената. Вслушаха се напрегнато и зачакаха появата на стражите, които всеки момент можеха да се появят от някой коридор.

Джудит посочи безмълвно широкия процеп в стената вляво от тях и двете се вмъкнаха вътре. Плъховете, които обитаваха стената, се разбягаха на всички страни и Алисия се потърси от погнуса.

В края на стълбата имаше падаща врата – и тя беше заключена.

– По дяволите! – прошепна Джудит. – Трябва ни ключ. В това време Алисия опипваше предпазливо касата на четириъгълната врата и скоро се обърна с тържествуваща усмивка. Белите ѝ зъби заблестяха в мрака. Тя изтегли рязко един железен болт и вратата се придвижи бавно навътре. Скърцането беше толкова застрашително, че двете жени замръзнаха по местата си и зачакаха да чуят шум от приближаващи се стъпки; когато стълбата остана тиха и пуста, те се промъкнаха през тесния отвор и излязоха на покрива.

Двете въздъхнаха дълбоко и лицата им се освежиха от прохладния нощен въздух. Алисия се обърна към Джудит и видя, че снаха ѝ е втреничила уплашен поглед в зъберите.

– Нека да отида аз – помоли тихо тя.

– Не. – Джудит поклати решително глава. – Ако нещо се случи и се наложи да те изтегля обратно на покрива, няма да се справя. Ти си достатъчно силна и ще ме издърпаш.

Алисия кимна мълчаливо. Джудит имаше право. Двете свалиха дебелите вълнени рокли и развиха въжетата, които бяха защити от вътрешната страна на полите. Джудит беше наела четири жени, за да свършат тази трудна работа. Лунната светлина Обливаше шотландските одежди, които носеха под полите и позлатяваше яркоцветните карета.

Алисия се справи първа. Щом разви въжето, тя отиде до края на покрива и огледа внимателно зъберите на кръглата кула.

– Виждам четири прозореца – обади се тихо тя. – Къде ли е Майлс?

– Нека да помисля – отвърна тихо Джудит и започна да навива въжето на ръката си. – Първият прозорец е край витата стълба, отсрещният гледа към коридора, което означава, че другите два са на килиите. – Тя посочи вдясно и вляво.

Никоя от двете не спомена, че ако Джудит сбъркаше прозореца, това означаваше сигурна смърт.

– Да се хващаме за работа – промърмори Джудит. Имаше вид, сякаш се подготвя за собствената си екзекуция.

Алисия беше свикнала от детските си години с катеренето и въжетата и сега работеше бързо и уверено. Нагласи единия край на въжето така, че да се получи здрава примка, в която Джудит да седне като в люлка. Прекара края на въжето между краката ѝ и го завърза за широкия кожен колан. Джудит се опита да успокои лудо биещото си сърце, намести се удобно и се хвана с две ръце за въжето. После пристъпи към зъберите и се обърна за последен път към снаха си. Алисия се усмихна

окуражително.

– Опитай се да съсредоточиш цялото си внимание в онова, което трябва да свършиш. Не мисли къде се намираш.

Джудит кимна безмълвно. Страхът стягаше гърлото ѝ.

Алисия уви другия край на въжето около един зъбер, за да има опора. После бавно започна да спуска Джудит от покрива.

Джудит се молеше безмълвно на Бога да ѝ даде сили да издържи. Редеше молитва след молитва и се опитваше да намери опора за краката си. Мазилката се ронеше от стената и при всеки шум сърцето ѝ спираше да бие. Имаше чувството, че всеки момент над главата ѝ ще изскочи въроръжен мъж и ще пререже въжето, което я свързваше с Алисия.

След безкрайно дълго спускане тя стигна до прозореца, който си беше набелязала и когато стъпи на перваза, една ръка я сграбчи за глезена.

– Тихо! – заповяда строг мъжки глас, когато от гърлото ѝ се изтръгна задавено пшкане.

Две силни ръце обхванаха прасците ѝ, после хълбоците и я изтеглиха през прозореца. Джудит стъпи здраво на земята и изпита безкрайно облекчение. Ръцете ѝ се впиха в перваза на прозореца с такава сила, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

– Вие ли сте дамата, която не може да понася височината?

Джудит се обърна и погледна в спокойното лице на Роджър Чатауърт. Ризата висеше на парцали по стройното му тяло.

– Къде е Майлс? – попита с треперещ глас тя.

Пред вратата на килията се чу шум. Роджър бутна Джудит в тъмния ъгъл и застана пред нея, за да я скрие.

– Със себе си ли разговаряш, Чатауърт? – попита подигравателно пазачът, но не направи опит да влезе вътре.

– Какво друго ми остава? – отговори примирено Роджър и притисна треперещото тяло на Джудит към стената. – Кой е на покрива? – попита след малко той.

– Алисия.

Отговорът ѝ бе удостоен с полугласно проклетие. Тя понечи да се дръпне от него, но от широките му гърди се излъчваше безкрайна утеха. Роджър дръпна въжето, което стягаше кръста ѝ.

– Майлс е в отсрещната килия – обясни шепнешком той. – Раната му е тежка и не съм сигурен, че има достатъчно сили да се изкатери по въжето. Пазачът скоро ще заспи и тогава ще избягаме. Аз ще се изкатери пръв и ще ви изтегля на покрива. Но не искам да оставате сама в

килията. Трябва да седнете на перваза и ако пазачът надникне вътре, ще скочите навън и ще увиснете на въжето. Разбрахте ли ме? Щом се кача на покрива, ще ви изтегля – повтори той.

Джудит се опитваше да вникне в смисъла на думите му. Роджър беше враг на семейството ѝ, виновник за смъртта на Мери. Ами ако възнамеряваше да убие Ашсия и да отреже въжето?

– Не... – започна нерешително тя.

– Имайте ми доверие, Аскот! Алисия не може да ви изтегли сама на покрива, а вие нямате сили да се покатерите по въжето без чужда помощ. Проклети жени! Защо не са изпратили няколко силни мъже?

Това подейства. Очите ѝ засвяткаха.

– Не съм очаквала такава черна неблагодарност!

Роджър сложи ръка на устата ѝ.

– Храбро момиче! Колкото и да не понасям семейство Аскот, трябва да призная, че жените им са ми симпатични. А сега да не губим време. – Той я бутна към прозореца, вдигна я и я сложи на перваза. – Поставете ръцете си тук! – Той посочи ръба на перваза. – Дръжте се здраво. Когато започна да ви тегля нагоре, използвайте ръцете и краката си, за да се отгласквате от стената. – Той я раздруса здравата, защото очите ѝ бяха станали стъклени. Земята беше толкова далече, някъде долу в бездънната пропаст. – Мислете за гнева на мъжа си, когато разбере, че сте спасили един Чатауърт преди брат му.

Джудит го погледна и едва не се изсмя с глас. Едва. После вдигна глава и се опита да извика пред вътрешния си взор образа на Гевин. Представи си, че силната му ръка я прегръща, и се успокои. Закле се, че никога вече няма да върши лудости, за да спасява мъжете от семейство Аскот. Щеше да си стои кротко вкъщи и да остави мъжката работа на Гевин. Ами ако той попаднеше в опасност? Или майка ѝ? Или някое от децата? Или...

Роджър дръпна с такава сила дебелото въже, че едва не я събори от прозореца.

– Внимавайте, жено! – изръмжа ядно той.

Джудит прибра главата си към гърдите, той праметна крака през прозореца, увисна на въжето над нея и започна да се катери към покрива. Гледката я отрезви, тя се издаде напред и проследи трудното изкачване.

Алисия посрещна Роджър на самия ръб на покрива с нож, насочен право в гърлото му. Тя го задържа там, увиснал над пропастта, подпрян само на ръцете си.

– Какво направихте с Джудит? – изфуча разярено тя.

– Чака ме долу. Трябва веднага да я изтеглим на покрива. Не ме спирайте, защото застрашавате живота ѝ!

В следващия момент се случиха няколко неща едновременно.

– Стражите! – понесе се вик отдолу.

– Вратата! – изкрещя Роджър и се залови с последни сили за зъбера, за да не се строполи от стената. – Затворете вратата!

Алисия реагира веднага, но когато стигна до падащата врата, един от пазачите беше успял да се промъкне през отвора. Без да се колебае нито секунда, тя заби ножа си между ребрата му. Той се строполи върху вратата и тя трябваше да го избута настрана, за да стигне до резето.

След като свърши тази работа, тя се втурна обратно към зъбера, където Роджър тъкмо изтегляше въжето с Джудит. Алисия се приведе над парапета, за да помогне на етърва си да се изтегли.

– Какво стана? – попита загрижено тя, като стискаше ръката на Джудит.

– Доведоха Клариса и Фиона в килията, където е Майлс. Останах на прозореца, за да чуя всичко, каквото мога, но един от пазачите влезе вътре да види какво прави Чатауърт и повика другарите си. Какво стана с него?

Алисия я поведе към вратата.

– Ето го там – обясни кратко тя и посочи мъртвия.

– Дали са чули виковете му? – попита мрачно Роджър.

– Не съм сигурна – отговори страхливо Джудит. – Но смятам, че трябва да побързаме, иначе няма да успеем да се измъкнем от замъка.

– Нямаме достатъчно време. Къде са съпрузите ви? – попита строго Роджър.

– И те са във Франция, обаче... – започна Джудит, но спря наред думата, като видя, че Роджър вдигна от пода второто въже и го завърза за един зъбер. – Прозорецът на килията, където са затворени, е от другата страна.

Роджър не ѝ обърна внимание.

– Сега нямаме време за това. Господарят на замъка ще се качи на кулата само след минути. Трябва да слезем от покрива и да повикаме помощ.

– Вие сте страхливец! – изсъска Алисия. – Бягате, докато ние с Джудит спасяваме семейството ни.

Роджър я сграбчи грубо за рамото.

– Млъкнете! Не желая да слушам глупави приказки! Забравихте ли,

че Фиона е моя сестра? Нямам време да споря с вас, но ако всички бъдем затворени в тази кула, няма да има кой да организира бягството. Можете ли да се смъкнете по това въже?

– Да, но... – започна колебливо Алисия.

– Тогава тръгвайте! – Той ѝ помогна да се прехвърли през стената, като не я изпусна нито за миг от сигурните си ръце. – Хайде, Алисия! – подкани я той и по устните му се плъзна усмивка. – Покажете ни, че имате шотландска кръв във вените си.

След като проследи пътя на Алисия, Роджър се върна при Джудит, хвана я под мишниците и я вдигна.

– Ще ви нося. Не сте много по-тежка от бронята ми. – Той клекна и заповяда: – Качете се на гърба ми и се дръжте здраво.

Джудит кимна и изпълни заповедта. Зарови лице в рамото на Роджър и затвори очи. Той се прехвърли през стената и тя се разтрепери с цялото си тяло. Тилът му беше мокър от пот и тя разбра, че слизането е много мъчително.

– Нима ще позволите един англичанин да ви победи? – пошепна той в ухото на Алисия, когато стигна до нея.

Джудит отвори едното си око и погледна е възхищение снаха си. Алисия беше увила въжето около глезена си, беше опряла другия крак върху него и се спускаше внимателно, като освобождаваше последователно ръцете си. След появата на Роджър тя ускори темпото.

Когато най-после стъпиха на твърда земя, Джудит не пожела да се отдели от силния гръб на Роджър. Той се засмя и внимателно се освободи от ръцете ѝ, после и от краката. Остави я на земята и се втурна към другото въже, което висеше доста високо над земята. Алисия имаше още малко път.

– Скачайте, шотландке! – извика сърдито той.

След кратко колебание Алисия пусна въжето и се приземи право в разтворените ръце на Роджър.

– Вие тежите колкото коня ми – промърмори той и я пусна. – Може би очаквам твърде много от две глупави жени, но все пак ще попитам дали не сте скрили наблизко коне.

– Да вървим, неприятелю! – заповяда сърдито Алисия и му махна с ръка.

Като видя, че Джудит продължава да стои като вцепенена на мястото си и се взира с невиждащи очи във висящото въже, Роджър я сграбчи за рамото и я повлече след себе си.

– Тичайте! – заповяда той и я плесна доста силно по дупето. – Сега

ще отидем да освободим сестра ми и Крис от лапите на мъчителите им!

Майлс стоеше в средата на килията си и сякаш очакваше гости, когато вратата се отвори шумно и пазачите блъснаха вълтре Фиона и Клариса.

– Водим ти компания, Аскот! – извика развеселено един от мъжете. – Наслаждавай се на нощта, защото ще бъде последната в живота ти.

Майлс улови ръката на Фиона, преди да се е строполила на пода, а после пое Клариса. Настани се удобно на земята и прегърна двете млади жени, които седнаха от двете му страни. Зарадвана от срещата, Фиона обсипа лицето му с целувки.

– Братята ти са получили вест, че си мъртъв – говореше задъхано тя. – О, Майлс, не вярвах, че ще те видя жив!

Майлс се изсмя тихо и очите му засвяткаха. Целуна Фиона по челото, после целуна и Клариса.

– Радвам се, че ви видях. Сега мога да умра спокойно.

– Как смееш да се шегуваш с такива неща? – изсъска ядно Фиона, но Майлс я целуна по устата, за да я успокои.

След минута тримата наостриха уши. Пазачът пред вратата на килията им нададе тревожен вик и се втурна по стълбата към покрива. След малко се чу глух удар от падащо тяло.

В тишината, която последва трополенето, Майлс устреми поглед към тавана и попита:

– Алисия?

Двете жени кимнаха.

Майлс пое дълбоко въздух и се усмихна.

– А сега ми разкажете какво сте замислили.

Клариса с готовност отстъпи правото си на Фиона. Тя описа подробно плана на Джудит да се спусне от покрива в килията на затворника и да го изтегли е въжето. Клариса се облегна удобно на силното мъжко рамо и се вгледа с обич в тъмното лице на девера си. Когато очите му засвяткаха от гняв, сърцето ѝ заби с все сила. „Рейн ще ми извие врата, когато му разкажа какво сме сторили“ – помисли си тъжно тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Не се тревожи, Клариса – прошепна успокоително Майлс. – Все някак ще се измъкнем отук. Братята ми ще се погрижат за всичко.

Малката жена изтри енергично очите си и подсмръкна.

– Знам. Мислех само, че Рейн ще ми одере кожата за онова, което

направих.

Майлс я изгледа дяволито.

– И аз мисля, че ще направи точно това.

– Господи, ти си ранен! – извика Фиона, когато ръката ѝ се плъзна по мръсната превръзка на гърдите му. Ризата на Майлс висеше на парцали и Фиона опипваше трескаво голата му кожа. Тя се отдръпна назад, за да вижда по-добре. Килията беше осветена само от лунната светлина, но тя разтвори остатъците от ризата и огледа белезите по гърдите му. Прокара връхчетата на пръстите си по множеството пресни корички и прошепна:

– Когато се запознахме, кожата ти беше чиста. А сега е цялата в белези и всички са заради мен.

Майлс целуна дланта ѝ.

– И аз ще ти оставя белези, Фиона. Ще ги носиш, за да ти напомнят за двадесетте деца, които ще ми родиш. А сега искам да си починете, защото утрото ще донесе нови... събития.

Най-голямата тревога на Фиона беше дали ще намери Майлс жив и здрав и когато най-после можа да се облегне на гърдите му, тя се успокои напълно. Затвори очи и веднага заспа.

Клариса не можа да последва примера ѝ. Тя не беше толкова уморена, а и мислеше за много други неща. Затова само затвори очи и се постара да остане неподвижна.

След около час, когато първите розови ивици на зората се промъкнаха в килията, Майлс се отдели внимателно от двете жени и отиде до прозореца. Клариса отвори очи и проследи тремавите му движения.

– Ела при мен, Клариса! – прошепна той и тя зяпна смаяно. Как беше разбрал, че е будна?

Тя прескочи предпазливо спящата Фиона и пристъпи към Майлс. Той я привлече към себе си и облегна гърба ѝ на гърдите си.

– Ти рискува много, за да ме спасиш, Клариса. Приеми благодарностите ми.

Тя се усмихна и потърка бузата си в ръката му.

– Аз съм виновна, че ни заловиха и ни доведоха тук. Когато обикалях Англия и пеех, херцогът ме е видял в някоя от къщите, където спирахме. Спомни си за мен и скоро се сети, че сега съм омъжена за един от братята Аскот. Как мислиш, какво ли е казала Алисия, когато е изтеглила на покрива не теб, а Роджър? – Тя се обърна с лице към него. – Дали са успели да избягат? Дано стражите не са ги видели. Мислиш ли, че Рейн ще ни дойде на помощ?

Майлс се усмихна и отново обърна лицето ѝ към прозореца.

– Аз знам, че братята ми вече са на път. Погледни на запад.

– Нищо не виждам.

– Забелязваш ли малките искри в утринната омара?

– Да, да! – извика възбудено тя. – Какво означават?

– Може би се лъжа, но според мен са мъже в брони. А я погледни на север!

– Още искри! О, Майлс! – Тя се обърна, обви с ръце кръста му, но изведнъж го пусна. – Раната ти е много по-тежка, отколкото призна пред Фиона – промълви укорно тя.

Майлс се усмихна, но не можа да скрие болката в очите си.

– Нали няма да ѝ кажеш? Не искам да ѝ създавам още грижи. Тя показва достатъчно смелост, като излезе да танцува пред стотици чужди мъже. – В гласа му имаше искрена гордост.

– Прав си – отговори тихо Клариса и отново се обърна към прозореца. Двамата стояха един до друг и чакаха настъпването на деня. Огнените искри идваха все по-близо.

– Какви са тези хора? – попита изумено Клариса. – Знам, че във Франция също живее един клон от семейство Аскот, но това е цяла армия. Кои са другите?

– Мисля, че всички са от нашето семейство – отговори гордо Майлс. – Роднините ни са разпръснати по цяла Франция, в Испания и Италия също живеят мъже и жени от рода Аскот. Когато бях още момче и заслужих първите си шпори, бях ужасно сърдит, че където и да отидех, вечно срещаш чичовци и братовчеди, които се опитваха да ме командват. Сега обаче мисля, че е прекрасно да имаш толкова много роднини.

– Прав си.

– Я виж там! – извика внезапно той. – Видя ли го?

– Не, нищо не можах да видя.

Майлс се ухили доволно.

– Точно това чаках. Ето го пак!

Клариса зърна за миг светкавицата между искрите, но помисли, че ѝ се е привидало.

– Това е знамето на чичо Етиен. Винаги сме се надсмивали на флаговете му. Толкова са грамадни, че закриват всичко наоколо, но Етиен твърди, че само при вида на трите златни леопарда повечето хора хукват да бягат. Голямото знаме било проява на милост от негова страна. Така им оставял достатъчно време за спасение.

– Видях го! – извика зарадвано Клариса. На хоризонта блеснаха три златни светкавици. – Това са леопардите – прошепна страхопочтително тя. – Как мислиш, дали...

– Няма какво да мисля, аз знам. Рейн води войските на чичо Етиен. Стивън идва с армията си от север, а Гевин води мъжете от юг.

– Откъде знаеш?

– Познавам братята си – засмя се той. – Гевин ще пристегне пръв и ще чака братята на няколко мили от замъка. Щом се съберат, армиите ще нападнат заедно.

– Ще нападнат? – повтори страхливо Клариса.

– Няма за какво да се тревожиш. – Той помилва косата ѝ. – Мисля, че дори херцог Лорилард няма да посмее да окаже съпротива на обединените сили на рода Аскот. Нашите ще му дадат възможност да сключи почтен мир. Освен това той е във вражда с Кристиана, не със семейство Аскот.

– Кристиана? Това е момичето, което беше спасено от Роджър Чатауърт, нали? Какво ли е станало с нея?

– Не знам, но скоро ще узнаем – отговори Майлс и в гласа му имаше мрачна решителност. Клариса потръпна от страх. Знаеше от опит, че няма защо да се опитва да разубеждава един Аскот, който си е втъпил в главата да извърши някоя лудост. Двамата продължиха да наблюдават напредващите армии и когато Фиона се събуди, Майлс я повика до прозореца.

Като видя посърналото ѝ лице, той започна да прави неприлични намеци за дръзкото ѝ облекло и успя да я ядоса и да повдигне духа ѝ.

– Ако Алисия и Джудит са успели да освободят Роджър Чатауърт от килията му и са тръгнали да търсят помощ, при кого от братята ти са отишли? – попита плахо Клариса.

Нито Майлс, нито Фиона бяха в състояние да ѝ дадат точен отговор.

– Моля се на Бога да не е при Рейн – прошепна заклинателно Клариса. – Убедена съм, че Рейн първо ще извади мечта си, а после ще чуе какво му казват.

Тримата се загледаха отново към прозореца, за да не пропуснат нито минута от приближаването на спасителите.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Редом е Рейн и Етиен Аскот яздеше Роджър Чатауърт, устата му опъната в тънка линия, дясната ръка с дебела превръзка, през която се процеждаше кръв. До него препускаше Алисия с подутото дясно око, което започваше да посинява. Превързаната ръка на Роджър беше резултат от новата му среща с Рейн Аскот, а посинялото око на Алисия дойде оттам, че тя се хвърли да раздели двамата стари противници. Джудит също се включи в ръкопашната схватка, но Джон Басе скочи от коня си, хвърли я на земята и я притисна с тялото си.

Събралите се мъже едва успяха да попречат на Рейн да насече Роджър Чатауърт на парчета; накрая той все пак се укроти и Алисия и Джудит можаха да му разкажат какво е станало. Бяха стигнали само до половината, когато мъжете отново се метнаха на конете си. Когато Джудит разказа как Фиона и Клариса са били заловени и хвърлени в килията при Майлс, Рейн отново се нахвърли с юмруци върху Роджър Чатауърт. Роджър размаха мечата си, за да го държи на разстояние, докато роднините му полагаха огромни усилия да го успокоят.

Най-после всички млъкнаха и препуснаха към замъка на Лорилард.

Гевин Аскот седеше на гърба на коня си, обгърнат в мрачно мълчание. Зад гърба му се бяха наредили триста въоръжени мъже. Очите му бяха впити в приближаващите колони. До него беше застанал сър Гай и по белязаното му лице не трепваше нито мускулче. Никак не му беше приятно да си припомня гневния изблик на Гевин, когато му разказа, че Джудит е дошла във Франция заедно с мъжете.

– Тази жена няма и искрица разум! – изрева разярено Гевин. – Какво разбира тя от военни действия? Според нея войната е като езеро с риба. Трябва само да пуснеш водата и да събереш шараните. О, велики Боже! – извика пламенно той. – Ако е още жива и имам щастието да я намеря, ще я убия! Да тръгваме!

Стивън изпрати хората си към източната страна на замъка, а двамата с Там препуснаха към мястото, където беше застанала армията на Гевин.

– Къде са жените? – изрева Стивън веднага щом забележа брат си.

– Не са при мен! – отговори сърдито Гевин и дръпна юздите на коня си с такава ярост, че животното се вдигна на задните крака и изцвил от болка.

Скрити в облаци прах, Стивън и Там обърнаха конете си на запад, откъдето идваше армията на Рейн. Стивън видя Алисия и едва не заплака от облекчение, но като забеляза подутото ѝ око, смръщи грозно чело.

– Какво е станало? – изкрещя той и викът му заглуши тропота на конете. Застана пред нея, но не я докосна, само я погълна с жаден поглед.

– Рейн... – започна несигурно Алисия, но не може да каже нищо повече, защото Стивън избухна в луд смях. Той отиде при брат си и го побутна по бронята, но Рейн не се помръдна, а продължи да седи изправен като свещ на седлото.

Алисия насочи коня си към Там.

– Стивън – извика Джудит, – там ли е Гевин? – И тя посочи на юг.

Стивън кимна и Джудит полетя като стрела към армията, която щеше да нападне от юг. Джон Басе изруга полугласно, пришпори коня си и препусна след нея.

Очакваната битка не се състоя.

Новият херцог Лорилард, който едва беше станал от леглото, нямаше намерение да рискува живота си, като влезе в бой с близо хилядата гневни мъже, обкръжили замъка му. Знаейки, че името Аскот е гаранция за рицарска добродетел, той излезе невъоръжен пред армията рицари и заяви на Гевин, че ако му подарят живота, той е готов да им отстъпи и замъка си, и всичко в него. Нямало нужда да се пролива човешка кръв. Нека да вземат онова, за което са дошли, и да си вървят с мир.

Рейн нямаше намерение да приеме условията на херцога, защото благородникът беше готов да им даде не само земята си, а и двама от синовете си. Рейн беше на мнение, че човек, който се отказва с такава лекота от децата си, трябва да умре.

Алисия и Джудит заявиха, че освобождаването на затворниците трябва да стане по възможно безкръвен начин.

Решението трябваше да бъде взето от Гевин, главата на семейство Аскот. Той позволи на херцога да се оттегли, придружен от петима пазачи, след като отвори всички порти на замъка си.

Въпреки енергичните им протести, жените бяха принудени да останат назад, докато тримата братя, Роджър и дузина братовчеди обиколят полуразрушения замък.

Обитателите на замъка или не знаеха, че влезлите в двора рицари са завоеватели, или не искаха да го знаят, или, както каза Стивън, вече бяха свикнали с подобни промени. Във всеки случай те не се смуцаваха от новодошлите, нито се будеха от виковете им. Повечето бяха пияни и

държаха да си отспят. Мъже и жени бяха налягали безредно по пода и по пейките в голямата зала.

Рицарите извадиха мечовете си и започнаха да си пробиват път между спящите, за да намерят стълбата, която им бяха описали Джудит и Алисия.

Когато стигнаха до вратата в края на стълбата, тримата братя я натиснаха с раменете си, за да счупят ключалката.

– Вижте какво има тук! – обади се Роджър, свали от стената връзка ключове и отключи тежката дъбова врата.

Майлс седеше в средата на килията си, прегърнал Фиона и Клариса, и поздрави братята си с изражение на напълно доволен от себе си човек.

Клариса се хвърли в протегнатите ръце на Рейн. Той я притисна до гърдите си и очите му овлажняха. Зарови лице в ухаещата ѝ коса и зашепна като в треска:

– Всеки път, когато попаднеш в компанията на снахите си, започваш да вършиш глупости. Отсега нататък...

Клариса избухна в смях и впи устни в неговите, за да му попречи да завърши изречението си.

Фиона се откъсна от ръцете на Майлс и отиде при Роджър. Помилва бузата му и попипа предпазливо превръзката на ръката му.

– Много ти благодаря – прошепна трогнато тя. После се обърна към Гевин и когато погледите им се срещнаха, кимна едва-едва. Никога нямаше да забрави обидните му думи в Шотландия.

Острото му лице се разкриви в усмивка, той разтвори ръце и я грабна в прегръдката си.

– Не можем ли да започнем отначало, Фиона? – В гласа му имаше искрено вълнение.

Фиона му позволи да я прегърне, а когато се появиха Алисия и Джудит, прегръдките и целувките нямаша край.

Майлс сложи край на шумните разговори, обединили отново събралото се семейство, като отправи кратък въпрос към Роджър:

– Тръгваме ли?

Роджър кимна рязко, Майлс грабна меча от ръката на един млад братовчед и се запъти към вратата.

– Сега не е време за двубой – обади се решително Стивън, но Майлс го изгледа остро и той сведе глава.

– Чатауърт ми помогна. Трябва да отида с него.

– Ще му помогнеш? – избухна Рейн. – Забрави ли, че той уби Мери?

Без да отговори, Майлс излезе от килията.

– Не бива така, Рейн – обади се с най-мекия си глас Клариса. – Майлс е ранен, Роджър също. Сигурна съм, че отиват да освободят жената, която се е влюбила в Роджър.

– Господи, как можах да забравя Кристиана! – извика Фиона и се изтръгна от щастливото си опиянение. Как не се сети по-рано какво смятат да направят съпругът и брат й! – Джудит, Алисия! – Тя се огледа търсещо.

Без да се поколебаят нито миг, жените направиха крачка към вратата.

Без да кажат дума и като по команда, мъжете сграбчиха жените си, при което Рейн пое грижата и за Фиона, върнаха ги в килията и заключиха вратата отвън. Останаха за момент пред заключената врата, вслушани с безкрайна изненада в многогласните проклетия, с които ги обсипаха затворничките. Джудит цитираше библията, Алисия ругаше на галски, Фиона беше взела за образец наемните войници, а Клариса къленеше Рейн с пълен глас и старата кула трепереше из основи.

Мъжете се ухилиха триумфално, дадоха знак на младите братовчеди да ги следват и заслizaха по стълбата.

– Никога не бях помислял, че ще дойде ден, когато ще помагам на един Чатауърт – промърмори Рейн и спря като закован, когато чу звън на стомана.

Шестима пазачи, будни и напълно трезви, стояха пред вратата на стаята, в която беше задържана Кристиана, и заплашваха с извадени мечове Роджър и Майлс.

Майлс се хвърли пръв върху единия от пазачите и го прободe с меча си, но раната на гърдите му веднага се отвори и кръвта избликна като фонтан. Той прекрачи трупа и нападнa следващия. Роджър се спъна в трупа на пазача, убит от Майс, и един от мъжете изби меча от лявата му ръка. Той политна напред, улови меча си с дясната ръка, изправи се светкавично и заби острието в корема на мъжа, който се беше втурнал срещу него. Раната на ръката му се отвори и превръзката се напои с прясна кръв.

Следващият пазач се хвърли върху него и Роджър вдигна безпомощно ранената си ръка. Мечът на пазача беше само на сантиметри от корема му, когато мъжът се сгърчи и се свлече на пода. Роджър се претърколи настрана и успя да види как Рейн измъкна оръжието си от гърба на мъртвия.

Тримата братя образуваха жива стена, за да защитят Роджър и

Майлс, и бързо се справиха с останалите живи пазачи. После изтриха мечовете си в близката завеса и се обърнаха към стаята на Кристиана.

Рейн протегна ръка на Роджър. В първия момент той я погледна смаяно, сякаш беше получил предложение за приятелство от отровна змия, но след миг погледът му омекна, той пое ръката на доскорошния си враг и му позволи да го вдигне от покрития с трупове под. Двата погледнаха в очите, после Роджър отвори вратата, втурна се към голямото легло и вдигна завесите.

Свита на кълбо, облечена в груба вълнена риза, на леглото лежеше Кристиана. Тялото ѝ беше цялото на сини и черни петна. Очите ѝ бяха подути, устните напукани.

Роджър коленичи до леглото и докосна лицето ѝ.

– Роджър? – прошепна измъчено тя и се опита да се усмихне. От долната ѝ устна веднага потече кръв.

Роджър се изправи, наведе се над нея и я вдигна на ръце. Очите му святкаха от гняв. Рейн сложи ръка на рамото му.

– Ще я отнесем на юг при семейството ѝ.

Роджър кимна и тръгна към изхода. Гевин помогна на Майлс да стане.

– Къде са жените? – попита глухо най-малкият брат. Братята му го погледнаха смутено и той беше сигурен, че прочете в очите им страх.

– Ние... ние ги... – започна колебливо Стивън.

Гевин го прекъсна с решително кимване.

– Мисля, че е най-добре да тръгнем напред. Те ще ни последват. – Той махна с ръка на братята си и хвърли на Майлс връзка ключове. – Качи се в кулата и ги изведи от килията.

– Точно така – съгласиха се бързо Стивън и Рейн и хукнаха навън.

Майлс погледна връзката с ключове и разбра страха на братята си. Те бяха заключили жените си в килията!

– Вие полудели ли сте? – извика подире им той, но те бяха изчезнали надолу по стълбата.

Майлс стоеше сам в коридора и се вираше като замаян в тежката връзка ключове. След това започна да се смее и се смя, докато очите му се напълниха със сълзи. Само до преди няколко години четиримата братя живееха в своя малък, ясен свят, който съдържаше само войни и битки. А после се ожениха един след друг за красиви, омагьосващи жени – и едва тогава разбраха какво означава истинска война.

Само преди час тримата бяха завладели един вражески замък, без дори да трепнат. Но когато трябваше да се изправят срещу гневните си

съпруги, затворени в тясната килия, Гевин, Стивън и Рейн се превърнаха в страхливци и избягаха.

Майлс мина през голямата зала и тръгна по стълбата към кулата. Слава Богу, че не присъстваше на заключването! Изпита съжаление към милите си братя и се опита да си представи как ще застанат лице в лице със съпругите си.

Всъщност, защо трябваше да ги съжалява? Припомни си как се бяха отнасяли към „малкото си братче“ и се ухили злорадо. Сега щеше да им плати скъпо и прескъпо за всичките им шеги и опасни номера.

Той хвърли ключовете във въздуха, улови ги отново и ухилено ги пъкна в ключалката на килията, където бяха затворени четирите красиви жени. Какво ли щеше да стане, ако се затвореше с тях за няколко дни?

КАКВО СТАНА С ТЯХ ПО-КЪСНО

Кристиана се справи удивително бързо от мъченията, на които беше подложена. Тя се омъжи за Роджър Чатауърт и след десет години, когато вече бяха загубили надежда, роди дъщеря, която за огромна мъка на Роджър се омъжи за един Аскот от южното крайбрежие на Англия. Името Чатауърт изчезна с нея. Само някои от наследниците получиха двойната фамилия Чатауърт-Аскот.

Майлс и Фиона имаха двадесет и три деца и един от синовете им, Филип, стана фаворит на крал Хенри Осми и получи големи почести. По-късно двама от внуците на Майлс посетиха новия континент Америка и останаха там.

Рейн беше провъзгласен от крал Хенри Осми за възпитател на младите рицари, а Клариса стана придворна дама на кралица Катрин. Животът в кралския двор беше много весел, кралят се вслушваше в думите на Рейн и осъществи някои от реформите, предложени от него. Рейн и Клариса имаха три дъщери, като средната наследи музикалния талант на майка си. Твърди се, че някои от прочутите световни певици произхождат по права линия от Клариса Аскот.

Алисия и Стивън имаха шест деца, пет момчета и едно момиче. Името на Алисия се превърна в легенда и дори днес децата от клана Макарън пеят хвалебствени химни за нея. Дъщерята на Алисия се омъжи за сина на Кирсти Макгрегър, той прие името Макарън и стана глава на клана.

Лаклан Макгрегър се ожени за една от дъщерите на Там и беше толкова завладян от нея, че предостави делата на клана в ръцете на сподвижниците си. Дейви Макарън се опита да вземе властта, победи и стана новият глава на клана Макгрегър. Ала дъщерята на Лаклан, съпругата на Дейви, не беше дребното, кротко същество, за което я смятаха, и в крайна сметка стана истинската господарка на клана.

Джудит и Гевин продължиха да живеят в семейния замък на рода Аскот. Те оставиха на наследниците си огромно богатство и имението им и днес е едно от най-големите и богати частни имения в Англия. Една от наследниците на Джудит се грижи за имота. Тя е красива, крехка млада дама със странен цвят на очите. Още не се е омъжила, тъй като не е срещнала мъж, който да е постигнал и половината от онова, което е създала тя в живота си. През следващата седмица има уговорка да се

срещне с един тридесетгодишен американец, „селфмейд“ милионер, който твърди, че е наследник на английски рицар на име Майлс Аскот.

Очаквам много от тази среща.

Джуд Деверо

КРАЙ

© 1983 Джуд Деверо
© 1998 Ваня Пенева, превод от английски

Jude Deveraux
Velvet Angel, 1983

Сканиране: ?
Първоначална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: Tsvetika, 2009

Издание: Издателство „Ирис“, 1998

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10288>]